STAR WARS

NOPȚI PE CORUSCANT II

STRADA UMBRELOR

MICHAEL REAVES

MICHAEL REAVES

STAR WARS

NOPȚI PE CORUSCANT
- STRADA UMBRELOR -

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Michael Reaves
Coruscant Nights II: Street of Shadows
2008

Michael Reaves

Michael Reaves (14 Septembrie 1950 – 20 Martie 2023) este un scriitor american cunoscut pentru contribuțiile sale în calitate de producator şi scenarist al unor seriale de televiziune din anii ’90, inclusiv serialele animate Gargoyles şi Batman produse de Disney.

Este co-autor la scenariul mai multor episoade din seria animată Star Wars şi a scris, mai multe romane Star Wars, inclusiv *Darth Maul: Vânătorul din umbră* şi tetralogia Nopțile Coruscantului.

DRAMATIS PERSONAE

Aurra Sing – vânător de recompense (femelă umanoidă)
Baronul Vlaçan Umber – patron de artă (mascul Vindalian)
Baroneasa Kirma Umber – nobilă (femelă Vindaliană)
Darth Vader – Lord Sith (bărbat uman)
Ves Volette – sculptor în lumină (mascul Caamasi)
Dejah Duare – asistenta artistului (femelă Zeltron)
Den Dhur – partizan *Whiplash*, fost reporter (mascul Sullustan)
I-5 – droid de protocol
Jax Pavan – partizan *Whiplash*, fost Cavaler Jedi (bărbat uman)
Laranth Tarak – partizan *Whiplash*, fost Cavaler Jedi (femelă Twi'lek)
Pol Haus – prefect al poliției de sector (mascul Zabrak)
Typho – Căpitan de pe Naboo, specialist în securitate (bărbat uman)

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Prolog

Planeta Naboo, 19 BBY[1]

Padme nu ştiuse niciodată cât de mult o iubea el.

Ea murise, din câte ştia el, într-un loc singuratic şi îndepărtat, pe o planetă care, dacă nu era iadul imaginat de credințele superstițioase ale diverselor lumi, cu siguranță se apropia. Până acolo ajunsese călătoria ei finală: pe Mustafar, un glob aflat încă în plină creație, unde râurile de foc şi rocă topită străjuiau un peisaj de bazalt şi obsidian, şi unde droizii special concepuți, rezistenți la căldură, exploatau fluxurile de lavă pentru a extrage minerale rare şi prețioase. Un loc teribil, o lume a întunericului etern, a cerului plin de funingine şi a gazelor urât mirositoare. Nimeni nu merita să moară într-un astfel de loc, mai ales Padme.

Dacă trebuia să moară, ar fi trebuit să-şi petreacă ultimele ore pe o lume a soarelui şi a cântecului, precum lumea lor natală comună, Naboo, o lume verde şi albastră, nu neagră şi roşie. Dar ea plecase pe Mustafar, după Jediul Anakin Skywalker, într-o misiune atât de secretă, spusese ea, încât nici măcar bodyguardul ei nu o putea însoți. Iar el, crezând că va fi protejată de Jedi, o lăsase să plece.

Şi nu o mai văzuse niciodată – în viață.

Căpitanul Typho, odinioară şeful securității filialei consulare a Senatului Naboo, se mustrase pentru decizia sa în timp ce stătea alături de ceilalți îndoliați, privind sicriul acoperit cu flori care se deplasa încet pe esplanadă. Sarcina lui ca soldat fusese să o protejeze pe Senatoarea Amidala, să o ferească de atacurile agenților clandestini Separatişti. Ştia că vor fi atentate la viața ei. Îşi dăduse seama pentru că mai avuseseră loc: bombardarea navei chiar în ziua sosirii ei pe Coruscant; atacatorii centipezi *kouhun* mortali eliberați în camera ei de dormit de un asasin metamorf; execuția ei aproape gata să se întâmple în arena de pe Geonosis.

Chiar dacă nu ar fi iubit-o, şi-ar fi sacrificat viața fără să stea pe gânduri pentru a o proteja. Asta ar fi fost datoria lui. Dragostea lui pentru ea nu făcea decât să-i agraveze vinovăția. Ea plecase în misiunea ei misterioasă cu Skywalker, iar el nu murise odată cu ea. Şi acum trebuia să trăiască cu vina supraviețuirii sale, un blestem infinit mai greu decât sarcina relativ uşoară de a muri pentru ea.

Era adevărat că, dacă ar fi trăit, tot nu ar fi existat vreo şansă ca dragostea lui pentru ea să fie răsplătită. La urma urmei, Padme fusese Senator, iar înainte de asta fusese Regină a planetei. El nu fusese decât un soldat; diferența de castă fusese mult

[1] BBY – Înainte de Bătălia de la Yavin.

prea mare. Dar asta nu-l împiedicase să o iubească. Nicio putere din galaxie, nici măcar Forța însăşi, nu ar fi putut face asta.

După înmormântare, Typho se plimbă fără țintă prin mulțime, încă uimit, încă încercând să se gândească la moartea ei. Încă se gândea, iar şi iar, la ce ar fi putut face diferit, dacă ar fi putut să o convingă să se răzgândească asupra acelei ultime călătorii...

Era fără rost. Inutil. Aceste autoflagelări nu aveau niciun rost. Ducerea la capăt a acțiunilor sale nu ar fi adus-o înapoi, nici nu i-ar fi onorat memoria. Dacă ar fi ştiut cum se simțea el, dacă ar fi ştiut de dragostea lui pentru ea, ştia că Padme ar fi vrut ca el să meargă mai departe, să se elibereze de ea, să trăiască în loc să se complacă în deznădejde. Iar el era dispus să facă asta.

Dar mai întâi, îşi spuse el, *există o ultimă sarcină care trebuie îndeplinită...*

Padme Amidala trebuie să fie răzbunată.

Auzise zvonuri contradictorii, frânturi de conversație în timpul haosului de imediat după moartea ei. Majoritatea factorilor şi oficialilor guvernamentali erau ocupați cu probleme mai mari, deşi pentru Typho nu putea exista o preocupare mai mare decât sentimentele lui personale în legătură cu moartea lui Padme. Ştia că reverberațiile diplomatice, mai ales în lumina statutului deja fragil de autonomie al Naboo în ochii noului regim al lui Palpatine, erau uriaşe. Pentru că circumstanțele decesului Senatoarei erau, pentru a o spune direct, suspecte. Existau dovezi – dovezi convingătoare – că avusese o moarte violentă.

Desigur, acest lucru nu trebuia să fie cunoscut de întreaga populație. Dar rangul aducea anumite privilegii, iar Căpitanul Typho aflase unele lucruri despre ultimele ore ale lui Padme. Erau rapoarte contradictorii, desigur, dar toate rapoartele autopsiilor erau de acord cu două lucruri: că fusese strangulată şi că, odată cu ea, murise şi copilul. Dar nimeni nu ştia exact cum a fost posibil acest lucru. Dovezile strangulării existau şi erau evidente: osul hioid fracturat, leziunile laringelui şi comprimarea traheei erau toate indicii clare ale unei strangulări fatale.

Dar...

Nu existau urme de vânătăi pe gâtul ei, nici zgârieturi sau semne de congestie... niciun indiciu de traumă exterioară. Gâtul ei fusese imaculat. Era ca şi cum ar fi fost cumva sufocată până la moarte *fără* contact fizic. Şi, din câte ştia Typho, exista o singură putere în galaxie care putea realiza aşa ceva. Forța.

Padme se dusese pe Mustafar pentru a se întâlni cu Cavalerul Jedi Skywalker. Şi toate dovezile indicau că fusese ucisă prin Forță.

Nu putea fi o coincidență. Chiar dacă Skywalker nu era ucigaşul, trebuia să fi avut o legătură cumva. În orice caz, el era cea mai bună şi singura pistă de urmat.

Typho ştia ce avea de făcut.

Se va duce pe Coruscant, îl va găsi pe Anakin Skywalker, şi în funcție de ceea ce va afla, Jediul va trăi sau va muri.

Şi atunci, poate, Padme se va odihni mai uşor.

PARTEA I
PLANETA NOIR[2]

[2] Noir – gen de ficțiune caracterizat prin cinism, fatalism şi ambiguitate morală.

Capitolul 1

— Cred că e sigur să presupunem, spuse droidul, că ni s-a întins o capcană.

O rafală de raze laser şi de particule izbucni din întreaga încăpere, îndreptată spre cei cinci, ca şi cum ar fi punctat afirmaţia. Den se uită la Jax.

— Nu te bucuri că tatăl tău i-a făcut acel upgrade neural?

O altă serie de raze loviră uriaşa unitate hipercondensatoare în spatele căreia se ascundeau. Jax ştia că erau protejaţi pentru moment, dar, în cele din urmă, dacă laserele şi rafalele de particule încărcate ale trupelor de şoc continuau să lovească unitatea, carcasa din duraluminiu avea să se supraîncălzească, foarte posibil perturbând stabilitatea condensatului Tibanna ultrarece din interior. Dacă se întâmpla asta, I-5 estima factorul exploziv la cel puţin 7,5, ceea ce ar vaporiza cu siguranţă clădirea în care se aflau, precum şi o bucată considerabilă din peisajul urban înconjurător.

— Aceasta este doar o estimare aproximativă, explică droidul. Sunt prea multe variabile de luat în calcul pentru a-mi putea rafina...

— Şapte virgulă cinci este mai mult decât suficient pentru mine, îl asigură Jax. Den?

— Sunt bine, fu de acord Den. Micul Sullustan era ghemuit lângă I-5. Cu siguranţă ştii cum să motivezi lumea, adăugă el pentru droid.

— Mai puţină vorbă. Mai mult *tragere*, spuse Laranth. Paladina Twi'lek avea un blaster în fiecare mână şi era ghemuită aproape de capătul îndepărtat al unităţii. Eu zic să plecăm acum.

Jax nu-i putea contrazice logica. Cu cât rămâneau mai mult timp blocaţi, cu atât mai puţine şanse de supravieţuire aveau ei şi clientul lor, ca să nu mai vorbim de câte sute de mii de fiinţe ar fi murit dacă scenariul cu factorul 7,5 al lui I-5 s-ar fi adeverit în viitorul imediat. Nu că Jax ar fi avut vreo îndoială în privinţa asta. Droidul avea un obicei enervant de a avea dreptate aproape tot timpul.

— Bine, spuse el. Laranth, ia-o la dreapta; I-5, la stânga. La semnalul meu...

— Hei, cum rămâne cu mine? întrebă Den.

— Rămâi aici cu subsecretarul.

Jax aruncă o privire la silueta corpolentă şi tremurândă ghemuită lângă Den. Înainte ca Imperiul să înlocuiască Republica, Varesk Bura'lya fusese un funcţionar guvernamental de nivel mediu detaşat la Ambasada Bothană de pe Coruscant. Imediat după căderea Republicii, devenise fugar, alături de alte mii de reprezentanţi ai diferitelor specii de pe oraşul-planetă. Adevărat, nu se făceau eforturi deosebite pentru a-i vâna, iar într-o metropolă globală care găzduia literalmente trilioane de fiinţe simţitoare, cineva avea şanse foarte mari să trăiască o viaţă întreagă (mii de vieţi, de fapt) fără să intre vreodată în contact cu inamicul. Dar o caracteristică generală a speciei Bothane era paranoia, iar Bura'lya nu ducea lipsă de ea. Aşa că el contactase mişcarea de rezistenţă de pe Coruscant, cunoscută sub numele de *Whiplash*, şi aranjase o plecare sigură în afara lumii prin Mag-Lev-ul subteran, o rută secretă periculoasă şi întortocheată care ducea duşmanii statului către porturile spaţiale şi navele simpatizante prin case sigure, apartamente private şi alte mijloace clandestine.

Jax Pavan, unul dintre ultimii Jedi supravieţuitori şi un partizan al rezistenţei *Whiplash*, fusese desemnat să ajute la transportarea demnitarului Bothan spre libertate. Totul mersese bine până când ajunseseră la ultimul punct de control, în interiorul slab luminat al unei uzine de prelucrare a carbonitei.

Aici fuseseră întâmpinaţi nu de membrii rezistenţei la care se aşteptaseră, ci de un grup de trupe de şoc Imperiale. Erau deştepţi, trebuia să le recunoască asta. Ştiind că din grup făcea parte un droid, organizaseră atacul în adâncurile uzinei de cracare a carbonitei, profitând de nivelul scăzut al radiaţiilor de fond care ar fi derutat senzorii biologici şi energetici ai lui I-5 pentru perioada necesară. Totuşi, nu ştiau că aveau să se confrunte şi cu doi Jedi. Forţa îi avertizase pe Jax şi pe Laranth de capcană, motiv pentru care patru soldaţi zăceau acum morţi pe podea.

Dacă Bothanul, în panica lui, nu i-ar fi stat în cale, Jax era sigur că şi restul soldaţilor ar fi fost morţi până acum, iar Varesk Bura'lya ar fi fost pe cale să se îmbarce pe cargobotul de mirodenii *Câştigul cel Mare* şi să devină o amintire neplăcută care se estompează, în loc să se ascundă în spatele unităţii hipercondensatoare, urlând despre dispariţia lui iminentă. Acum se uita în sus la Jax, filamentele cărnoase care-i ieşeau din partea superioară a obrajilor tremurând de frică.

— Ai fost angajat să mă protejezi! guiţă el, vocea lui răzbătând neplăcut de-a lungul nervilor Jediului. Treaba ta era să mă ajuţi să evadez de pe această stâncă supraconstruită! Asta e ceea ce numeşti tu evadare?

— Ei bine, observă Den, asta depinde de cât de metafizică este definiţia evadării pe care vrei să o foloseşti...

O altă salvă de raze lovi adăpostul lor, arzând aerul şi lăsând în nările lui Jax mirosul neplăcut de ozon. Ştia că nu mai era timp; trebuiau să acţioneze. Se deschise Forţei, lăsând-o să-i extindă conştiinţa, simţindu-i firele căutând în afară, dincolo de condensator, oferindu-i o *imagine* precisă a camerei în care se aflau şi evidenţiind locaţiile celor opt soldaţi din trupele de şoc ascunşi care îi atacaseră.

— La semnalul meu, spuse el din nou... Acum!

Laranth se aruncă din spatele părţii drepte a condensatorului, trăgând cu blasterele din ambele mâini, cu ochii reci şi duri ca nişte aşchii de gheaţă de cometă. I-5 izbucni din ascunzătoarea din partea stângă, laserele din degetele arătătoare aruncând raze de lumină coerentă în adversarii lor. Jax lăsă Forţa să-l ridice, să-l poarte în sus şi peste placa uriaşă de scut, vibrosabia lui parând loviturile în timp ce ateriza, şi trimiţându-le înapoi spre soldaţii uimiţi. Era mult mai greu decât părea. Lama de duroţel fusese împletită cu cortoză, un mineral suficient de puternic pentru a rezista la exploziile de energie, dar asemănarea cu o sabie de lumină se termina aici. O rază stacojie lovi partea de jos a lamei, mai mult din noroc decât cu ţintă, şi vibrogeneratorul din mâner intră în scurtcircuit. Chiar şi prin izolaţie, şocul îl duru.

Jax îşi dădu seama imediat ce se întâmplase, la fel şi soldaţii care putură să vadă cum tăişul lamei îşi pierde neclaritatea de mare viteză. Jax aruncă arma şi întinse ambele mâini, cu palmele în afară, într-o lovitură de Forţă care aruncă trei dintre soldaţi într-un perete. Totuşi, chiar în timp ce făcea asta, simţi cum un alt soldat trăgea spre el. Laranth păşi în marginea vederii sale periferice, trăgând cu blasterul. Raza lovi proiectilul destinat lui Jax. Aerul sfârâi cu energii ionizate multicolore, pâlpâind în dansuri fără formă de-a lungul braţelor şi îi învălui momentan fruntea, iar sunetul fu ca şi cum o mie de cuiburi de *viespi de foc* ar fi fost sparte deodată.

Vederea lui Jax fu momentan orbită de efectul pirotehnic. Fotoreceptorii lui I-5,

din fericire, nu erau. Droidul trase rapid, loviturile sale laser fiind de o precizie infailibilă. În câteva clipe se terminase. Cei opt soldați zăceau împrăştiați în diferite poziții dizgrațioase, pe podea sau peste țevi, console de control şi alte piese mari de aparatură industrială. Cei trei ezitară o clipă, speriați de un alt posibil atac.

Apoi Jax spuse:

— S-a terminat. Relaxați-vă.

Laranth aprobă din cap şi îşi îndesă blasterele în tocuri. Conexiunea *Paladinei Gri* cu Forța îi spusese fără îndoială, la fel cum îi spusese şi lui Jax, că pericolul imediat trecuse. În acelaşi timp, droidul îşi coborî brațele. Jax ştia că I-5 căutase în cameră semne de viață şi capcane cu senzorii săi şi că indicațiile erau nule.

— A fost exaltant, spuse I-5. Am menționat în ultima vreme cât de mult îmi place predilecția organică pentru violență şi măcel? Nu? S-ar putea să fie din cauză că... nu îmi place.

Jax rânji.

— Bine, spuse el. Hai să-l ducem pe clientul nostru reticent la portul spațial şi pe cargobotul cu mirodenii înainte să mai apară cineva care să vrea să se joace cu noi. Ridică vocea. Den! Domnule Secretar Bura'lya! Să mergem!

Urmă un moment de tăcere, apoi vocea lui Den veni de după hipercondensator:

— Mă tem că ar putea fi o problemă.

Jax simți că i se face frig. Ajunseseră atât de departe, doar pentru ca ființa căreia îi promiseseră trecere în siguranță să moară în ultimul moment?

Un proiectil de energie rătăcit ricoşase de pe o suprafață reflectorizantă de undeva din cameră, exact la unghiul potrivit pentru a-l ucide pe subsecretar? Jax se întinse cu Forța, chiar când Den continuă:

— Bura'lya a leşinat. Şi... Sullustanul aruncă o privire din spatele unității, cu nasul încrețit. Cred că a avut un... accident.

— Senzorul meu olfactiv confirmă că Den are dreptate – presupunând că *a avut un accident* în acest caz este un eufemism pentru..., spuse I-5.

— Este, spuse Jax. Îşi puse în teacă vibrosabia inutilă şi oftă. Haideți. Hai să-l curățăm înainte să-l punem la bord.

Capitolul 2

Nu au mai existat alte impedimente în a-l urca pe subsecretarul Bura'lya la bordul cargobotului *Câştigul cel Mare*, cu excepția cazului în care găsirea unui nou set de pantaloni în magazinul portului spațial care să se potrivească unui Bothan conta ca atare. După ce nava decolă, iar conectarea ilegală a lui I-5 la rețeaua orbitală confirmă poziția pentru inserția în hiperspațiu, cei patru se întoarseră la adăpostul lor actual, în sectorul de nivel inferior cunoscut sub numele de *Subteranul de Sud*. Acesta se afla la câteva mii de kilometri de cartierul anterior al lui Jax, *Mahalalele Blackpit*, aproape de ecuator şi nu departe de ruinele Templului Jedi.

Locuințele lor erau, de data asta, relativ luxoase, ceea ce însemna, în ceea ce-l privea pe Den, că acoperişul nu avea scurgeri şi că salvele de aruncătoare de proiectile nu ciuruiseră pereții. În ultima vreme. Ca urmare a generozității neaşteptate a Nedijiului Kaird, fostul asasin al *Soarelui Negru* care, datorită lui Jax, reuşise să părăsească organizația criminală şi să se întoarcă pe planeta sa natală, aveau suficiente credite pentru a trăi confortabil o vreme. Din păcate, acelaşi plan care îl ajutase pe Kaird şi salvase viețile lui şi ale prietenilor săi îl costase pe Jax sabia sa de lumină. O folosise pentru a declanşa o explozie nucleară de mici proporții în *Districtul Fabricilor* pustiu, pentru a scăpa din ghearele lui Darth Vader şi ale Prințului Xizor. Părea să fi funcționat; trecuseră câteva luni, iar Jax nu simțise nicio *smucire* neplăcută a firelor care constituiau modul în care experimenta el Forța – cel puțin, nimic care să aducă cu sine sentimentul atenției reînnoite a lui Vader. Evident, Lordul Sith presupusese că Jax şi tovarăşii săi nu scăpaseră de explozie.

— Nu e ca şi cum ai avea nevoie de o altă sabie de lumină, sublinie Den. La urma urmei, nu există un mod mai sigur de a spune *Uite, sunt Jedi!* decât să fluturi una pe aici. În plus, adăugă el, nu mai ai chestia cealaltă pe care ți-a dat-o Nick Rostu?

Cealaltă chestie era un bici energetic: o bucată de metal flexibil, conductor, care putea fi încărcată cu un câmp plasmatic, pe care Jax îl folosise în lupta sa cu Prințul Xizor. În mod ironic, agentul *Soarelui Negru* mânuise împotriva lui chiar sabia lui Jax – şi nu prea jalnic, îşi aminti Den, având în vedere că Xizor nu beneficiase de ajutorul Forței.

— Biciul de lumină? Da, răspunse Jax. Dar nu e foarte bun pentru lupta de aproape, sau pentru mai mulți adversari.

— Chiar şi aşa, spuse Laranth, sunt de acord cu Den. O sabie nouă nu va face decât să te tenteze la demonstrații evidente ale Forței. Dacă vrei ca Vader să ştie că eşti în viață, atunci găseşte-ți alta.

În timp ce vorbea, femela Twi'lek cu pielea verde stătea lângă fereastra parțial opacizată, privind în jos spre strada de dedesubt. Era îmbrăcată mai ales în gri: jambiere, tunică şi vestă. Acest lucru nu era surprinzător, din moment ce Laranth Tarak era unul dintre puținii membri supraviețuitori ai *Paladinilor Gri*, un grup disident de Jedi care crezuseră, chiar dinainte de răsturnarea Republicii, că Ordinul se baza mult prea mult pe Forță ca pe un panaceu metafizic.

Având în vedere că utilizarea sabiei era aproape întotdeauna potențată de Forță, ei susțineau competența şi cu alte arme. Într-o măsură uimitoare, Laranth îşi

perfecționase îndemânarea cu perechea de blastere DL-44 pe care le purta; Den nu o văzuse niciodată ratând. Dacă trăgea în ceva, acel ceva fie se vaporiza, fie exploda, fie cădea; era un pariu mai sigur decât un douăzeci perfect la *sabacc*.

Desigur, gândi Den, *era evident că folosea Forța pentru a o avertiza de laserele sau razele de particule care urmau să fie trase asupra ei*. Nimeni nu era destul de rapid ca să blocheze ceva care se deplasa la viteza luminii sau aproape de ea. Dar Den era destul de sigur că, dacă cineva ar putea cumva să oprească accesul lui Laranth la Forță, asta nu i-ar afecta viteza şi precizia prea mult.

Femela Twi'lek îşi întoarse uşor capul, iar Den putu vedea lumina reflectându-se în cicatricea strălucitoare de pe obrazul drept. Aceea şi ciotul ars al lekkuului stâng erau suveniruri ale atrocității cunoscute sub numele de *Noaptea Flăcărilor*. Ca reporter, nu reuşise să se abțină să n-o întrebe o dată despre rolul ei în acel eveniment.

— Şi nu-mi spune că ar trebui să-l văd pe celălalt tip, îl avertizase el.

— Nu poți, îi răspunse ea, decât dacă îl dezgropi.

Nu zâmbise când spusese asta, dar nici Den şi nici altcineva din micul grup nu-şi aminteau să o fi văzut vreodată pe Laranth zâmbind. În mintea lui Den nu exista nicio îndoială că nervii ei erau mai încordați decât nanofibrele de carbonit care legau *skyhookurile* de suprafața Coruscantului. Se bucura că ea era de partea lor. Spera să rămână acolo. Nu i-ar fi plăcut să se confrunte cu capătul greşit al armei ei.

Mai era un singur membru al grupului care, probabil, putea egala precizia mortală a Paladinei: I-5. După cum remarcaseră alții de mai multe ori, droidul de protocol de odinioară, care fusese prietenul şi tovarăşul lui Den încă de la *Bătălia de pe Drongar* – şi care îl târâse prin jumătate de galaxie până pe Coruscant şi până la această existență palpitantă, îşi amintea el ironic – era un droid destul de unic.

Cuvântul *unic* îi fusese chiar aplicat. Motivul pentru asta era pe cât de simplu, pe atât de complicat: I-5 era mai conştient de sine decât orice alt droid pe care îl întâlnise Den vreodată, ca să nu mai vorbim de o parte considerabilă a simțitorilor pe care reporterul avusese ghinionul să îi întâlnească de-a lungul anilor. Acest lucru putea fi explicat parțial prin unele dintre modificările pe care tatăl lui Jax, Lorn, le făcuse în rețeaua sinaptică a droidului şi în atenuatoarele de creativitate.

Dar Den şi ceilalți nu se puteau abține să nu simtă că droidul trecuse cumva dincolo de asta, către o conştiință care nu putea fi în întregime rezultatul programării. Dacă nu ajunsese deja acolo.

Den scutură din cap. Zilele astea aluneca din ce în ce mai des în astfel de reverii ezoterice. Nu era o stare de spirit prea bună, mai ales că o mare parte din existența lui actuală consta în încercarea de a face contrabandă cu diverse mărfuri şi fugari de pe străzi către porturile spațiale şi, în cele din urmă, în afara lumii. Trebuia să fie atent; trebuia să trăiască clipa şi să se ocupe de afaceri într-un astfel de mediu. Gândurile filozofice erau rareori permise. Oricum, nu că el ar fi fost prea preocupat de astfel de lucruri. În viața lui anterioară – aşa se gândea adesea la ea în ultimul timp; părea la fel de încețoşată şi îndepărtată ca un vis pe jumătate amintit – fusese reporter. Un ziarist care lucrase la câteva poveşti fierbinți, acoperise câteva fronturi periculoase, fusese de mai multe ori băgat adânc în *poodoo*, după cum îi spuseseră atât de colorat unii dintre Ugnaughtii care fuseseră sursa lui de ştiri suculente pe Drongar. Drongar nu fusese nici pe departe cea mai bună dintre lumi, dar nici cea mai rea. Acoperise Războaiele Clonelor de la Eredenn Prime la Jabiim. Câştigase premii, mențiuni şi diplome de merit pentru poveştile sale de pe front. Fusese o muncă grea, o muncă

periculoasă, o muncă interesantă. În ultimul timp, amintirile acelor vremuri păreau o plimbare plăcută prin *Parcul Oa*.

Den fu scos din reverie de vocea lui Jax. Fostul Jedi spunea:

— ...s-ar putea să aibă dreptate. Totuşi, având în vedere că sunt mai multe fiinţe pe Coruscant decât pe oricare alte cincizeci de lumi locuite, cred că şansele de a fi observat cu o sabie de lumină sunt slabe, mai ales la nivelul de jos. Şi aş prefera să o am şi să nu am nevoie de ea decât invers. Jax se întoarse şi se adresă unei alte fiinţe care stătea în umbra foaierului *conaptului*. Ce zici de asta, Rhinann? Poţi să-mi găseşti o sabie de lumină?

Den privi cum Elominul păşi în încăperea luminată. Haninum Tyk Rhinann era tipic pentru specia sa: înalt, slab şi biped. Nu era la fel de hirsut ca un Wookiee, dar era aproape. Colţii din nas, coarnele butucănoase şi ochii larg deschişi ieşeau dintr-o umflătură cărnoasă care putea fi recunoscută drept cap doar pentru că stătea deasupra gâtului său scurt. Era deprimat. Acest lucru nu era o surpriză deosebită pentru Den sau pentru ceilalţi; Rhinann era întotdeauna deprimat. Fostul ajutor personal al lui Darth Vader fugise din slujba Lordului Întunecat, găsindu-şi refugiul în ultimul moment la bordul cargobotului *Far Ranger* împreună cu Jax şi ceilalţi, chiar înainte ca fabrica de droizi să fie distrusă de explozia reactorului. Rhinann, ca majoritatea celor din specia sa, era o fiinţă scrupuloasă, pretenţioasă, meticuloasă şi punctuală. Pentru Elomin, raţiunea şi bucuria vieţii stăteau cu adevărat în detalii, iar acea pasiune pentru ordine şi precizie fusese cea îl convinsese pe Vader să-l numească pe Rhinann ajutorul său. Din nefericire, împreună cu acea atenţie minuţioasă la amănunte venise şi o perspectivă de suspiciune extremă asupra vieţii sale în general şi asupra angajatorului său în special. Den îşi amintea că citise undeva că Elominii expatriaţi erau predispuşi la psihoze de diferite tipuri – inclusiv, se pare, paranoia.

Rhinann devenise convins că, mai devreme sau mai târziu, Vader va pune să fie ucis pentru o infracţiune minoră sau pentru neglijenţă în serviciu, şi această teamă, la fel ca şi dorinţa foarte normală de a evita iminenta dezatomizare, îl determinase să părăsească nava.

De atunci, Rhinann era un fugar fără voie. Tânjea să se întoarcă pe planeta lui natală, Elom, dar partea lui din creditele lăsate moştenire de Kaird nu era nici pe departe suficientă pentru a-l convinge pe Căpitanul vreunei nave comerciale să transporte un pasager până pe o lume de pe Inelul Exterior, departe de rutele comerciale. Aşa că rămăsese cu cei care îl salvaseră. Natura sa exigentă şi atenţia aproape fanatică la detalii îi dictaseră cu uşurinţă locul de muncă în cadrul grupului; Rhinann era cel care procura. Orice era necesar – de la delicatese precum *maimuţa de nisip* Geniseriană flambată în ulei de *foyvè* pentru a mulţumi palatul epicurian al unui client până la orice dispozitiv învechit esenţial pentru repararea unei unităţi holoproiectoare învechite, Rinann putea face rost.

Cu excepţia, se părea, a unei săbii de lumină.

— Nu este posibil, spuse el cu tristeţe, ca răspuns la întrebarea lui Jax. Armele Jedilor au fost distruse odată cu Jedii. Există zvonuri că unele săbii au rămas în colecţiile private ale celor extrem de bogaţi. Dar singura despre care sunt sigur că există cu adevărat îi aparţine lui Darth Vader, şi mă îndoiesc că s-ar despărţi de ea de bunăvoie.

— Bine zis, spuse Den.

— Un cristal, atunci. O să mi-o construiesc singur. Va fi mai în ton cu...

— Cristalele Adegan, precum şi Corusca, Ilum şi altele, sunt toate sub interdicție strictă de comerț, conform ordinelor Împăratului Palpatine.

— Atunci voi *creşte* unul.

Dar Jax nu părea la fel de hotărât cum fusese cu o clipă înainte, iar Den era destul de sigur că ştia de ce. Cu toate că în urmă cu câțiva ani standard, ceea ce ştia el despre tehnologia săbiilor şi tradiția Jedi ar fi zăngănit în urechea unui purice verde, învățase multe de atunci, ascultându-i pe Jax şi Laranth, precum şi pe Barriss Offee, pe vremea când locuise pe Drongar. Ştia că folosirea cristalelor naturale, spre deosebire de cele sintetice, era unul dintre modurile prin care Jedii se distingeau de Sith. Motivul aparent era că cele sintetice nu erau la fel de pure precum cristalele extrase din peşterile diferitelor lumi şi exista întotdeauna şansa ca unul dintre ele să cedeze într-un moment critic. Şi, din moment ce, practic, fiecare moment în care o sabie era activată era un moment critic, Den putea vedea meritul argumentului.

Se întreba, totuşi, cât de mult se baza pe experiență şi cât pe doctrină. Era binecunoscut faptul că, până la prăbuşirea Republicii, Jedii se handicapaseră pe ei înşişi prin dependența lor de învățătură şi izolare. Oricât de răi ar fi fost Sithul în trecut, Den trebuia să admită că fuseseră mult mai practici în multe domenii.

— S-ar putea să fie posibil, spuse Rhinann, ca răspuns la ultima afirmație a lui Jax. Va dura ceva timp, însă, pentru a aduna toate echipamentele şi materialele necesare. Între timp, vă sugerez asta.

Scoase de sub hainele sale ceea ce lui Den i se păru la început a fi o sabie antică. Lama avea puțin mai mult de un metru lungime şi o culoare argintie palidă, aproape albă. Metalul nu era cizelat, deşi, îşi dădu seama Den, părea să fie împletit cu spirale şi modele delicate. Aproape că păreau să se mişte, ca uleiul pe apă.

Tocul era ornamentat, dar funcțional. Părea să fie făcută din *electrum*, o fuziune rară de argint şi aur. În gardă erau montate două mici cristale fațetate care scânteiau chiar şi în lumina interioară relativ slabă. Una peste alta, Den trebuia să recunoască faptul că era foarte drăguță. Chiar impresionantă. Dar în ceea ce priveşte capacitatea de a bloca o lovitură de blaster, părea la fel de eficientă ca un băț ascuțit.

Jax păru şi el oarecum nedumerit. Atât I-5, cât şi Laranth făcuseră un pas în față pentru o privire mai atentă. Pe fața de obicei sumbră a Paladinei se citea mirarea.

— O sabie energetică Velmoriană. Se uită la Rhinann cu neîncredere. Nu ai putut găsi o sabie de lumină, dar ai putut găsi asta?

Elomin ridică din umeri.

— Lucrurile sunt dificile peste tot. Am reuşit să obțin asta la o licitație online de la un membru al familiei regale Velmoriane care trece prin vremuri grele.

Laranth clătină din cap şi luă sabia de la Rhinann. Den o privi cum o întinde. Nu o văzu făcând nimic pentru a o activa, dar lama se aprinse brusc cu o flacără argintie rece şi sfârâitoare.

— Asta e ceva ce nu vezi în fiecare zi, murmură Den.

Paladina îi înmână cu grijă sabia energetică lui Jax. Acesta ridică arma, admirând valurile schimbătoare de putere. Era destul de diferită de o sabie de lumină şi îi lipsea puritatea designului acesteia din urmă. Totuşi, era evident o armă de luat în seamă. Din punct de vedere mecanic, părea mult mai apropiată de biciul luminos.

— E activată de o zonă de presiune din mâner, explică Laranth. Generatorul furnizează energie plasmatică prin cristale şi de-a lungul lamei. O buclă de reacție magnetică o reține.

Jax relaxă experimental mânerul în mână, privind cum gazul supraîncălzit se retrage, lăsând lama aşa cum era înainte. Îşi ținu cealaltă mână aproape de metal.

— Fără căldură, murmură el.

— Bucla de reținere împiedică plasma să intre în contact direct cu lama. Altfel s-ar topi.

Jax strânse mânerul, declanşând din nou învelişul plasmatic. Legănă arma de câteva ori, testându-i greutatea şi echilibrul.

— Uşurel, uriaşule, spuse Den, retrăgându-se rapid.

Jax trecu prin câteva trepte ale uneia dintre cele şapte forme. Sabia energetică avea mai multă greutate decât lama de energie pură care era sabia de lumină, desigur, dar nimic ce nu putea compensa destul de uşor. Din moment ce era un înveliş de energie care înconjura o lamă solidă, evident că nu avea aceeaşi margine fără frecare pe care o avea o sabie de lumină. Se întreba cum se compara cu o vibrosabie.

Ei bine, gândi el sumbru, *dacă viața continuă să fie la fel de interesantă ca până acum, nu am nicio îndoială că voi afla. Mai devreme, probabil, decât mai târziu.*

Capitolul 3

— E doar un zvon, spuse Dejah nervoasă. Scoate-ți-l din minte. Singura ta obsesie trebuie să fie munca – mai ales acum.

Ves Volette scutură din cap, blana scurtă şi aurie care îi acoperea umerii şi gâtul ondulându-se ca reacție la muşchii încordați de sub piele.

— În mod normal, aş fi de acord cu tine, spuse el. Dar nu pot ignora asta. Trebuie să aflu adevărul.

Partenera lui se uită la el cu o expresie greu de citit, chiar şi pentru Ves, care fusese cu ea în ultimii şapte ani.

— În seara asta, spuse Dejah, va fi încununarea vieții şi artei tale – cel puțin până acum. Nu poți permite să te distragă nimic.

— Nici măcar genocidul, *Deej*? Nici măcar exterminarea unei specii? Specia mea?

— Nu ştii dacă e adevărat. E doar un zvon. Tu..

— Pot să aflu destul de uşor, spuse Ves.

Se întoarse spre terminalul uplink de lângă bancul de lucru; era la doar câțiva paşi distanță, la fel ca totul în micul studio din spatele galeriei. Galeria în sine era suficient de mare pentru a găzdui şase dintre cele mai recente piese ale sale; mai multe ar fi părut înghesuite. Fiecare piesă avea nevoie de propria sa zonă în care să radieze.

Ves apelă o holoproiecție de pe *net* şi introduse întrebarea. Nu îi luă mult timp să găsească ştirea pe care o căuta.

UN DEZASTRU MISTERIOS LOVEŞTE CAAMAS.

SCANĂRILE AU CONFIRMAT CĂ POPULAȚIA LUMII CAAMAS A FOST DECIMATĂ ÎN URMA UNEI APOCALIPSE PLANETARE DE ORIGINE NECUNOSCUTĂ. ECHIPELE DE INVESTIGAȚIE ORBITALĂ SPUN CĂ CEA MAI PROBABILĂ CAUZĂ ESTE UN GRUP DE BOMBE CU ACTINIU DE MARE RANDAMENT, FĂRĂ ÎNDOIALĂ DE ORIGINE SEPARATISTĂ, CARE A FOST ÎN DERIVĂ PRIN SISTEMELE NUCLEULUI ÎNCĂ DE LA SFÂRŞITUL RĂZBOIULUI CLONELOR. SE ESTIMEAZĂ CĂ ÎNTRE 70 ŞI 85 LA SUTĂ DIN POPULAȚIE A MURIT DIN CAUZA EXPLOZIILOR ŞI FURTUNILOR DE FOC ULTERIOARE…

Reportajul era însoțit de holoimagini cu devastarea. Ves putea vedea rămăşițele carbonizate ale oraşelor. Păduri întregi, cuprinzând mii de kilometri pătrați, erau încă în flăcări, fumul obscurizant fiind vizibil de pe orbita înaltă.

Lumea mea a dispărut, gândi el. Nu la propriu; globul era încă acolo, orbitând în jurul soarelui, dar civilizația Caamasi probabil că nu-şi va reveni niciodată. Imperiul putea încerca să prezinte dezastrul ca fiind rezultatul unor resturi de muniție din timpul războiului, de parcă orice simțitor cu o educație chiar şi de nivel trei nu şi-ar fi putut da seama cât de mici erau şansele ca un roi de bombe să lovească o planetă, chiar şi în Nucleul Exterior. Adevărul era acolo, pentru oricine putea citi printre liniile de date. Era uimitor cât de calm îl *accepta*. Asta, desigur, se datora şocului. Nu-l acceptase de fapt, chiar deloc. Încă nu. Se întrebă clinic dacă nu cumva, atunci când creierul său va accepta în sfârşit, va înnebuni. Caamas. Lumea lui. Poporul lui. Reduşi de la civilizație strălucitoare la aproape de barbarie – puținii care mai erau în viață –

în mai puțin de o zi.

Şi Împăratul dăduse ordinul. Ves Volette era sigur de asta. Ves era apolitic, dar nu era prost. Numai un conducător atât de paranoic şi de nemilos precum Palpatine s-ar simți amenințat de o planetă de pacifişti. Poporul său nu făcuse nimic rău; doar îşi exercitase dreptul, conform Constituției Galactice, de a protesta împotriva restricțiilor extreme şi a majorărilor de taxe pe care Imperiul le impunea asupra artei, ştiinței, filosofiei şi altor moduri de conlucrare.

Poporul său. Liniştit, rezervat, bine informat, plin de compasiune... Se spusese că Jedii, atunci când încercaseră să formuleze etosul[3] consecvent care devenise în cele din urmă Codul Jedi, merseseră la Caamasi pentru îndrumare. Nu mai era. Nimeni nu mai vizita acum frumoasa lui lume natală, decât, probabil, pentru a privi cu indignare şi şoc devastarea unei planete care fusese cândva un far al gândirii raționale.

Ves icni şi se clătină, asaltat brusc de un *memnis*[4], o amintire senzorială atât de intensă încât, pentru o clipă, împrejurimile mici şi confortabile ale atelierului său dispărură, pentru a fi înlocuite de casa sa din satul Jualya, cătunul pitoresc în care crescuse, cuibărit între dealurile Kanupian. Stătea în bârlogul său şi privea spre livada de *tartapple*, admirând nuanțele opalescente pe care răsăritul soarelui le imprima frunzelor lucioase şi pielițelor argintii ale fructelor coapte. Auzea peştele cântăreț pițigăind în pârâul din apropiere. Îşi amintea momentul actual, când avusese loc: cu trei luni standard înainte să părăsească Caamas şi să vină pe Coruscant pentru a sculpta în lumină, pentru a capta în fotoni controlați emoții universale, sentimente comune aproape fiecărei ființe simțitoare din galaxie, pentru a-şi expune şi, spera el, pentru a-şi vinde opera. Deşi Caamasi erau în general nematerialişti, ei nu erau proşti. După cum spunea filosoful Hyoca Lans, *problema societății galactice în general nu era că există prea mulți simțitori săraci, ci că există prea puțini simțitori bogați.* Nu era nimic în neregulă cu capitalismul – atâta timp cât era însoțit de o formă de etos egalitar.

Capacitatea *memnis* era o aptitudine primordială, înrădăcinată, codificată în genomul Caamasi, unică pentru specie. Aceste abilități apăreau de obicei în momente de mare stres şi erau aproape întotdeauna legate cumva de sursa de stres. Mai avusese unul, când era copil, când murise un unchi drag din cuib. Ves se încruntă nedumerit. Acest *memnis*, această amintire a unui moment pastoral nu cu mult timp înainte de a părăsi Caamas – cum ar putea fi legată de oroarea de care tocmai aflase?

Află curând.

Ves simți o... tulburare bruscă. Un vuiet fără sunet, o străfulgerare fără lumină, un tremur fără vibrații, care nu se mişca, dar care se propaga totuşi cu o viteză terifiantă spre el. *Memnisul* se sfărâmă, fragmentându-se în cioburi ascuțite ca echivalentul paranormal al duraluminiului fragil, care se îndreptau spre el, însoțite de țipetele şi strigătele tăcute ale unei întregi lumi pe moarte.

În sfârşit, înțelese ce se întâmpla. Caamasi împărtăşeau de obicei aceste amintiri de durere cu alții din specia lor, în încercarea de a răspândi, şi astfel de a risipi, durerea. Ceea ce el simțea acum era *memnisul* ale milioanelor de alți semeni de-ai lui, un front de valuri de agonie, confuzie, disperare şi neîncredere care transcendea timpul

---

[3] Etos – ansamblu de trăsături specifice unui grup social sau unei epoci; fizionomie morală.

[4] Memnis – *memnii* la plural – amintire extrem de vie produsă de Caamasi atunci când trăiau evenimente sau situații zguduitoare, cum ar fi asistarea la moartea unui membru al familiei, întâlnirea cu cineva celebru, naşterea unui copil sau un alt eveniment personal important. *Memnii* conțineau emoții şi senzații fizice, împreună cu alte părți mai puțin tangibile. Spre deosebire de amintirile normale, acestea nu pierdeau din intensitate în timp.

şi spaţiul. Memoria sa senzorială individuală fusese simbolică, o expresie a păcii şi liniştii populaţiei care fusese decimată atât de brusc şi de oribil.

Miliarde de experienţe îi străbătură mintea ca un şrapnel emoţional. Nu putu rezista, nu se putu ascunde de ele. Simţi cum moare fiecare Caamasi de pe planetă.

Vag, de la o mie de ani-lumină distanţă, o auzi pe Dejah strigându-i numele, o simţi pe partenera sa îngrijorată ajutându-l să se întindă pe canapea. Dar culcat sau în picioare nu făcea nicio diferenţă; nu exista nicio scăpare sau răgaz. Era tot ce putea să facă pentru a se agăţa de sine, pentru a-şi împiedica conştiinţa să fie ruptă în bucăţi şi absorbită în vârtej.

În cele din urmă, după eoni nenumăraţi de groază, totul începu să dispară. Ves îşi reveni în sine, la propriul său punct focal în cosmos, tremurând şi transpirat, dar viu şi, printr-un miracol, încă sănătos.

Deej stătea lângă el, cu grija încreţindu-i fruntea.

— Eşti în regulă? Când Ves reuşi să dea slab din cap, ea expiră uşurată. Ce s-a întâmplat?

— Un *memnis*.

Deej se uită la el. Fiind Zeltronă, avea ceva experienţă cu rezonanţa empatică şi fusese cu Ves suficient de mult timp pentru a fi familiarizată cu conceptul de *amintiri comune*.

— Nu ştiam că pot fi atât de intense.

Ves îi explică pe scurt ce se întâmplase. Partenera şi prietena lui păru îngrozită.

— După un asemenea şoc, nu poţi prezenta expoziţia în seara asta. Trebuie să amânăm.

Ves clătină din cap.

— Nu. Acum este mai important ca niciodată să deschidem expoziţia aşa cum am plănuit. Atâta timp cât un Caamasi trăieşte şi poate crea, Împăratul a eşuat.

Ves se ridică brusc în picioare, simţindu-şi capul ca şi cum tocmai îl lovise o cometă. Dejah se ridică şi ea în picioare, oferindu-şi mâna în semn de îngrijorare, dar Ves i-o ignoră.

— Prezintă scuzele mele clientelei; spune-le că boala mă împiedică să particip.

Se duse la bancul său de lucru şi activă inductorul de flux plasmatic. Un zumzet oscilant se ridică rapid la limita auzului; un con parabolic de lumină albastră, înalt de un metru, se materializă. Ves alimentă torsiunea în el, reglând elipsa. Flacăra de plasmă se răsuci şi scoase un geamăt scăzut, electronic.

Ves se uită la ceasul de pe perete.

— E aproape timpul, spuse el. Ar fi bine să te pregăteşti să îi laşi să intre.

Deej ezită, apoi aprobă din cap înfrântă.

— În regulă. Presupun că ştii ce faci.

Ieşi, închizând uşa.

Ves se concentră asupra vârfului de lance de lumină. Adăugă neon, krypton, xenon; plasma deveni roşie, apoi verde şi albastră. Ajustă tinctura, învârtind rezultatul prin diverse arcuri. Simplitatea – aceasta era cheia, desigur. Puterea emoţională stătea în asta. Dejah avea dreptate; Ves ştia exact ce face.

Construia un *cairn*[5].

---

[5] Cairn – movilă de pietre brute construită ca monument comemorativ sau punct de reper, de obicei în vârful unui deal sau pe linia orizontului.

Capitolul 4

Jax respiră încet, adânc, aşa cum îl învăţase Maestrul Piell. Cu fiecare expiraţie, îşi împingea conştiinţa mai departe, lăsând firele de energie care constituiau legătura lui cu Forţa să se extindă. Mulţi dintre Jedi, îi spusese tutorele său, experimentaseră unificarea cu Forţa în diverse moduri simbolice pe care le asemănau cu aspecte ale lumii reale. De exemplu, Maestrul Piell găsise întotdeauna că metafora apei era cea mai potrivită pentru legătura sa cu Forţa. Jax, pe de altă parte, simţea şi *vedea* Forţa ca pe nişte fire sau corzi, care se întind şi reverberează prin spaţiu şi timp, conectând totul. Pentru el, a fi conştient de aura cuiva însemna să vadă persoana înfăşurată într-un cocon de lumină sau întuneric variat. Pentru a simţi ceva la distanţă, filamentele de Forţă se aşezau instantaneu între el şi obiectul căutat.

Pentru a-şi spori propriile puteri fizice, cum ar fi alergatul sau săritul, el se lăsa ridicat şi purtat de ele sau folosea un *laţ* invizibil pentru a aduce obiectele la îndemână. Acum trimitea aceste fire, sondând şi căutând, până când întâlneau ceea ce dorea el.

Ca şi cum ar fi simţit la rândul său contactul, droidul plutitor lansă o salvă de raze laser îndreptate spre el, trecând simultan dintr-o poziţie în aer în alta, în timp ce trăgea. Jax, legat la ochi, ridică sabia energetică, contracarând fiecare rafală, ştiind, înainte ca aceasta să fie trasă, din ce direcţie va veni.

Unu... doi... trei... patru... cinci... A şasea, şi ultima, rază îl înţepă dureros în partea dreaptă.

— La naiba!

Jax îşi scoase legătura de la ochi şi rosti codul de dezactivare pentru telecomandă, care pluti în derivă pe podea. Se aşeză pe buza extrudată a unei canapele de perete şi se uită cu regret la arma din mâna lui.

— Văd că e telecomanda *unu*, omul *zero*, spuse o voce.

Jax ridică privirea şi îl văzu pe I-5 în uşa curţii mici, închise, în care se antrena Jediul.

— Încep să cred că Laranth are dreptate, spuse Jax. Jedii ar fi trebuit să exerseze mai mult cu alte arme. Apoi făcu o grimasă. Nu-i spune că am spus asta.

— Pe de altă parte, nimeni în afară de un Jedi nu ar fi putut bloca cinci din şase raze.

Jax ridică din umeri.

— Nu contează dacă te ucide prima sau cea de-a şasea. Tot mort eşti.

— N-am de unde să ştiu. Ştiu, totuşi, spuse I-5, că eşti mult mai bun cu sabia aia decât crezi.

Jax se uită în jos la armă şi îşi văzu reflexia deformată uitându-se la el de pe suprafaţa lamei.

— Da? De unde ştii asta?

I-5 îşi ridică brusc mâna stângă, cu degetul arătător întins, şi trase o rază laser spre Jax. Raza împroşcă focul ionizat care acoperi brusc lungimea lamei, pe care Jax o ridicase automat pentru a bloca raza.

— Iată cum, spuse I-5. Viteza luminii este puţin sub trei sute de mii de kilometri pe secundă. Te afli la şapte virgulă trei metri de mine. Reflexul tău de anticipare

amplificat de Forță funcționează bine. Trebuie doar să o lași.

Jax rânji.

— Ești sigur că nu ai un șablon de Maestru Jedi undeva în creierul tău de droid?

— Să mă ferească Creatorul. Mi-ar plăcea să cred că până și inteligențele mecanice preprogramate sunt mai puțin rigide decât erau Jedii.

Zâmbetul lui Jax se stinse. Droidul proiectă îngrijorare.

— Scuzele mele, Jax. Chiar și droizii de protocol pot fi uneori lipsiți de tact. Am întrecut măsura.

— Nu sunt supărat pe părerea ta. Ce mă deranjează este că ai dreptate. Fiecare specie vie din galaxie știe că ori se adaptează ori moare. Nu e un concept dificil. De ce nu l-a înțeles Consiliul? De ce nu au putut recunoaște pericolul până nu a fost prea târziu?

— Presupunând pentru moment că întrebarea nu este retorică, spuse I-5, tot ce pot oferi este o observație pe care tatăl tău a făcut-o odată, acum mai bine de douăzeci și cinci de ani. Era angajat în Templu, după cum știi, și a avut ocazia să își observe îndeaproape angajatorii. Chiar înainte de a deveni atât de clar împotriva lor pentru ceea ce simțea el că a fost *răpirea* ta, Lorn nu-și făcuse iluzii cu privire la stagnarea și mulțumirea Jedilor. Mi-a spus despre referințele pe care le găsise în fișierele de date la cineva pe care ei îl numeau *Cel Ales* – o ființă a cărei venire era prezisă și se spunea că este iminentă – care va restabili echilibrul în Forță. Poate că așteptau ca această ființă să vină și să realizeze pentru ei ceea ce nu puteau sau nu voiau să facă pentru ei înșiși. Tatăl tău era de părere – și am urmărit comportamentul a destui simțitori organici în călătoriile mele ca să fiu de acord cu el – că de fiecare dată când renunță la propria judecată în favoarea unei puteri superioare fanteziste, în loc să caute răspunsuri în ei înșiși și în acțiunile lor, ei sunt mai răi din cauza asta.

Jax aprobă din cap gânditor. Bineînțeles că auzise zvonurile conform cărora Anakin Skywalker, protejatul celebrului Jedi Obi-Wan Kenobi, era acest *Ales*. Dar Jax nu avea de unde să știe. El nu avusese acces la astfel de informații exclusive. Era doar un Jedi de rând, care abia ajunsese Cavaler Jedi imediat înainte de distrugerea Ordinului. Dar avea la fel de mult sens ca orice altceva într-o societate galactică înnebunită. Deși fusese unul dintre foarte puținii Padawani care îl putuseră numi *prieten* pe Anakin Skywalker, Jax nu-și făcuse atunci, și nu-și făcea nici acum, iluzii cu privire la schimbările de dispoziție ale puternicului tânăr Jedi. Își amintea că odată simțise aura lui Anakin, percepând-o ca pe niște fire din cea mai neagră noapte care se întindeau multidimensional în toate direcțiile.

De ce nu văzuse și Consiliul? Sau doar aleseseră să ignore totul?

— S-ar putea să ai dreptate, îi spuse în cele din urmă lui I-5. Sau cel puțin, parțial dreptate. Mă îndoiesc că vom ști vreodată sigur.

Un atac mental brusc îl lovi, neașteptat și suficient de puternic pentru a-l pune literalmente în genunchi. Ceva tocmai se întâmplase, undeva în galaxie. Ceva care implica atâta durere și moarte monstruoasă încât făcuse să vibreze firele care îl legau de Forță precum gongul *Creației Balawai*. Simțea milioane și milioane de vieți stinse într-un fel de holocaust global. Aruncând sabia energetică, își cuprinse fața cu ambele mâini și gemu.

— Jax? Mâinile lui I-5 erau făcute din aliaj dur, dar atingerea lor fu blândă când droidul îl luă de umeri și îl întoarse, aplecându-se în jos pentru a-i privi atent fața. Ești în regulă? Ce s-a întâmplat?

— Moarte. Jax abia reuşi să rostească cuvântul. Moartea s-a întâmplat. Un strigăt în noapte. Distrugere în masă, undeva. Toți sunt... toți...

Nu putu să termine propoziția. Greutatea zdrobitoare a tragediei care se abătuse asupra lui abia îi mai lăsa loc să respire. Undeva, pe o lume din galaxia cunoscută, milioane şi milioane de ființe strigaseră cu o singură voce – şi apoi tăcuseră, pentru totdeauna. Cu toate că încăperea părea să se învârtă pe axa ei, el se chinui să se ridice în picioare. I-5 începu să protesteze, dar Jax trecu pe lângă el şi se îndreptă spre camera din față. Spera să se înşele. Spera din toată inima ca acea perturbare masivă a Forței să fie din cauza a altceva, orice altceva. Dar ştia că nu era aşa, iar certitudinea lui primi o confirmare suplimentară când văzu chipul lui Laranth. Oricât de lipsită de expresie şi închisă în sine ar fi fost uneori, el recunoscu totuşi privirea bântuită din ochii ei. Ştia că se reflecta în ochii lui.

— Caamas, anunță ea cu fermitate.

Localizarea catastrofei fu un şoc aproape la fel de mare ca tsunamiul psihic inițial care convulsionase Forța cu doar câteva minute în urmă. *Caamas?* O lume populată de ființe care ridicaseră în mod repetat ştacheta pentru alte specii prin realizările lor remarcabile în artă şi filosofie? Jax o privi cu neîncredere totală. Nu avea niciun sens. Caamasii erau ființe blânde, educate, în cea mai mare parte. Lumea lor era una dintre puținele care mențineau o miliție planetară în locul unei armate profesioniste regulate. Numai cineva atât de paranoic ca Palpatine ar putea crede că...

Jax îşi dădu seama atunci ce era, ce trebuia să fi fost, şi constatarea îi lăsă un gust acru de bilă în fundul gurii. Desigur. Caamas era exemplul perfect, garantat să *bată în cuie* mesajul că Împăratul era prea bine ancorat pentru a fi răsturnat. Acțiunea lui demonstra că, dacă era suficient de nebun, sau pur şi simplu suficient de crud, încât să distrugă o lume de savanți şi meşteşugari, ce-l împiedica să facă acelaşi lucru cu Corellia, sau Alderaan, sau Dantooine, sau oricare alta dintre o mie şi una de planete? Absolut nimic, din câte putea vedea Jax. Şi asta, desigur, era ideea.

Simți, spre surprinderea lui, un val brusc de furie împotriva Jedilor – împotriva propriilor săi camarazi. De ce se închiseseră în ei înşişi, sustrăgându-se îndatoririlor şi responsabilităților care le reveneau de mii de generații? Dacă nu s-ar fi închis, poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dacă ar fi fost mai receptivi, poate că ar fi simțit amenințarea din mijlocul lor înainte să-i lovească.

O explozie de conştiință se manifestă prin Forță cu o siguranță absolută.

Dintr-o dată, Jax ştiu. Nu ştia de ce, nu ştia dacă avea vreo legătură cu ecourile Caamasilor morți şi muribunzi care încă răsunau în mintea lui, nu ştia dacă nu avea nicio legătură şi era doar o străfulgerare aleatorie de înțelegere din Forță – dar dintr-o dată ştiu un fapt incontestabil: Anakin Skywalker era încă în viață.

Capitolul 5

Moartea veni după ea în tunelurile miniere de pe Oovo 4.

Aurra Sing lucra într-unul dintre tunelurile secundare, o crăpătură îngustă în stânca neagră, abia suficient de largă pentru a-şi întinde un braț drept de la umăr. Filonul de zeniu pe care îl urmărise în ultimele trei zile se epuiza; estima că în mai puțin de un metru se va diminua până la punctul în care nu va mai fi rentabil să continue exploatarea.

Îşi coborî plăcuța de protecție de pe față. Cu excepția cercurilor gri-negre întunecate din jurul ochilor, care îi făceau să pară mai adânci decât erau, pielea feței şi a corpului ei erau la fel de albe ca marmura venată pe care minerii o întâlneau ocazional în săpăturile lor. Singura şuviță groasă de păr lung, brun-roşcat, strâns de o bandă în vârful craniului, era uimitoare prin comparație.

Îndreptă gazeificatorul spre partea stângă a peretelui stâncos, prin care filonul de zenium se împletea ca un fulger înghețat de electricitate purpurie. Fasciculul de înaltă energie transformă roca în plasmă aproape instantaneu, iar gazul incandescent fu aspirat printr-un furtun țesut din nanofibre de carbonit, pentru a fi evacuat prin puțuri care perforau stratul dintre locul unde se afla ea şi suprafață.

Sing gazeifică roca rămasă care învelise zeniul. Apoi lovi foaia expusă – care, deşi avea doar câțiva centimetri grosime, era la fel de înaltă ca ea – cu o mică unealtă sonică, găsind liniile de despicătură cu o îndemânare născută din anii de practică. Zeniul se fractură în mai multe bucăți mai mici, aproximativ hexagonale. Le adună şi le stivui în suportul pentru minereu. Deconectând conducta de gazeificare, o încărcă şi pe ea în transportor, apoi păşi pe placă şi activă repulsorul.

În timp ce transportorul se întorcea fără zgomot spre puțul principal, trecând prin scurte pâlpâiri de lumină aruncate de reflectoare care alternau cu întinderi de întuneric total, Sing verifică obosită starea respiratorului ei. Observă că indicele de difuzie al filtrului era încă verde, deşi scăzuse de mult de la optim.

Încercă să-şi amintească cum arăta Inelul Exterior al galaxiei de pe puntea de observație a navei pirat, cu atât de mult timp în urmă. Trecuseră mulți ani. Cât de mulți, Sing nu era sigură. Nu era sigură de foarte multe lucruri despre ea însăşi, inclusiv de vârsta şi specia ei. Ştia că mama ei fusese om, dar strămoşii tatălui ei erau un mister. Cei pentru care lucrase, inclusiv Huttul Wallanooga, speculaseră că ar fi fost Qiraash, Rattataki, Umbaran, poate chiar Anzati. Nu conta că niciunul dintre aceştia nu se putea încrucişa cu oamenii fără o anumită modificare genetică şi că niciunul dintre aceste genomuri nu putea explica longevitatea ei. Aşa că originile ei rămâneau un mister, chiar şi pentru ea însăşi.

Trecutul nu prezenta niciun interes pentru Aurra Sing. Tot ceea ce conta era prezentul. De-a lungul unei vieți lungi şi pline de evenimente, Sing învățase să îşi conserve energia şi să aştepte momentul potrivit atunci când situația în care se afla nu era satisfăcătoare. În această privință, longevitatea îi era de folos. Mai supraviețuise unor condiții dificile înainte şi avea să o facă din nou. Dacă nu putea să tragă sau să lupte pentru a ieşi dintr-o situație, atunci pur şi simplu o depăşea cu răbdare. La urma urmei, nimeni nu devenea cunoscut ca fiind *vânător de Jedi* fiind nesăbuit.

Era greu de crezut că odată aproape îmbrățișase Codul Jedi. Maestra Jedi cunoscută sub numele de *Femeia Întunecată* nu avea să știe niciodată cât de aproape fusese de a-și converti tânăra Padawană încăpățânată. Dacă nu ar fi fost răpită și învățată adevărul de către pirați – ce ironie era asta – Aurra Sing ar fi putut fi ea însăși una dintre acele purtătoare de pânză de sac moralizatoare. Și ca urmare, ar fi putut foarte bine să fie moartă acum; doar o altă victimă a *Ordinului 66*, ca și restul Jedilor.

Ei, bine că a scăpat de ei. Singurul regret pe care Sing îl avea în această privință era că mai erau foarte puțini pe care să îi vâneze și să-i omoare în zilele astea.

Pe măsură ce se apropia de unul dintre puțurile auxiliare care făceau legătura cu suprafața, începu să vadă alte ființe. Toate erau implicate în unele aspecte ale mineritului zeniului. Un corolar inevitabil al activității era că niciunul dintre ei nu arăta bine. Chiar și cu filtrele osmotice, praful de zenium ajungea în cele din urmă în sistemele respiratorii – fie plămâni, trahee, sau orice altceva. Respirându-l suficient de mult, te îmbolnăveai de pirolioză sau *plămân de foc* – o afecțiune care te consuma literalmente din interior. În cazul umanoizilor, mânca aveolele ca un acid uscat: un mod extrem de dureros de a muri.

Acesta era unul dintre motivele pentru care doar cei mai incorigibili criminali erau trimiși pe Oovo 4. În afara curselor de atașe ocazionale pentru a se putea descărca, rutina zilnică se oprea doar atunci când prizonierul murea.

În mod ironic, minele de pe Oovo 4 erau printre puținele lagăre de muncă din galaxie în care organicii supraviețuiau droizilor. În ciuda scuturilor, praful de zeniu afecta aproape imediat sistemele de percepție ale droizilor, făcându-i să se izbească de echipamentul minier și unii de alții. În schimb, organicii mai rezistenți aveau nevoie de câțiva ani pentru a se uza. Prezența lor în mine era o chestiune de rentabilitate, nu de etică.

Îl văzu pe Karundabar, un Wookiee bătrân care era de atât de mult timp în mină încât uitase crima care îl adusese aici. Era aproape chel, părul căzându-i pe cea mai mare parte a corpului de-a lungul anilor. Îl privi cum arunca o grămadă de plăci de minereu într-un tub de ridicare care urma să le ducă la *Recepție*, la suprafață.

Aproape orb, judecând după cataractele care îi acopereau ochii, el urmase traseul atât de des încât nu mai avea nevoie să vadă pentru a-și face treaba.

În timp ce Sing își arunca propria încărcătură de plăci într-un alt tub, își menținu simțurile în alertă maximă. Conexiunea ei cu Forța o avertiza de orice atac iminent, uneori chiar înainte ca acesta să fie inițiat. Asta și reputația ei mortală o ținuseră în viață în toate lunile petrecute în această groapă de ranchiună. Și amândouă vor continua să o facă. Sau cel puțin așa credea ea...

Atacul, atunci când veni, fu de două ori mai surprinzător – în primul rând pentru că cineva îndrăznise să o atace, și în al doilea rând pentru că Forța nu o avertizase de el. Din fericire, acea energie enigmatică nu era singurul ei aliat. Chiar dacă nebuna de Jedi Aayla Secura îi tăiase antena implantului biocomputer, acesta încă era capabil să simtă pericolul de la mică distanță. Asta o avertiză, abia la timp, de Trandoshanul cu cuțitul care se năpustise asupra ei din spate.

Sing se feri, știind din practica îndelungată cât de multă mișcare era necesară pentru a permite atacului să rateze. Lama sonică alunecă la mai puțin de un centimetru de pielea ei de alabastru; putu simți briza pe care o genera. În timp ce reptilianul solid se poticnea, dezechilibrat de ratarea țintei, Sing îl prinse în strânsoarea brațului și îi rupse cotul. Fidel moștenirii sale, creatura solzoasă nu pierdu

prea mult timp țipând. Interiorizând durerea, el şuieră furios. Dar nu se putu abține să nu icnească atunci când Sing ridică brațul rupt, dislocându-i articulația umărului, şi în acelaşi timp îşi folosi piciorul pentru a-şi mătura atacatorul din picioare. Trandoshanul se lovi de podeaua stâncoasă a puțului cu o bufnitură bolnăvicioasă. Smulgându-i cuțitul din mâna fără nervi, Sing îngenunche lângă el şi se pregăti să-i înfigă lama în gât.

— Ajunge.

O imagine tridimensională în mărime naturală apăru în fața ei. Era proiecția unui om: un bărbat învelit în ceea ce părea a fi o armură neagră, purtând o cască cu un design ciudat şi înveşmântat într-o tunică şi o mantie negre. La prima vedere, Sing crezu că totul în imagine era de un negru irelevant. Apoi văzu că purta un mic panou pe piept cu lumini roşii şi verzi intermitente. Fără îndoială, o formă de monitor de biosistem care permitea conectarea externă pentru reîncărcarea componentelor critice de susținere a vieții.

Recunoscu silueta, desigur. Era greu să trăieşti în partea dezvoltată a galaxiei, sau chiar la marginea ei, şi să nu fi auzit de Darth Vader, Lordul Întunecat Sith. Originile sale erau învăluite în mister şi pline de zvonuri: era un Lord Sith vechi de secole, reanimat de forța voinței Împăratului; era ultimul Jedi rebel; era o clonă optimizată genetic, războinicul suprem; era un cyborg, un fel de droid de luptă specializat, cu formă umană. Sing habar nu avea care dintre zvonuri ar putea fi adevărate, deşi presupusa îndemânare inegalabilă a lui Vader cu sabia de lumină părea să pledeze pentru prima sau a doua posibilitate. Privirea ei se îndreptă automat spre locul unde arma tradițională a Jedilor era ataşată la centura lui. Orice ființă sensibilă ar fi fost imediat intimidată de înfățişarea Lordului Întunecat. Aurra Sing zâmbi; un zâmbet leneş, sălbatic.

Imaginea lui Vader o privi în tăcere pentru o clipă, apoi vorbi. Sunetul, ca şi imaginea, era uşor distorsionat de lunga călătorie prin hiperspațiu.

— Reflexele tale sunt destul de impresionante, vânătorule de recompense. M-ai costat temporar folosirea unui asasin antrenat.

Sing îi aruncă o privire Trandoshanului, care încă zăcea pe podea şi se văita încet în timp ce încerca să-şi fixeze brațul rupt înapoi în orbită. Privirea ei se întoarse la imaginea transmisiei.

— L-ai asmuțit pe ăsta pe mine? De ce?

Vader aprobă din cap o dată.

— Doar aşa. Eram curios să văd dacă mai eşti la apogeu după perioada petrecută în mine. Acum...

— Eşti înțelept, întrerupse ea proiecția, să rămâi într-un refugiu sigur la parseci distanță. Ăsta – împinse reptiloidul cu piciorul – a servit doar să mă împiedice să adorm după o zi de muncă. Dacă ai fi aici în carne şi oase, aş...

Vader ridică o mână cu mănuşă neagră, iar Sing făcu o pauză.

— Am o treabă pentru tine, continuă Lordul Întunecat. Fă-o bine şi îți voi comuta personal sentința. Fă-o prost şi te vei întoarce aici, respirând praf de zeniu până când acesta te va mânca de vie din interior spre exterior. Eşti interesată?

Sing era conştientă că ceilalți prizonieri din apropiere îşi întrerupseseră activitățile şi priveau fascinați. Văzu, de asemenea, că trei dintre colegii ei mineri mai brutali se încruntau în direcția ei. Le putea simți resentimentele față de această ofertă neaşteptată de clemență pentru ea.

— Îmi oferi o alegere pe care şi un prost ar putea să o facă.

— Nici nu credeam că vei avea nevoie de prea multă convingere.

Înțelegerea lor fiind încheiată, în acel moment se aştepta ca imaginea să implodeze şi să dispară. Fu oarecum surprinsă când nu o făcu.

În schimb, simulacrul rămase în tăcere, privind. Ea se întoarse spre cei trei prizonieri pe care îi observase cu o clipă înainte. Doi erau oameni; al treilea era un Shistavanen. Toți trei continuau să o privească cu invidie, fiecare aşteptând ca unul dintre ceilalți să facă prima mişcare. Sing zâmbi. Acum era clar de ce Vader nu încheiase transmisia. Testul nu se terminase încă.

Capitolul 6

— Anakin Skywalker? Acel Anakin Skywalker? Eroul Jedi din Războiul Clonelor?

— Pari sceptic, îi spuse Jax lui Den.

— Sunt sceptic. De fapt, adăugă Den, aş spune că *sceptic* nu este un cuvânt suficient de puternic. Cred că va trebui să merg pe incredul.

— Înclin să fiu de acord, spuse Laranth din apropiere. Toți Jedii – cu excepția companiei actuale – sunt morți.

Jax îi întâlni privirea cu calm.

— Aşa cum ai spus, cu excepția companiei actuale. Am reuşit să rămânem în viață în toate aceste luni. De ce nu ar fi putut şi el?

I-5 răspunse înainte să o poată face Twi'leka.

— Împreună cu Obi-Wan Kenobi şi Mace Windu, Anakin Skywalker a fost unul dintre cei mai faimoşi eroi ai Republicii. Bătăliile şi misiunile lor sunt legendare, sau cel puțin aşa sugerează cercetările mele. Încă de la sfârşitul Războiului Clonelor, au fost semnalate apariții ale lor de la Inelul Exterior până la Brațul Tingel. Niciuna nu a fost confirmată vreodată.

Jax nu răspunse imediat. Cu siguranță putea înțelege rezervele celorlalți. Şi el ar fi fost la fel de neîncrezător – dacă nu ar fi experimentat certitudinea absolută care venea adesea odată cu revelațiile oferite de Forță. În acest caz, pur şi simplu nu mai era loc de îndoială. Le spuse asta.

— Nu am cum să vă conving de asta, ştiu. Dar cunoştințele obținute prin intermediul Forței nu pot fi ignorate. Dacă ar trebui să aleg între dovezile simțurilor mele şi ceea ce mi se dezvăluie prin conexiunea cu Forța, aş alege Forța de fiecare dată.

Den ridică din umeri.

— Din moment ce îmi propun să nu mă cert niciodată cu fanaticii, să spunem doar că eu cred în credința ta în ea. Dar chiar presupunând că este adevărat – şi spun asta cu tot respectul – şi ce dacă? Adică, ar fi o panglică interesantă pentru holoştiri, dar din moment ce singurul mod în care poți dovedi adevărul este să te dezvălui ca Jedi, totul mi se pare puțin contraproductiv.

— Nu sugerez asta. De fapt, nu sunt sigur ce sugerez, dacă sugerez ceva. Pur şi simplu m-a lovit revelația, chiar acum. Nu se poate spune că am fost prieteni, pentru că nu cred că Anakin a lăsat vreodată pe cineva să se apropie suficient de mult pentru a justifica termenul. Dar s-a bazat pe mine suficient cât să-mi încredințeze ceva, odată.

— O pepită de *pyronium*, îşi aminti Rhinann. Ne-ai arătat-o înainte.

— Oh, da, zise Den. Piatra curcubeu. Trece prin toate culorile. Foarte frumoasă. Face şi altceva în afară de a străluci?

— Chiar face, spus I-5. Capacitatea sa extraordinar de mare de a absorbi energie de diferite cuante este ceea ce face ca *pyroniumul* rafinat să fie atât de rar şi de valoros. Dacă este lăsat expus la orice frecvență de radiație electromagnetică de intensitate suficientă, structura sa atomică o stochează. Se teoretizează că atunci când învelişurile cuantice sunt umplute, energia suplimentară este cumva dirijată într-o rețea hiperspațială corelativă care...

Jax, rânjind, întinse mâna după gâtul droidului, ca şi cum ar fi vrut să întoarcă

comutatorul principal de dezactivare de la baza craniului metalic al acestuia. Droidul se uită la el şi se îndepărtă.

— Este greşeala mea, spuse el. Pentru o scurtă clipă am crezut că am de-a face cu ființe care au simțul curiozității. Cum am putut fi atât de naiv?

— Nu-ți *suci* circuitele, îl mustră Den pe prietenul său. De fapt, am fost uşor interesat de ceea ce spuneai. Îşi întoarse atenția asupra lui Jax. Nu pot să nu mă întreb dacă această ultimă străfulgerare a Forței a ta nu este cumva legată de holocaustul Caamasi. Desigur, tu eşti cel cu venele pline de mici creaturi ale Forței, aşa că ştii mai bine decât mine.

Înainte ca Jax sau I-5 să poată răspunde, Laranth, care stătea lângă uşă, se întoarse brusc spre ea. O mână se duse la mânerul pistolului în timp ce spunea încet:

— Avem un vizitator.

Conversația încetă în timp ce toată lumea se întorcea spre uşă. Se aflau în camera din față a domiciliului, din care se desprindeau dormitoarele separate mai mici. Jax se apropie în linişte cu un pas de uşă, întinzând Forța în timp ce o făcea, lăsând firele ei să treacă prin pereți şi podele la fel de uşor ca neutrinii prin praful cosmic. Laranth avea dreptate: putea simți pe cineva pe scări. O femeie, care înainta cu un pas uşor, încrezător. Nu fu în stare să-şi dea seama dacă era om, dar cu siguranță era umanoidă şi tânără.

Nu percepu nicio răutate sau indiciu de intenție periculoasă în scopul ei, dar asta nu era o dovadă concludentă a inofensivității. Se putea să fie foarte pricepută în a-şi bloca gândurile şi sentimentele. Se uită la Laranth şi primi un uşor semn din cap care îi confirmă evaluarea situației. Amândoi se relaxară uşor, iar Jax activă panoul uşii. Acesta alunecă pentru a dezvălui silueta unei femei tinere, umanoide. Ea păru uşor speriată când portalul şuieră într-o parte fără ca ea să fi atins panoul de apel.

Jax se holbă la ea. Era complet umanoidă, într-adevăr. Era, de asemenea, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Pielea ei era roşu aprins. Părul ei des şi ondulat era mai închis la culoare, o nuanță mai apropiată de burgundy. Irişii ochilor ei larg deschişi erau de un cărămiziu şocant. Nu era cu mult mai scundă decât el, purtând un veşmânt dintr-o singură bucată care, la cea mai mare densitate, părea să aibă cam două molecule grosime.

Deşi era la limita vaporilor, materialul se învârtea şi emana culori vii.

Aproape fără voia lui, Forța se întinse şi o înfăşură pentru a-i testa aura. Ceea ce simți fu o senzație de *rugină*, o nuanță mentală dureroasă care nu se potrivea deloc cu aspectul ei vibrant. Ea aruncă o privire prin cameră, iar tonul ei fu prudent şi plin de speranță în timp ce vorbea.

— Vă rog să-mi spuneți că unul dintre voi este Jax Pavan.

* * *

Crucişătorul uşor *Carrack* făcu o aterizare destul de stabilă pe platforma de la *Westport*. Căpitanul Typho fu printre primii care debarcară. Ar fi fost o călătorie destul de plăcută, cu rangul său de militar Naboo care îi conferea un statut preferențial în ceea ce priveşte cazarea şi mâncarea, dacă nu ar fi fost absorbit de misiunea sa. Dar, în ciuda plăcerilor de care putea beneficia cineva de rangul său la bordul navei, nu se putu gândi decât să ajungă pe Coruscant şi să urmeze cursul care îl obseda.

Îi trebuiseră câteva luni pentru a se achita de diverse obligații pe Naboo, astfel

încât să-şi poată continua misiunea fără nicio constrângere. Acum era în sfârşit aici.

Urmărise prin fereastra principală cum cobora nava. Fusese greu, foarte greu, să nu se simtă complet copleşit de priveliştea peisajului urban nesfârşit întinzându-se în toate direcțiile sub el. Atât cât putea vedea, suprafața era acoperită de străzi, turnuri, piețe, stadioane şi nenumărate alte clădiri şi artere de circulație, toate înțesate de umbrele pâlpâitoare aruncate de traficul rapid al repulsoarelor de deasupra.

Rămăşițe protejate ale biotei[6] planetare originale, pete ocazionale de verde şi albastru, îşi făceau apariția prin imensul peisaj urban. Dar erau puține şi foarte rare.

Nu era nimic ce nu mai văzuse înainte, desigur. În calitatea sa de bodyguard al lui Padme, mai vizitase oraşul-planetă de câteva ori. Dar în acele ocazii nu se confruntase cu sarcina descurajantă de a da de urma unui criminal printre trilioanele de ființe care populau labirintul global. Părea absolut imposibil, iar Typho simți cum îl cuprinde disperarea. Unde, în toată această enormă şi nesfârşită întindere urbană, ar fi putut măcar să înceapă să caute un Jedi supraviețuitor când atât de mulți credeau că toți Jedii erau morți?

Îşi îndreptă umerii şi îşi strânse maxilarul. Nicio sarcină nu era îndeplinită dacă te ascundeai în fața ei. Dacă va continua să se simtă aşa, avea să fie înfrânt înainte de a începe. Iar Padme Amidala se va odihni pentru totdeauna neliniştită în mormântul ei. Asta nu putea fi permis.

La o distanță modestă spre nord-est de *Westport* se aflau ruinele Templului Jedi. Orice investigație sau explorare a acestora era interzisă prin decret Imperial. Dar astfel de interdicții aveau prea puțin sens pentru un soldat. Typho îşi va începe investigația cu Anakin Skywalker, probabil ultimul Jedi care o văzuse pe Padme în viață. Dacă el supraviețuise la Mustafar, ar putea fi găsit vreun indiciu despre locul unde se afla în rămăşițele distruse ale fostului său sanctuar. Şi dacă un astfel de indiciu exista, Typho îl va găsi.

Căpitanul porni în căutarea sa.

* * *

— Eu sunt Jax Pavan.

Femeia purpurie păru uşurată. Lui Den îi trebui o clipă ca să o identifice ca fiind Zeltronă. O mică undă de îngrijorare îl străbătu la acea constatare. Zeltronii, dacă îşi amintea bine, erau reprezentări excepționale ale frumuseții umanoide, cel puțin în ceea ce-i privea pe ceilalți oameni. În plus, ei, ca şi Falleenii şi alte specii de mamifere, răspândeau feromoni care îi făceau şi mai irezistibili.

Pe scurt, nu era o specie care să facă să fie uşor să fii obiectiv.

Sullustanul îi aruncă o privire rapidă lui Jax. Era greu de spus la ce se gândea. Den devenise destul de priceput în a citi oamenii de-a lungul anilor – dar nu chiar atât de priceput. Totuşi, Jax nu părea deosebit de îndrăgostit, chiar dacă Zeltrona părea să fie un prim exemplu de frumusețe umană. Pentru Den, totul era teoretic, desigur. Îi remarcase frumusețea în acelaşi fel în care ar fi recunoscut un *pur-sânge* de orice fel.

— Numele meu este Dejah Duare, spuse Zeltrona. Am venit la voi pentru ajutor.

Den îşi privi prietenii. Jax şi Laranth se uitară unul la celălalt, iar Sullustanul ghici că amândoi o verificaseră pe vizitatoare prin intermediul Forței. Rămânea de văzut dacă trecuse sau nu. Cât despre I-5, deşi *maşina* era capabilă să proiecteze o

---

[6] Biotă – fauna şi flora dintr-o anumită regiune, habitat sau perioadă geologică.

gamă surprinzătoare de *expresii*, el era acum în modul *droid complet*, pretinzând că nu este nimic mai mult decât o simplă unitate de protocol.

Rhinann se arătă prea puțin interesat de întâlnire. Acest lucru nu era neobişnuit. În zilele astea, Elominul era într-o stare de depresie perpetuă.

Dejah se uită de la Jax la Laranth în timp ce vorbea.

— Am auzit că-i ajuți pe cei care vor să părăsească Coruscantul. Este adevărat? Pot să te plătesc.

Având în vedere că acele ultime patru cuvinte alcătuiau una dintre propozițiile preferate ale lui Den, acesta se simți obligat să intervină.

— Ai auzit bine, proclamă el energic. Pentru prețul corect, vă putem lua de pe această stâncă suprapopulată şi vă putem oferi o viață nouă în afara lumii, care va...

Laranth îl reduse la tăcere cu o privire care se opri la un pas de a-i arde sprâncenele. Pe rând incredul şi iritat, Den se potoli.

— Plata nu este necesară. Spune-ne ce ai în minte, spuse Jax. Câte persoane vor merge?

— Doar doi – partenerul meu de afaceri, Ves Volette, şi eu.

I-5 interveni.

— Scuzați-mă, dar este vorba despre faimosul sculptor în lumină Caamasi cu acelaşi nume?

Ea păru uimită.

— Da. El este – a fost – destul de cunoscut pe lumea lui natală.

Era brusc supărată, atât de mult încât abia îşi putu termina propoziția. Nu era nevoie de un creier cât o planetă ca ei să înțeleagă de ce. Chiar dacă Jax şi Laranth nu fuseseră în centrul atenției, din punct de vedere metafizic, distrugerea şocantă a lumii Caamas fusese în ultima vreme subiect de discuție în presa generală.

— Te temi pentru viitorul lui, spuse Laranth, şi pentru al tău, prin asociere.

Aceasta era, în ceea ce-l privea pe Den, o îngrijorare pe deplin rezonabilă. Dacă Împăratul se chinuise să distrugă lumea natală Caamasi, oricare ar fi fost motivul, atunci ar fi trebuit să aibă grijă să țină sub observație orice supraviețuitor care ar fi putut menține subiectul viu, punând întrebări incomode. Presa generală îi căuta deja. O minoritate mică, dar vocală şi activă era un inconvenient de care cineva ca Palpatine ar fi preferat cu siguranță să se lipsească. Ceea ce însemna, fără îndoială, că oricine îi ajuta pe astfel de supraviețuitori ar fi fost, de asemenea, supus unui control Imperial sporit. Den înghiți în sec, trecându-şi degetul în jurul gulerului brusc prea strâmt.

Entuziasmul său inițial pentru preluarea acestui nou client dispăru rapid.

— Da, mă tem, spuse Zeltrona ca răspuns tardiv la întrebarea lui Laranth.

Ea îi aruncă lui Jax o privire imploratoare.

— Te rog, ajută-ne. Ves nu este laş, dar, la fel ca mulți artişti, nu prea ştie cum funcționează societatea galactică. Mi-e teamă că ar putea face ceva nesăbuit şi răzbunător, cum ar fi să producă o lucrare care să-l insulte deliberat pe Împărat. Asta ne-ar putea ucide pe amândoi.

În timp ce vorbea, pielea ei se înroşise într-o nuanță uşor mai închisă. Den ştia că ochii lui erau probabil singurii din încăpere suficient de ageri pentru a observa asta, în afara fotoreceptorilor lui I-5. Văzuse cum pielea Prințului Xizor se întunecase în acelaşi fel şi bănui că era din motive similare. După toate probabilitățile, această Duare scotea nişte feromoni de putere industrială în încercarea de a-l influența chimic pe Jax – şi probabil şi pe Laranth – să treacă de partea ei.

Nu era sigur dacă Twi'lekii erau imuni la feromonii Zeltroni.

Îşi aminti că Paladina fusese afectată de transpirația hipnotizantă a lui Xizor, dar asta nu însemna nimic aici, desigur. Duare era din altă specie.

Îşi dădu seama că Duare vorbea din nou şi o ascultă atent.

— Îl ajut pe Ves cu munca lui, spunea ea audienței. Probabil ştiți că cei din specia mea sunt telepatici. Este o abilitate care vine la îndemână, ajutându-l pe Ves să aibă dispoziția necesară pentru a-şi face treaba cât mai bine.

I-5 trebuie să fi văzut privirea inexpresivă a lui Den.

— Zeltronii pot proiecta şi simți stările emoționale, îi spuse droidul. Gândeşte-te la asta ca la o telepatie cu sentimente în loc de cuvinte.

Îi adresase această explicație prietenului său prin intermediul unui puls sonic unidirecțional, astfel încât nimeni altcineva să nu poată auzi. Den îi fu recunoscător pentru informație. Nu fusese conştient de acest ultim fapt.

Face ca toată treaba cu feromonii să pară cam de prisos, gândi el.

Se uită din nou la Jax. Jediul părea încă stăpân pe sine, la fel ca Laranth. Den se întrebă dacă Forța îi putea proteja cumva pe cei care o comandau atât de efectul substanțelor chimice, cât şi de cel al emoțiilor proiectate. Nu ar fi fost surprins.

După cum vorbeau Jedii precum Barriss Offee şi Jax, Forța putea face aproape orice. Iar Den fusese martor la destule miracole înfăptuite prin invocarea ei ca să se mai îndoiască de ele. *Ei bine, să sperăm*, gândi el.

Jax îşi drese glasul.

— Regimul a făcut multe investigații în ultima vreme cu privire la activitățile *Whiplash*. Sunt interesați în special de modul în care renegații, radicalii şi alți disidenți reuşesc să fugă pe altă planetă. Să scoți pe cineva afară a devenit chiar mai periculos decât de obicei.

Den scoase un suspin tăcut de uşurare. Era bucuros să audă că, în ciuda ceții de feromoni, prietenul său uman încă gândea cu creierul şi nu cu alte glande.

— Aşa că, continuă Jax, va trebui să fim foarte atenți ca să te scoatem pe tine şi pe însoțitorul tău Volette de pe planetă. Dar, într-un fel sau altul, o vom face. Simt că o datorăm cu toții memoriei Caamasi.

Îi zâmbi liniştitor lui Dejah Duare, iar Zeltrona îi zâmbi înapoi.

Den îşi duse o mână la frunte şi gemu, iar I-5 se uită la el.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă droidul.

— Durere de cap, mormăi Den.

Apoi ieşi din cameră.

* * *

Se'lahn.

Acesta era cuvântul pentru ea în Sullustană. Însemna nelinişte, o senzație de nelinişte, o inimă tulburată. Era un cuvânt care descria, cu destulă acuratețe, starea mentală a lui Den Dhur din aceste zile. Credea că era o stare bine justificată. La urma urmei, făcuse presiuni de ceva vreme, fără succes, pentru ca ei toți, chiar şi Elominul, să-şi adune mințile şi să părăsească Coruscantul imediat, dacă nu chiar mai repede.

Nu era la fel de important unde mergeau, ci când. Ideea era să pună cât mai mult spațiu gol între ei şi Lordul Vader, deoarece era foarte posibil ca sinistrul ajutor al Împăratului să fie încă interesat de locul în care se afla Jax Pavan.

Den înțelegea idealismul şi chiar se ştia că, uneori, el însuşi era puțin emoționat. Nu avea nicio problemă cu faptul că Jax se dedica Adevărului, Dreptății şi Codului Jedi. Avea, însă, o mare problemă cu faptul că făcea asta sub nasul unuia dintre cei mai periculoşi indivizi din galaxie. Şi totuşi, ceva îl ținea pe Den pe Coruscant. I-5. Den reflectă că droidul de protocol reuşise un lucru remarcabil. *Maşina* modificată devenise un prieten atât de apropiat încât Den chiar nu-şi putea imagina viața fără el.

I-5 îi spusese lui Den că, dacă va simți că trebuie să părăsească Coruscantul, droidul va merge cu el, chiar dacă Jax va alege să rămână. Dar I-5 îi promisese de asemenea bătrânului Pavan că va avea grijă de fiul său dacă Lorn va muri. Droidul luase acest angajament foarte în serios, chiar dacă nu fusese în stare să îndeplinească cererea fostului său partener până când Jax nu devenise un bărbat în toată firea. Totuşi, era mai bine mai târziu decât niciodată, iar devotamentul droidului față de sarcină era intens, ca şi cum ar fi intenționat să recupereze acele decenii pierdute.

Deci, dacă ar fi pus la încercare, I-5 ar rămâne cu Jax sau ar merge cu Den?

Sullustanul nu era sigur că voia să afle. Şi acesta era miezul problemei. El, Den Dhur, reporter de succes şi cinic de profesie, se ataşase de I-5 la fel de mult ca de un frate. Deşi erau implicați în dispute verbale constante şi uneori acerbe, Den crease o legătură cu droidul care era mai puternică decât cea pe care o formase cu orice simțitor organic. Destul de puternică încât să-l țină pe o lume pe care o ura – sau, mai degrabă, în acea parte a lumii pe care o ura. Lumea subterană de pe Coruscant: mahalalele care cuprindeau cele aproximativ cincizeci de niveluri inferioare, străzile şi rampele înguste şi întortocheate de la suprafață, precum şi peşterile şi văgăunile care străjuiau subsolul în atât de multe locuri. Proliferarea clădirilor de-a lungul secolelor adusese totul într-o stare atât de aglomerată încât soarele aproape că nu mai putea fi văzut niciodată. Iar atunci când era vizibil, lumina sa era filtrată printr-un văl de smog de hidrocarburi care îl făcea roşu ca sângele; o metaforă prea flagrantă, în opinia lui Den, dar totuşi eficientă.

Ar putea părea ciudat pentru cineva care are doar o familiaritate trecătoare cu Sullustanii ca Den să urască atât de mult diferitele cartiere subterane. La urma urmei, neamul lui nu locuia în peşteri? Nu se adaptaseră de-a lungul mileniilor la o viață sub pământ? Atunci care era problema?

Într-un cuvânt era *mizeria*. Coruscantul – sau Centrul Imperial, ca să folosim nomenclatura aprobată, nu că ar fi auzit vreodată pe altcineva în afară de trupele de şoc, reporterii şi funcționarii guvernamentali făcând acest lucru – făcea în cea mai mare parte o treabă bună din a-şi ascunde partea inferioară murdară. Turiştii, demnitarii în vizită, comercianții şi alți călători intermitenți aveau puține ocazii, şi chiar mai puțină înclinație, de a privi prea mult şi prea adânc în abisurile întunecate care ocupau spațiile dintre zgârie-nori şi turnuri. De obicei, vizitatorii veneau pe planetă pentru a întrezări strălucirea holoproiectoarelor, pentru a cheltui la o masă mai mult decât câştiga un muncitor Ugnaught mediu într-un an standard, sau pentru a paria grămezi de credite de mărimea unei monade fără să stea pe gânduri.

Cu siguranță nu veneau să li se reamintească de mizeria şi disperarea maselor abundente, ascunse în mod convenabil, care locuiau sub straturile de inversiune care făceau ca multe dintre structurile elegante mai înalte să pară că plutesc pe nori. În mod categoric, nu voiau să ştie că imigranții în căutarea vieții de vis strălucitoare care le scăpa pe lumile lor natale veneau în masă pe Coruscant încă dinainte de Războiul Clonelor. Chiar dacă unul dintre primele decrete emise de Palpatine restrânsese

drastic fluxul, ecumenopolisul încă procesa mai multe vize într-o oră decât majoritatea lumilor din afara sistemelor centrale într-o lună. Toate acele ființe în căutare, pline de speranță, disperate, frenetice trebuiau să locuiască undeva.

Den nu era speciaist. Trăise printre prea multe feluri diferite de simțitori pentru a pune vreunul mai presus sau mai prejos decât altul. Tot ce cerea era să fie lăsat în pace să-şi vadă de treburile lui. Dar era greu, uneori, să nu se simtă înstrăinat de miile de ființe care străbăteau fără încetare străzile aglomerate. Înstrăinat şi oarecum superior, dată fiind lipsa de igienă personală care părea să le caracterizeze frecvent.

Poate că cei de teapa lui erau locuitori ai peşterilor, dar era absurd să compari frumusețea noctilucentă a unui oraş subteran precum Pirin cu aceste bârloguri fetide invadate de scursurile oricărei societăți exterioare imaginabile. Cele mai rele exemplare de Kubazi, Rodieni, Ugnaughti şi o multitudine de alte specii se înghesuiau zi şi noapte pe străzi, în piețele şi bazarurile în aer liber, în cartierele de distracții mizere, abia având, se părea adesea, loc să respire. Era un lucru trist când un Sullustan se trezea claustrofobic. Şi dacă toate astea nu erau destul de rele, mai erau şi oamenii.

Oriunde te uitai, oamenii se plimbau pe bulevardele înguste şi întortocheate sau pilotau vehicule terestre şi plutitoare ca şi cum ar fi avut întreaga planetă pentru ei. Ceea ce s-ar putea întâmpla, şi asta în curând, dacă zvonul îngrijorător pe care reporterul îl auzise de curând avea cât de puțin adevăr.

Venise de la o sursă destul de sigură şi respectabilă, cel puțin pentru acest gen de lucruri: Rhinann. Morocănosul Elomin îi spusese lui Den că în curând va fi pus în aplicare un plan, dacă nu cumva fusese deja implementat, de a aduna şi pune în carantină cât mai mulți non-umani, separându-i de populația umană. Den găsise acest lucru greu de crezut. Chiar dacă oamenii erau cu mult mai numeroşi decât toate celelalte specii individuale de pe Coruscant, ei nu prea erau dominanți în ansamblu. De la Anzati la Zeolosieni, extratereştrii umanoizi şi non-humanoizi formau marea majoritate a populației oraşului-planetă. Încercarea de a-i separa pe toți de oameni i se părea lui Den că nu făcea decât să provoace o revoltă care ar face ca luptele finale dintre Republică şi Separatişti să pară *blânde*.

Şi dacă asta nu era motiv de *se'lahn*, nu ştia ce era.

Capitolul 7

Jax simțea atracția subtilă, dar insistentă a feromonilor lui Dejah Duare, chemarea chimică de a-i veni în ajutor, rugămintea de a face tot ce era necesar pentru a o ajuta pe ea şi pe camaradul ei să părăsească oraşul-planetă. Înainte ca îndemnul să devină suficient de puternic pentru a-l influența, el invocă Forța, încălzind uşor moleculele de aer din jurul său pentru a crea un scut care să devieze rugămintea biochimică. Funcționă, desigur. Simțea cum îi revine întreaga obiectivitate. Nu trebui să arunce o privire în direcția lui Laranth pentru a-şi da seama că şi ea recursese la aceeaşi tactică. Observase că Dejah părea uşor descurajată, ca şi cum ar fi fost conştientă că parfumul ei afrodisiac nu avea efectul dorit. Jax nu avea resentimente pentru că încercase. Era firesc ca ea să-şi folosească tot arsenalul fizic şi biochimic pentru a-i convinge în cea mai mare măsură posibilă. Chiar dacă el fusese deja de acord să îl ajute, ea încerca doar să finalizeze afacerea.

După episodul aproape dezastruos cu Prințul Xizor, el îşi propusese să afle care simțitori din galaxie foloseau feromoni pentru a influența emoțiile şi comportamentul. Asta îi permisese să anticipeze efortul Zeltronei. A fi avertizat din timp însemna cu siguranță să fii înarmat din timp pentru o situație ca aceasta. În aceeaşi ordine de idei, nu era sigur dacă abilitățile ei telepatice erau suficient de puternice pentru a proiecta emoții în mintea altora fără consimțământul lor. Dar dacă ar fi fost cazul, Forța l-ar fi avertizat de orice încercare a lui Dejah de a-l influența în acest fel.

— Ei bine, se aventură el, prefăcându-se politicos că nu observă nesiguranța ei, să începem. Se întoarse spre Elomin, care se înghesuise pe un scaun într-un colț întunecat al camerei. Rhinann, ştii pe cine să contactezi la porturi. Începe procesul în timp ce I-5 şi cu mine mergem cu Dejah să vorbim cu prietenul ei Caamasi. Laranth, tu şi Den... Făcu o pauză, uitându-se în jur. Hei, unde este Den?

— Aici, veni vocea Sullustanului când păşi înapoi în cameră de pe coridor. Aveam nevoie de puțin aer.

Era ceva în tonul lui care nu-i suna prea bine lui Jax. Este adevărat că Den nu era întotdeauna cel mai entuziast dintre participanții la diversele lor întreprinderi, dar dacă avea îndoieli cu privire la oportunitatea de a se ocupa de un client sau de un caz, nu era nici reticent în a-şi anunța camarazii despre poziția sa. Sondând în direcția Sullustanului, Jax simți nemulțumire şi enervare. Totuşi, nu-şi putea da seama care era sursa emoțiilor tulburi şi nici nu avea timp să cerceteze mai adânc.

Ei bine, îşi spuse el, *dacă are o problemă reală, o va menționa mai devreme sau mai târziu.*

— Tu şi Laranth ieşiți pe străzi, îi spuse el lui Den. Ştiți ce să căutați.

— Desigur.

Den suspină. Din nou părea neobişnuit de trist. Ca de obicei, Laranth nu spuse nimic, doar aprobă din cap o dată şi se îndreptă spre ieşire. Den veni în urma ei.

Jax se uită la I-5 în timp ce el şi droidul o însoțeau pe Dejah până la skimmerul ei. Era greu de spus ce putea gândi droidul despre starea de spirit a lui Den. Deşi I-5 era extrem de bun la simularea emoțiilor şi gândurilor prin manipularea subtilă a unghiului şi intensității fotoreceptorilor săi, precum şi la imitarea stranie a limbajului

corpului uman, capacitatea sa de a proiecta nuanțe şi subtexte nu se putea extinde decât până la un anumit punct.

Conform ceasului lui Jedi intern, era puțin după apusul soarelui. În mare parte, străzile de la suprafață erau deja întunecate. Deşi lămpile de iluminat stradale fuseseră proiectate să funcționeze timp de secole, multe dintre ele fuseseră amplasate de milenii şi fie se arseseră, fie fuseseră sparte, fie fuseseră furate. Cea mai mare parte a iluminatului provenea de la baghetele luminoase purtate de pietoni sau de la focurile din butoaiele de gunoi.

Cam atât se poate spune despre răspândirea tehnologiei avansate, gândi el.

Deşi străzile erau întunecate, cu siguranță nu erau liniştite. Bâzâitul constant al miilor de ființe care vorbeau sute de limbi şi dialecte preferate se amestecau pentru a crea un amestec bogat de Bazică, Cheunh, Durese, Bocce, Hapană şi alte limbi multifonice care nu numai că îl împiedicau pe Jax să se audă gândind, dar uneori îl împiedicau chiar să fie sigur în ce limbă încerca să gândească.

Skimmerul lui Dejah Duare fusese parcat la trei metri deasupra străzii, unde plutea, aşteptând întoarcerea proprietarului. Folosind o telecomandă securizată, ea îl aduse jos. Vehiculul era un *F-57 Nucleon*, cu stabilizatori inerțiali şi o unitate de propulsie cu repulsor de clasa a treia. Designul său era fermecător de retro, cu aripioare de coadă largi, o cabină în față şi un parbriz dintr-o singură bucată. Avea o culoare maronie închisă, accentuată de linii ample de crom. Dejah arăta de parcă ar fi fost născută să îl piloteze. Jax era de-a dreptul impresionat. Nu se întâmpla prea des să întâlneşti un vehicul care să fi fost vopsit în ton cu proprietarul său.

Computerul ei de navigație găsi un punct de inserție într-unul dintre fluxurile de trafic, iar ea urcă vehiculul la cel mai abrupt unghi permis.

Reintrară în flux la *Nivelul 75*, chiar sub stratul de nori.

Cincisprezece minute mai târziu, skimmerul se cuibărise perfect într-o parcare de lângă etajele superioare ale unui complex rezidențial scump.

— Ştie că venim?

Senzorii lui I-5 erau în alertă când intrară în clădire. Pereții metalici strălucitori ai holului erau luminați cu o cromatică subtilă, oferind o ambianță de eleganță discretă. Jax fu brusc foarte conştient de lipsa de eleganță a hainelor sale. Cizmele, pantalonii, cămaşa şi vesta fără mâneci din piele de *fleek*, care fuseseră perfect potrivite pentru a se amesteca cu gloata de la etajele inferioare, păreau în mod clar deplasate. Ridică din umeri. Nu prea mai putea păstra un profil scăzut.

Se simți nervos, la limită. Forța încerca să-i spună că ceva nu era în regulă. Ceva rău se întâmplase în această clădire, nu cu mult timp în urmă. Dar, aşa cum Forța putea fi incredibil de explicită în viziunile şi prezicerile pe care le acorda uneori, la fel putea fi şi extrem de vagă şi neclară, iar acesta era unul dintre ultimele momente.

— Nu, spuse Dejah, răspunzând la întrebarea droidului. Am încercat să îl sun, dar nu mi-a răspuns.

Jax se uită la ea.

— Nu pari foarte îngrijorată pentru partenerul tău.

Ea îi zâmbi subțire în timp ce mergeau.

— Asta pentru că Ves este frecvent necomunicabil. Când nu răspunde, presupun că lucrează. Întotdeauna lucrează obsesiv când este supărat. E modul lui de a face față. Şi, încheie ea, uneori rezultatul este cea mai bună artă a lui.

Traversară un coridor lung, la capătul căruia se afla un portal către un cub

rezidențial. În timp ce își punea palma pe placa de identificare, Dejah continuă:

— Va fi în studioul său. Este în partea din spate a...

Ea nu termină propoziția. În schimb, când ușa se deschise și se uită înăuntru, țipă. Interiorul cubului era crem, perlat și fildeș, mobila și finisajele fiind toate în nuanțe de alb. Ceea ce făcea ca petele de sânge de pe covorul de lângă corpul lui Ves Volette să iasă în evidență într-un stacojiu crud și strălucitor.

* * *

Prefectul Pol Haus de la poliția sectorului era Zabrak: un umanoid scund și oarecum corpolent, ale cărui coarne butucănoase se înălțau din craniu într-un aranjament dezordonat, fără un model de creștere perceptibil. Acest aspect indisciplinat nu era limitat doar la cap. Haus era un specimen cu un aspect dezonorant din cap până în picioare. Rangul său era suficient de înalt încât să nu mai fie nevoit să poarte uniformă, iar ținuta sa arăta de parcă ar fi fost croită la comandă de un Dug paralizat. Deasupra hainelor purta o pelerină cu o abundență de buzunare. Acestea păreau capabile să găzduiască cam tot ce era necesar pentru investigarea locului unei crime. Nu purta niciun tatuaj ritual – o altă raritate pentru un Zabrak – iar pielea lui avea o nuanță nesănătoasă care indica o lipsă persistentă de expunere la lumina naturală.

Urmărindu-l pe prefect cum își vedea de treabă, Jax nu acceptă aparența de dezorganizare. Nu se ajungea oficial în poliția planetară fiind leneș, neglijent sau ambele. Faptul că Haus acorda atât de puțină atenție înfățișării sale sugera că nu era nevoit s-o facă. Asta era semnificativ. Faptul că Comandamentul Sectorului trimisese pe cineva de rangul lui să investigheze nu era un semn bun, nici el. Prefecții nu părăseau stația pentru a verifica personal omuciderile de rutină. Astfel de neplăceri erau lăsate în mod normal subalternilor.

Jax și însoțitorii săi se aflau în holul din fața cubului. Locul crimei în sine era plin de droizi criminaliști mari și mici, care înregistrau și catalogau tot ce vedeau. Jax avea unele cunoștințe despre procedură. Tot ceea ce ar fi putut intra în contact cu un criminal era scanat și înregistrat până la nivel molecular. Orice urmă imaginabilă ar fi fost detectată, de la cele evidente, amprente, păr, celule de piele și altele asemenea, până la cele mai puțin evidente, cum ar fi urmele termice și orice resturi de gaze expirate. Puteai spune multe despre o ființă dacă știai procentul de dioxid de carbon pe care îl expiră. Fusese un ucigaș foarte grijuliu, care nu lăsase în urmă nicio urmă a lui însuși – sau a ei.

Jax privea droizii criminaliști cum își făceau treaba, admirându-le eficiența. Unitățile mai mici pluteau pe repulsoare la câțiva centimetri deasupra covorului, pentru a evita să calce fibrele acestuia. Era impresionat de viteza și minuțiozitatea lor – impresionat și un pic mai mult îngrijorat. Erau întruchiparea profesionalismului, iar ultimul lucru pe care și-l dorea era ca acea claritate lăudată, acea latură nemiloasă, să se întoarcă asupra sa și a tovarășilor lui.

După ce își încheiase inspecția sumară a încăperii, prefectul poliției ieși pentru a-i studia pe cei care așteptau afară. Jax putea simți dezaprobarea oficialului. Sursa de biolumină din tavanul holului era în pragul degradării finale, iar iluminarea devenise nejustificat de puternică, ca cea a unei stele chiar înainte de moarte.

Unitatea arunca umbre puternice în loc să îmbrace totul în raza sa de acțiune

într-o strălucire normală, blândă şi difuză. Dădea scenei o calitate crudă, extraterestră. Sub ea, chiar şi frumoasa, deşi tulburata, Dejah părea rece.

Haus tuşi uşor.

— A atins vreunul dintre voi ceva, în afară de placa uşii?

Jax răspunse în numele celor trei.

— Nu.

Prefectul părea sceptic.

— Nici măcar cadavrul? Să vedeți dacă mai era în viață? Se uită la Dejah, care stătea într-un mic scaun plutitor, cu o pătură atârnată pe umeri. Tu. Era partenerul tău, şi nu te-ai deranjat să-i verifici semnele vitale?

Jax simți o mică înțepătură de iritare. Deşi era treaba prefectului să pună întrebări, aceasta primise deja un răspuns. Fu tentat să întrebe cu voce tare ce parte din *nu* nu înțelegea Zabrakul, dar îşi stăpâni iritarea. Rareori era o idee bună să cedezi emoțiilor uşoare. Mai ales când erai interogat în cazul unei omucideri.

Păstrându-şi tonul atent neutru, el răspunse pentru Dejah.

— Nu a fost nevoie, domnule prefect. Era evident că era mort.

Haus îşi purta indiferența studiată ca pe o mască.

— Îți puteai da seama de asta din cealaltă parte a camerei?

— Mi-am dat seama, mormăi Dejah fără viață. Avea *mirosul* morții pe el.

Nici măcar prefectul nu consideră potrivit să pună la îndoială acest lucru. Un Zeltron putea detecta cu uşurință mirosul de epinefrină şi feromoni ai fricii din cameră, precum şi lipsa de vibrații empatice de la camaradul ei de odinioară. Iar Forța îl lămurise fără echivoc pe Jax din momentul în care uşa se deschisese că sculptorul Volette era mort, dar nu ar fi fost nici pe departe o idee bună să îi spună asta lui Haus.

— Judecând după mărimea petei de sânge de pe covor, domnule prefect, spuse I-5, proporțiile corpului şi adâncimea plăgii înjunghiate care l-a ucis, probabilitatea ca el să fie altceva decât mort era aproape de zero.

Haus îl privi pe I-5.

— Deci acum un droid de protocol îmi oferă sfaturi cu privire la ce întrebări să pun? Ai multă experiență cu victimele crimelor, nu-i aşa?

I-5 nu fu deloc intimidat.

— În timpul Războiului Clonelor am fost detaşat la un *Rimsoo* medical într-o zonă de război planetar. Regret să spun că experiența mea cu exsanguinarea organică este ceva mai vastă decât mi-aş dori. Având în vedere întinderea petei de sânge şi grosimea şi capacitatea de absorbție uşor sesizabilă a covorului, un calcul matematic simplu poate determina cantitatea de lichid necesară pentru a asigura această dispersie. Un adult umanoid mediu are un volum de sânge de aproximativ patru virgulă nouă litri, din care doi virgulă şapte litri sunt plasmă. Supraviețuirea unui umanoid cu o pierdere de sânge de clasa a patra netratată – adică mai mare de patruzeci la sută din volumul total – este improbabilă pentru mai mult de câteva minute. Cantitatea de sânge impregnată în acest covor este, estimez eu, de aproape trei litri. Chiar dacă decedatul a petrecut recent câteva luni la o altitudine suficientă pentru a-şi fi îngroşat radical sângele, numărul de celule roşii nu ar putea fi suficient pentru a permite supraviețuirea cu o asemenea pierdere volumetrică. Destul de uşor de văzut din cealaltă parte a camerei.

Tonul lui I-5 era sec şi formal, dar Jax sesiză sarcasmul subînțeles şi rezistă impulsului de a zâmbi.

Prefectul se uită la droid, apoi la Jax.

— Tu ai programat această maşină cu gură slobodă?

Jax scutură din cap.

— Aşa a venit.

Haus scoase un sunet nepoliticos, categoric neprofesionist.

— Poate ar fi bine să i se spargă capul şi să i se instaleze un şablon mai politicos. Nu toți polițiştii sunt la fel de amabili ca mine. Se întoarse la inconsolabila Dejah. Deci, lasă-mă să văd dacă am înțeles bine. Decedatul era sculptorul în lumină Caamasi Ves Volette, partenerul tău. Erai îngrijorată de siguranța lui şi a ta, şi astfel l-ai angajat pe acest tip – arătă din cap spre Jax – să vă asigure protecția.

Acest tip i se păru lui Jax că semăna destul de mult cu *acest amator*. Numără în tăcere până la zece, mai întâi în Bazică şi din nou în stâlceala Ugnaughtă. Era uimitor care erau locurile şi momentele în care putea fi folosită pregătirea Jedi.

Nu era chiar o întrebare, dar Dejah aprobă din cap că da. Înainte de sosirea autorităților, Jax o avertizase să nu menționeze nimic legat de fuga de pe planetă.

Prefectul se întoarse spre Jax.

— Şi e treaba ta să oferi în mod curent acest tip de servicii de securitate?

Lumina dură care ilumina holul pâlpâi; un stroboscop rapid, fantomatic, înainte de a străluci şi mai tare decât înainte. Scena deveni mai clară, aproape cristalină. Unitatea era cu siguranță în pragul unei defecțiuni critice, decise Jax.

— Aşa este, îi spuse el lui Haus. Suntem autorizați să facem asta. Este o nouă clasificare: Detectiv particular confidențial. Nonprofit.

— Aşa par să spună înregistrările. Am ora voastră de sosire, iar doctorul meu droid spune că victima este moartă de două ore şi cincisprezece minute, mai mult sau mai puțin. Voi avea nevoie de declarații din partea voastră cu privire la locul în care se afla fiecare dintre voi în acel moment.

Jax aprobă din cap, bucuros de ocazia de a fi de acord.

— Desigur.

Zabrakul se uită din nou la Dejah.

— Dacă erai îngrijorată că cineva ar putea încerca să te ucidă pe tine sau pe partenerul tău, de ce nu ai chemat autoritățile competente?

Ea se întoarse uşor şi se uită la ofițer. Unghiul îi punea jumătate din față într-o umbră adâncă.

— Lumea natală a lui Ves a fost recent distrusă de ceea ce zvonurile sugerează că a fost o acțiune a *autorităților competente*. Cu tot respectul pentru dumneavoastră personal, domnule prefect, companionul meu avea motive să nu aibă încredere în nimeni care reprezintă Imperiul sub orice formă. Nici eu nu am.

Haus deveni contemplativ.

— Am auzit despre ce i s-a întâmplat lumii Caamas, desigur. Toată lumea a auzit. Dar a fost o acțiune militară. Tonul i se ascuți. Poliția Imperială de Sector nu este politică.

— Serios? Cuvintele ei sunară impregnate de amărăciune. Cineva ar trebui să le spună asta studenților Vesarieni de la *Universitatea Oraşului Imperial*.

Prefectul avu bunăvoința să pară stânjenit.

— Acel incident a fost o aberație. Ca în orice organizație mare, există, din păcate, elemente necinstite. Centurionul responsabil de unitatea în cauză a fost arestat şi aşteaptă să fie judecat.

— Sunt sigur că asta îi face pe părinții studenților morți să se simtă mult mai bine.

Haus făcu un gest de respingere a argumentului.

— Un ofițer vă va lua declarațiile şi vă va da inele de localizare. Apoi făcu un gest către I-5. Şi o fişă de localizare va fi ataşată pe droidul vostru cu gura slobodă. Rămâneți pe aproape – vă vom apela când vom avea nevoie să vorbim din nou.

Se întoarse, expediindu-i la fel de *minuțios* cum ar fi făcut cu orice dovadă anorganică. Ceea ce era în regulă cu Jax – era perfect mulțumit să fie tratat ca parte a peisajului.

Apăru un droid de poliție.

— Pe aici, cetățeni.

Jax suspină. Nu era un mod prea grozav de a-ți începe ziua: angajat să salveze o pereche de clienți, doar pentru ca unul dintre ei să moară înainte să ajungă la el.

Acum erau, în cel mai bun caz, martori la locul faptei, în cel mai rău caz, posibili suspecți. Ataşați cu inele de localizare ale poliției care nu puteau fi îndepărtate cu uşurință, nu era probabil să părăsească prea curând planeta.

Lui Jax nu-i plăcea prea mult ideea ca poliția să *cerceteze pietrele* sub care le plăcea să opereze lui şi prietenilor săi, dar asta avea să se întâmple acum, indiferent dacă voia sau nu. Cea mai bună opțiune pentru el şi prietenii lui era să afle cine l-a ucis pe sculptor şi să-i prezinte lui Haus informația respectivă înainte ca poliția să dea peste ceva jenant sau ilegal, şi existau destule din amândouă pentru a le găsi. Jax ştia că o cercetarea adevărului presupunea mai mult decât o simplă suspiciune de neregulă, motiv pentru care Haus nu comandase una pe loc. De asemenea, polițiştii nu trebuiau să pună întrebări în timpul unei scanări care să se refere la activități din afara domeniului direct al infracțiunii investigate. Dar astfel de reguli erau rareori aplicate cu strictețe, mai ales la nivel inferior, şi nu ar fi fost prima dată când autoritățile săpau un pic mai adânc decât era permis doar pentru a vedea ce era acolo.

O scanare a adevărului ar fi dovedit că nici el, nici Dejah nu-l uciseseră pe sculptor, dar erau o mulțime de alte lucruri pe care Jax nu voia să le scoată la iveală.

Forța putea ține ascunse astfel de lucruri, dar dacă forțau prea mult scanarea, ar fi putut suferi leziuni ale memoriei sau mai rău. Un Maestru Jedi putea rezista unei scanări a adevărului în somn, dar Jax ştia că abilitățile lui nu se apropiau de un asemenea grad de control. Pe scurt, cu cât polițiştii terminau mai repede cu asta şi treceau la alte crime, cu atât era mai bine pentru Jax şi prietenii săi. Dacă Haus şi subalternii lui nu-l găseau imediat pe criminal, atunci Jax ar face bine să o facă. Altfel, el, Laranth şi ceilalți aveau să aibă poliția pe capul lor până la sfârşitul zilelor.

* * *

Aurra Sing ieşi din spațioport, după ce trecuse fără probleme prin vamă şi imigrări. Cipul din paşaportul emis de Lordul Vader îi garanta statutul de *Imunitate Civilă de Prim Rang*, cea mai înaltă protecție acordată cuiva care nu era nici militar, nici membru al familiei regale. Coborî trei niveluri cu un tub de coborâre, până la platforma de navetişti, unde o aştepta o limuzină aeriană cu şofer. De îndată ce urcă la bord, vehiculul se îndreptă direct spre cel mai înalt nivel de trafic, o bandă rarefiată rezervată doar traficului guvernamental.

Trecuse ceva timp de când Sing nu mai fusese pe Coruscant – acum Centrul

Imperial – şi se minuna de cât de repede şi temeinic fuseseră reparate sau pur şi simplu ascunse distrugerile provocate de bombardamentele Separatiştilor. Reconstrucţia continua cu paşi repezi. Din poziţia ei privilegiată deasupra fluxului general de trafic, putea vedea, aproape de orizont, unul dintre droizii uriaşi de construcţie.

La fel de înalt ca o clădire de patruzeci de etaje, acesta îşi croia drum metodic printr-o serie de structuri distruse. Ştia că molozul rezultat urma să fie măcinat şi separat în elementele componente, pentru a fi reasamblat de miliardele de nanodroizi aflaţi adânc în măruntaiele metalice şi compozite ale gigantului. Rezultatul urma să fie excretat sub formă de material nou şi maleabil, pentru a fi remodelat în orice formă decretată de arhitecţi şi urbanişti. Era un exemplu impresionant al puterii şi realizărilor Imperiului. Totuşi, nu petrecu prea mult timp contemplând astfel de lucruri. Concentrarea ei era pe aflarea unui singur lucru: pe cine va trebui să vâneze.

La urma urmei, nu se obţinea eliberarea din închisoare a unuia dintre cei mai temuţi şi formidabili vânători de recompense din galaxie doar pentru conceperea de aranjamente florale.

Aproape de când Aurra Sing îşi putea aminti, emoţia vânătorii fusese cea care o ţinuse în viaţă, cea care îi dăduse motiv să *progreseze* de la o zi la alta. Doar atunci când se baza numai pe propriile abilităţi, pe reflexele sale superbe şi pe pregătirea sa unică, simţea că se apropie de un nivel de confort personal. Nu se bazase pe nimic altceva atât de mult timp...

Una dintre primele ei amintiri, de dinainte să fie capabilă să meargă, era cum mama ei, dependentă de mirodenii, o cărase pe străzile înguste, întortocheate şi pline de gunoaie de pe Nar Shaddaa. Fiind ţinută cu grijă în braţele mamei sale, îşi amintea că acela fusese unul dintre puţinele momente în care se simţise aproape în siguranţă. Momentul se apropiase chiar de acea stare emoţională pe care alţii o numeau *fericire*.

Pentru Aurra Sing, fericirea rămăsese o teorie şi o speculaţie la fel de mult ca originea universului. Acel moment special, petrecut cu mult timp în urmă, păruse că va dura la nesfârşit. Până când Aunuanna, disperată după mirodenii, îşi lăsase copilul pe trotuarul umed şi vâscos în timp ce alerga să-şi întâlnească furnizorul.

Lăsată în urmă, uitată, o bucată de *gunoi organic* abandonată pe trotuar, copila care avea să devină Aurra Sing plânsese singură ore întregi de groază şi durere. În cele din urmă, epuizată emoţional şi fizic, se strecurase sub nişte cârpe împuţite de pe marginea străzii. Zăcuse acolo, plângând. Ajunsese aproape de zorii zilei până când creierul intoxicat al Aunuannei se limpezise îndeajuns încât să-şi amintească de copila ei abandonată, şi încă o oră până când reuşise să o localizeze.

Sing îşi scutură uşor capul, mişcarea ridicându-se la puţin mai mult decât o tresărire de iritare. Ca şi copil neglijat, se simţise îngrozită şi singură în nenumărate ocazii. Ca adult, transformase astfel de amintiri într-un tip pervers de recunoştinţă. Fără să ştie şi cu siguranţă fără să intenţioneze, dependenta Aunuanna îşi învăţase mezina lecţia de bază a supravieţuirii, şi o învăţase bine: *Să nu ai încredere în nimeni şi să nu ceri la nimeni în afară de tine să te ajute să supravieţuieşti.*

Studie fluxurile nesfârşite de trafic aerian care curgeau sub ea. Vehiculele se încrucişau, se scufundau şi se ridicau într-un dans tridimensional complex care, datorită nodurilor omniprezente de navigaţie şi de control al vitezei, nu ducea aproape niciodată la accident sau la blocaj spaţial. Chiar nu conta cine urma să fie ţinta ei.

Un războinic Sakiyan hotărât să răscumpere onoarea clanului său, un Weequay într-o căutare sângeroasă, un Januul într-o furie de luat scalpuri: nimic nu putea fi

mai debilitant decât să-şi simtă plămânii mâncaţi de praful de zeniu în măruntaiele de piatră ale unui planetoid uitat. Nimic.

Se lăsă pe spate în luxul moale al scaunului limuzinei, atât la propriu, cât şi metaforic, la câţiva parseci distanţă de fostul ei *adăpost*, şi zâmbi pentru sine.

Aşteptându-se să fie dusă în Oraşul Imperial pentru întâlnirea cu Vader, fu oarecum surprinsă când limuzina coborî brusc şi ieşi de pe culoarul VIP fără să fie vreo clădire guvernamentală la vedere. Vehiculul puternic intră într-o coborâre abruptă plonjând într-un abis îngust între norii ecuatoriali. Deasupra, era începutul după-amiezii, cu soarele încă la jumătatea distanţei dintre zenit şi orizont. Jos, unde fusese dusă, era noapte. Ştia că aici jos era întotdeauna noapte.

Limuzina nemarcată se opri, plutind la o jumătate de metru deasupra unei străzi înguste, plină de gunoaie. De o parte şi de alta, turnurile se înălţau din fundaţii masive înfipte adânc în scoarţa planetei, dispărând în ceaţa şi întunericul de deasupra. Împrejurimile îi erau straniu de familiare; era aproape ca şi cum, după atâtea decenii, s-ar fi întors pe Nar Shaddaa. Nu văzu nicio intrare sau fereastră şi niciun semn de locuire. De fapt, nu era niciun semn de viaţă, nici măcar trafic auto sau pietonal.

Ieşi din limuzina care apoi se ridicase şi plutea la o duzină de metri deasupra ei. Carcasa înnegrită de foc şi canibalizată a unui speeder se odihnea acolo unde, fără îndoială, se izbise de un bloc uriaş de ferrocretă care făcea parte din fundaţia unui turn. Cu excepţia zgomotului aproape inaudibil al repulsoarelor limuzinei, tăcerea era deplină.

Nu, realiză ea – nu deplină. Se auzea un alt sunet, un sunet pe care nu-l mai auzise până atunci, dar care i se părea ciudat de familiar. Un susur regulat, măsurat, care creştea treptat în intensitate. Scoţându-şi sabia de lumină şi activând-o dintr-o singură mişcare, ea se întoarse. Strălucirea roşie a lamei ilumină o nişă de la baza clădirii celei mai apropiate de ea şi lumină la fel de bine silueta înaltă, îmbrăcată în negru, care ieşi din ea. Înainte ca ea să poată determina dacă intenţiile lui erau bune sau rele, el întinse spre ea o mână cu mănuşi negre. Sabia sări din mâna ei, stingându-se în acelaşi timp. Zbură prin spaţiul dintre ei şi ajunse în mâna lui Vader.

Acesta fusese suficient de rapid şi de puternic pentru a-i lua arma principală înainte ca ea să-şi dea seama că era în pericol să o piardă. Sing trebuia să recunoască că era o demonstraţie izbitoare de stăpânire a Forţei. Dar cu siguranţă nu o considera neajutorată doar pentru că o *eliberase* de o parte a arsenalului ei.

Când căzu într-un ghem de luptă jos, ambele mâini apucară cuţitele gemene *r'rüker'at* fixate la brâu. Ştia că blasterele ei ar fi fost inutile; el ar fi putut devia cu uşurinţă proiectilele cu sabia. Singura ei şansă era să facă ceva neaşteptat, iar asta însemna să se apropie suficient de mult pentru a lucra cu cuţitul. Făurite de fierarii Alwari în junglele Ansionului, cuţitele fuseseră concepute pentru a fi ascunse la vedere, ca parte a designului complex sculptat în centura ei. Patru inele permiteau celor patru degete o prindere de nezdruncinat pe fiecare dintre ele, iar ea nu le mai dădea drumul până când cuţitele nu îşi terminau treaba.

Totuşi, în loc să-şi urmeze prima mişcare cu un atac direct, Vader făcu ceva complet neaşteptat. Rămase acolo, ignorând-o la fel de lejer ca şi cum nu ar fi existat. În timp ce ea se holba, el îi inspectă sabia cu atenţie; apoi, întinzând-o la lungimea braţului, o reactivă. Lama purpurie de energie distructivă se îndreptă în sus din pumnul lui înmănuşat. La început, nu păru să se întâmple nimic. Apoi Sing îşi dădu seama că lama devenea din ce în ce mai strălucitoare. Strălucirea se intensifică până

când trebui să ridice o mână pentru a-şi proteja ochii de strălucirea stacojie orbitoare.

Strafulgerarea îi orbise ochii, copleşind orice altceva; strada, clădirile, speederul distrus. Doar Vader rămăsese cumva vizibil; stătea acolo, ținând arma cu lejeritate, aparent neafectat de strălucirea teribilă a lamei. Zbârnâitul familiar şi profund care era sunetul de identificare al armei crescu în intensitate, din ce în ce mai mult, până când îi sfâşie auzul. Şi apoi, într-o ultimă explozie de incandescență țipătoare, lama sabiei dispăru. Sing se uită neîncrezătoare. Ochii ei erau capabili să se adapteze mult mai rapid la schimbările de lumină ambientală decât cei ai unui om.

Câteva clipiri şi imaginile secundare se risipiră, vederea normală revenindu-i aproape imediat. Vader stătea nemişcat, cu mânerul armei încă prins în pumnul întins. Ea putu vedea un firicel de fum care ieşea din emițător. El supraîncărcase prin Forță cristalul de energie al sabiei. Sing se mândrea cu cunoştințele ei despre arme şi punctele lor forte şi slabe. Era profesia ei, la urma urmei.

Dar nu mai văzuse şi nu mai auzise de aşa ceva până atunci.

Lordul Întunecat îşi deschise mâna. Redusă la un cilindru de metal compozit şi componente inutile, arma, acum inofensivă, se prăbuşi pe trotuar.

— Aşa cum ți-am spus pe Oovo 4, spuse el, am o treabă pentru tine. Dacă mai ridici din nou o armă împotriva mea, chiar şi din reflex, o să te trimit pe următoarea barjă închisoare din afara lumii. M-am făcut înțeles?

Încet, Sing îşi puse cuțitele la curea, îşi încrucişă brațele şi îl privi cu atenție.

— Te ascult, spuse ea.

* * *

Fundătura cunoscută sub numele de *Poloda Place* era una dintre puținele locații de la subsol care mai păstrau o licărire de respectabilitate. Clădirile, în mare parte blocuri de locuințe în stilul rococo, erau înghesuite unele lângă altele. Pasajele înguste şi întortocheate care făceau legătura între piață şi restul subsolului fuseseră demult zidite sau izolate în alte moduri. Singura cale de intrare sau ieşire era o alee şerpuitoare cu numele pitoresc, ca să nu spunem sugestiv, de *Colivia de Zăpadă*. Den se întrebase de mai multe ori de ce i se numea aşa, de vreme ce de mii de ani nu mai căzuse zăpadă nicăieri pe Coruscant, cu excepția zonelor de agrement specificate de *Rețeaua Meteo*.

Datorită combinației de chirie ieftină, zone de locuit spațioase şi un fals sentiment de siguranță, *Poloda Place* dobândise o reputație de colonie a artiştilor. Aici, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, romancierul Kai Konnik îşi scrisese povestea premiată *Plaja de Stele*. Compozitorul Fondorian Metrisse îşi crease faimoasele *Studii ale Timpului şi Spațiului* în timpul şederii sale aici, iar Nar Chan, dansatoarea Twi'lekă, de o decadență notorie, îşi ținuse în curte infamele orgii de o săptămână.

Chiar fuseseră vremuri bune, reflectă Den, grăbindu-se să țină pasul cu Laranth în timp ce aceasta traversa lespezile şi îşi croia drum spre ieşire.

— Încetineşte! se plânse el. Nu toate speciile au picioare grotesc de lungi, să ştii.

Twi'leka aruncă o privire peste umăr, fără să-şi încetinească ritmul.

— Atunci întinde-le pe ale tale.

Înjurând în sinea lui, Den începu să alerge.

— Trebuie să-ți spun, mormăi el când o ajunse din urmă, că toată chestia asta cu femelele fatale începe să se învechească. Tu ştii că eşti dură, eu ştiu că eşti dură. Oricine este în preajma ta pentru mai mult de cinci minute şi nu ştie că eşti dură nu

operează în acelaşi cadru senzorial. Deci, ca o favoare personală, de ce nu te relaxezi?

Laranth se opri brusc şi se uită în jos la el.

— Ce te face să crezi că am de ales?

Nu acesta era răspunsul la care se aşteptase Den. Nu că ar fi avut vreo replică anume în minte. Se opri şi el, recunoscător pentru răgaz. Privind-o pe Paladina Twi'lekă care nu zâmbea, observă cum diversele spectre de krypton, argon şi neon ale unei sfere publicitare plutitoare din apropiere străluceau pe cicatricea lucioasă a feței ei. Observă, de asemenea, ceva ce nu mai văzuse până atunci în ochii ei. În locul obişnuitului amestec sumbru de determinare şi resemnare, Den fu surprins să vadă o sclipire de durere şi o oboseală infinită. Dispăru repede; atât de repede încât oricine altcineva s-ar fi întrebat dacă a fost ceva acolo.

Dar Den era, înainte de toate, un reporter şi avea încredere în percepția sa.

Nu toate percepțiile veneau prin utilizarea Forței. Ştia că tocmai aruncase o privire asupra unor cicatrice foarte reale şi foarte vechi.

— Scuze, mormăi el, ruşinat. Nu am vrut să...

Ea îl întrerupse cu o ridicare din umeri în timp ce se întorcea.

— Las-o baltă.

Era din nou în mişcare, pe picioarele ei puternice. După o clipă, el o urmă.

În timp ce se grăbea să țină pasul cu ea, se trezi răscolind în minte ceea ce ştia despre Laranth Tarak. Nu erau prea multe. Ştia că ea fusese *Paladin Gri*, membră al grupului de renegați care se despărțise de grupul principal al Jedilor. Nu ştia prea multe despre ei, în afară de faptul că erau dedicați Codului Jedi, dar mult mai militarişti decât Ordinul însuşi. Având în vedere că înşişi Cavalerii Jedi nu erau chiar nişte pacifişti care cântau mantre, acest lucru sugera că *Paladinii Gri* erau capabili de nişte chestii serioase. Den ştia că acest lucru era adevărat, din experiență nu doar din poveşti, deoarece avusese privilegiul de a o vedea pe Laranth în acțiune. Armele preferate ale femelei Twi'lek erau cele două blastere DL-44 – rareori o vedea fără ele –, iar îndemânarea şi precizia ei cu ele erau uimitoare. Ajutată de Forță, era suficient de bună încât să blocheze focul inamic cu propriile ei rafale. Nu era chiar acelaşi lucru cu pararea focurilor cu o sabie de lumină, dar era totuşi impresionant.

Asta era cam tot ce ştia despre *Paladinii Gri*. Oricât de puțin ar fi fost, era mai mult decât ştia despre Laranth însăşi. Asta în ciuda cercetărilor ocazionale pe care le făcuse folosindu-şi abilitățile de reporter. Laranth Tarak dispăruse cu mult timp în urmă din rețeaua celor cunoscuți. Ştia că ea şi Jax se întâlniseră pentru prima dată în timpul măcelului cunoscut sub numele de *Noaptea Flăcărilor*, un masacru nocturn al simțitorilor Forței menit să scape Imperiul de potențiale amenințări viitoare, precum şi să scoată din ascunzătoare orice Jedi rămas. Fusese una dintre primele acțiuni întreprinse de noul grup de *Inchizitori*. După standardele acelui organism formidabil şi amenințător, operațiunea fusese un mare succes, obținând laude chiar din partea Împăratului.

Prin combinarea forțelor, Jax şi Laranth reuşiseră să scape cu greu din ambuscadă, deşi Laranth nu ieşise nevătămată. Den nu ştia dacă firea sumbră a Paladinei făcuse întotdeauna parte din personalitatea ei sau dacă fusese *recoaptă* în acea noapte de focul de blaster care trunchiase un lekku şi îi arsese o parte a feței. Nu prea conta. Oricine ar fi fost Laranth Tarak înainte, fusese purificată complet de ororile *Nopții Flăcărilor*.

Inchizitorii, acei *ofițeri ai adevărului* pătrunşi de partea întunecată, încă mai

dădeau târcoale sectoarelor Centrului Imperial, deşi în număr mai mic. Cei mai mulți dintre ei fuseseră trimişi în Teritoriile Inelului Exterior şi pe alte planete galactice similare, pentru a adulmeca activitățile ilegale ale Forței. Dar cei care rămăseseră erau încă de temut. Den auzise că unii erau capabili să izoleze un singur sensibil la Forță, nou-născut sau nu, dintr-o populație de milioane. Şansele de descoperire erau încă astronomic de mici – cu toate astea, Sullustanul transpira de fiecare dată când Jax sau Laranth făceau uz de Forță.

Laranth nu fusese niciodată nepoliticoasă cu el în mod deliberat. Dar, chiar dacă îi salvase viața de mai multe ori, Den încă mai simțea uneori un mic nod de nelinişte în stomac ori de câte ori trebuia să aibă de-a face cu ea. Era atât de constant de sumbră. Nici măcar o dată nu-şi amintea să o fi văzut zâmbind.

Probabil e un lucru bun, gândi el. *Ar putea să deschidă prea larg acea cicatrice*.

În orice caz, acum nu era momentul să se întrebe despre trecutul lui Laranth. Jax le dăduse o misiune, aceea de a verifica disponibilitatea posibilelor rute şi de a determina cea mai rapidă şi mai sigură cale de a-i scoate pe Caamasi şi pe prietena lui de pe altă planetă. Din motive de securitate inevitabile, acest lucru trebuia făcut în persoană şi nu prin mijloace electronice de comunicare care puteau fi interceptate sau urmărite. În acest sector existau mai mulți agenți ai unui avanpost *Whiplash.*

Fiecare dintre aceşti agenți fusese desemnat pentru o anumită secțiune a unui traseu. Niciunul nu-i cunoştea pe ceilalți. Toți operau strict pe baza nevoii de păstrare a secretului, iar ordinea în care erau abordați era aleasă la întâmplare.

— Deci, de data asta, cine este în rotație? o întrebă el pe Laranth.

Ea ezită o clipă, apoi spuse:

— Cephalonul.

Den îşi lipi o mână de frunte.

— *Dulce Sookie*, gemu el. Trebuie să avem din nou de-a face cu chestia aia? El, ea… chestia aia… Nici măcar nu ştiu cum să o numesc, dar îmi dă fiori.

— Sunt de acord, răspunse Laranth, dar pe el îl vedem. Hai să terminăm odată.

Ea acceleră pasul, păşind rapid pe strada plină de gunoaie, care devenea din ce în ce mai aglomerată pe măsură ce ziua avansa. Den gemu iar şi se grăbi după ea.

— Nu cred că ar fi bine să spun că am un presentiment rău în legătură cu asta.

— Consideră că este o indigestie, răspunse ea sec, şi descurcă-te cu ea.

Capitolul 8

În galaxie existau două tipuri principale de inteligență: cordată[7] şi ganglionară. Evoluția, prin mijloace panspermice[8] şi convergente, impusese ca marea majoritate a ființelor simțitoare să fie din primul tip: creaturi cu o tijă de cartilaj sau os pe toată lungimea corpului, de care se putea agăța un schelet şi deasupra căruia o bucată de țesut cortical putea, în unele cazuri, să crească în cele din urmă într-un creier conştient de sine. Existau şi excepții, desigur. Huttii, de exemplu, erau în esență moluşte nevertebrate gigantice, creierul lor descentralizat fiind compus din miliarde de lanțuri subneurale concatenate, integrate în carnea lor. Cu toate acestea, în cea mai mare parte, inteligența evoluase prin construirea de notocorduri[9] şi *parcarea* materiei cenuşii deasupra lor. Acest lucru dusese, în general, la o conştiință pe corp, ceea ce părea a fi un mod rezonabil de a aranja lucrurile.

Inteligența ganglionică era destul de diferită. Cei mai mulți credeau că termenul se referea la o sensibilitate colectivă sau la o minte de stup: suma mai multor creiere individuale care lucrau concertat pentru un scop comun, cum ar fi *copacii bafforr* de pe Iffor sau bivalvele din *Banca de Cunoştințe* de pe Mon Calamari. Aşa crezuse şi Den, până când îl pusese I-5 la punct.

— Lucrul la ce te gândeşti tu este inteligență simbiotică. Conştiință agregată. Inteligența ganglionică este cu totul altceva. Aproape opusul, de fapt. Este o conştiință compartimentată. Încearcă să-ți imaginezi brațele şi picioarele având propriile lor minți, cum se spune.

Den încercă să-şi imagineze un astfel de lucru şi eşuă total.

— Nu are niciun sens, argumentă el. De fapt, e chiar mai rău de atât. Are anti-sens.

I-5 suspină. Era capabil să dea sunetului o rezonanță remarcabil de umană, dat fiind că nu respira şi trebuia să-l sintetizeze mecanic.

— Atunci, crede-mă pe cuvânt.

— Cred că va trebui s-o fac. Deci vrei să spui că aceşti... cum se numesc?

— Nu se numesc în niciun fel. Oamenii şi alte specii le spun de obicei Cephaloni, care înseamnă doar *cap* în Bazica veche. Ei nu văd nevoia de nume, deoarece conştiința lor aparent există în, şi percepe, patru dimensiuni.

— Asta mi se pare un *non sequitur*[10] cosmic, spuse Den. Dar lăsând asta la o parte...

Droidul îi anticipă următoarea întrebare.

— Ei *văd* timpul aşa cum noi vedem spațiul.

— Uhh...

---

[7] Cordata – încrengătură de animale ce posedă coardă dorsală. Deşi sunt foarte diverse, cordatele posedă caracteristici comune. Toate cordatele au schelet axial, intern.

[8] Panspermie – ipoteză care presupune prezența unor germeni de viață în univers, apariția vieții rezultând din imigrarea accidentală a acestora.

[9] Notocord – schelet axial primitiv al embrionului animalelor cordate, situat sub sistemul nervos central şi deasupra tubului digestiv, din care derivă coloana vertebrală; coardă dorsală.

[10] Non sequitur – tradus din latină înseamnă "nu decurge". În logica formală un argument este *non sequitur* în cazul în care concluzia nu reiese din premise.

I-5 proiecta răbdarea aproape infinită a unui părinte care încearcă să explice un concept dificil unui copil.

— Teoria este că ei nu sunt limitați la o percepție liniară unidirecțională a timpului, aşa cum sunt majoritatea simțitorilor. Ei percep evenimentele temporale în acelaşi mod în care tu eşti conştient de obiectele în relație spațială cu locul în care te afli. Vezi speederul parcat în spatele tău?

Den se uită în spatele lui.

— Da.

— Spune-i trecut.

Sullustanul se încruntă.

— De ce?

— Pentru că este în spatele tău. Vezi coşul de gunoi din fața ta? Acela e viitorul.

— Pentru tine, poate. Eu încerc să fiu mai optimist.

— Ce noroc pe mine că şasiul meu este făcut din metal. Altfel aş putea să-mi rup componentele de râs. I-5 îl luă pe Den de umeri şi îl întoarse. Lucrează cu mine la asta. Arătă spre speeder. Acela este viitorul, iar coşul de gunoi este trecutul. Vezi? Ei conceptualizează spațiul şi timpul ca un ceva cvadridimensional. Simplu, într-adevăr.

— De ce mă urăşti?

Sullustanul încercase să se gândească la asta, chiar încercase, dar era pur şi simplu prea bizar. Cephalonii erau cu siguranță cea mai extraterestră dintre ființele extraterestre pe care le întâlnise vreodată, şi pentru cineva care petrecuse atât de mult timp ca el într-un *Rimsoo* de primă linie, văzând într-o săptămână mai mulți xenomorfi, atât pe dinăuntru, cât şi pe dinafară, decât majoritatea ființelor într-un an, asta nu era puțin spus. Dar părea să existe un mic punct comun, şi acela era dorința Cephalonilor de a ajuta alte ființe să scape de represiune. Ceea ce însemna că, din când în când, trebuiau să aibă de-a face cu el.

Dar asta nu însemna că lui Den trebuia să-i placă.

* * *

Ce situație jalnică, îşi spuse Haninum Tyk Rhinann.

Cât de trist era că ajunsese în această stare josnică. Era destul de nedemn să depindă de un binefăcător uman precum Jax Pavan, dar era mult, mult mai rău să fie chiar invidios pe el. *Bauth*-ul său – un concept Elomin în mare parte intraductibil în Bazică, indicând o combinație dintre echilibru de neclintit, neruşinare şi o notă de amuzament distant – care odinioară îi învelise sufletul într-o armură impenetrabilă, atârna acum în zdrențe. Nu avea niciun viitor individual, niciun curs, nicio stea după care să se ghideze. Fusese doborât. Nu, era mai rău de atât: se doborâse singur.

Nu fusese întotdeauna aşa. Cândva, nu cu mult timp în urmă, Rhinann fusese într-adevăr puternic. Cuvântul său fusese suficient de puternic pentru a deschide uşi şi pentru a le închide, încuind în spatele lor duşmanii stăpânului său. Poate că era destul de adevărat ceea ce spuneau criticii săi: că el nu deținuse nicio putere proprie, ci că fusese doar o palidă reflexie a gloriei stăpânului său, ca o planetă care arunca înapoi lumina stelei sale. Poate că da. Dar existau lumi care reflectau strălucirea slabă a piticilor roşii şi lumi care reflectau azurul orbitor al cuptoarelor stelare gigantice alb-albastre. Şi, cu excepția lui Palpatine însuşi, nicio stea nu ardea mai strălucitor pe firmamentul Imperiului decât cea a Lordului Darth Vader.

La început fusese un curent de putere ameţitor. Rhinann fusese ajutorul lui Vader, adjunctul său personal şi cel care îi îndeplinea toate dorinţele, şi, ca atare, puterea pe care o accesase Elominul fusese grea. Având în vedere o astfel de poziţie, se putea întreba, cu perfectă justificare, de ce căutase exilul de bunăvoie.

La prima vedere, avusese o motivaţie excelentă: supravieţuirea. Era adevărat că stăpânul său reuşise în cele din urmă să-l găsească pe renegatul Jedi Pavan. Din nefericire, acea locaţie fusese, de asemenea, punctul zero al unei supraîncărcări iminente, iniţiată de Pavan într-un reactor subteran din *Districtul Fabricilor*, acel sinistru tărâm al nimănui de la antipozi, populat numai de droizi sălbatici. Paletele stabilizatoare ale navetei Imperiale din clasa *Lambda* fuseseră dezactivate de biciul de lumină al lui Pavan, după care Elominul acţionase din pur instinct, poate pentru singura dată în viaţa sa, altfel complet raţională: abandonase nava inutilizabilă şi, făcând asta, îşi abandonase şi stăpânul. Ca urmare, nu-i rămăsese altă soluţie decât să se alăture lui Pavan şi grupului său pestriţ de tovarăşi. O astfel de lipsă de loialitate faţă de Imperiu nu putea fi iertată, chiar dacă singura sa alternativă ar fi fost să fie redus la o rămăşiţă de gaz radioactiv plutind în derivă prin peisajul devastat.

Dacă Vader ar fi fost transformat în ioni liberi, la fel ca restul echipajului din naveta *Lambda*, situaţia lui nu ar fi fost atât de gravă, iar soarta lui nu ar fi fost atât de nesigură. Dar Rhinann văzuse imaginile revelatoare surprinse de camerele din spate ale cargobotului *Far Ranger* – clipa în care o capsulă de salvare se ejectase din navetă la viteză maximă. Nu avusese nevoie de calculele efectuate rapid de I-5, care îi dăduseră ocupantului acelei capsule de salvare o şansă din opt de a scăpa din zona imediată şi de a găsi un adăpost adecvat printre cochiliile protectoare părăsite ale clădirilor mai îndepărtate de locul exploziei.

Şansele, presupusese droidul, ar fi fost îmbunătăţite într-o măsură necunoscută dacă pasagerul capsulei ar fi fost un Maestru al Forţei. Rhinann crezuse atunci ceea ce ştia acum că era adevărat – că exact asta se întâmplase. La urma urmei, acesta era Darth Vader. Monstrul era aproape indestructibil. Rhinann era convins de asta şi ştia că nu era nici pe departe singurul care credea asta. Pentru că, pe lângă puterea şi reflexele sale sporite, Vader părea să fie mai puternic decât oricine în cel mai misterios şi mai minunat dintre elementele intangibile: Forţa.

Forţa îl captiva pe Rhinann. Devorase fiecare fărâmă de informaţie pe care o putuse găsi despre ea – lucru deloc uşor, având în vedere că Împăratul Palpatine interzisese la nivelul galaxiei orice date concrete referitoare la Forţă. După ani de studiu precaut, fascinatul Elomin încă nu avea prea multe idei despre ceea ce era cu adevărat. Majoritatea savanţilor o respingeau din start, numind-o *legendă*, mit, o întoarcere la genul de religii primitive care, din fericire, aproape dispăruseră în această eră modernă, iluminată. Bineînţeles, niciunul dintre ei nu simţise cum se strânge în jurul gâtului lor un ştreang invizibil în acelaşi timp cu pumnul lui Vader care se strângea încet. Dar Rhinann o simţise, şi ştia că Forţa era orice altceva dar nu un mit.

Conform tradiţiilor, atât antice, cât şi moderne, pe care le asimilase, Forţa era o formă de energie care putea fi controlată şi manipulată prin voinţă conştientă. Existau două teorii cu privire la modul în care acest lucru era posibil, teorii care, în opinia lui Rhinann, nu se excludeau neapărat reciproc. Una era că abilitatea de a accesa Forţa se baza pe un fel de percepţie precipitată şi amplificată de organitele celulare[11]

[11] Organitele celulare – structuri specializate localizate în citoplasma celulară, care îndeplinesc funcţii specifice, unele dintre ele posedând o membrană proprie.

endosimbiotice numite midiclorienii. Cealaltă teorie susținea că Forța însăşi adusese cumva la viață aceleaşi midiclorienii pentru a facilita conexiunea şi pentru a se manifesta astfel cu diferite grade de potență în diferite specii şi indivizi. Existau, de asemenea, dovezi că era ereditară, deşi se părea că este nevoie de un număr mare de gene pentru ca ea să înflorească. Nick Rostu, originar de pe Haruun Kal, se presupunea că descindea, alături de toți ceilalți Korunnai, dintr-o populație de Jedi naufragiați acolo cu secole în urmă. Totuşi, legătura soldatului cu Forța era slabă. Se părea că midiclorieniile şi manifestarea Forței rezultată nu îşi sporeau puterea prin înrudire.

Cu multă precauție şi pe furiş, Rhinann aranjase recent să-şi testeze propriul număr de midiclorienii. Rezultatele, transmise şi piratate cu grijă printr-o multitudine de servere din hiperliniile informaționale galactice, ajunseseră în sfârşit în posesia sa. După cum bănuia, numărul era jalnic de scăzut: doar două mii pe celulă, în medie. Nimeni cu o valoare atât de scăzută nu ar fi simțit vreodată Forța curgând prin el. Deşi acest lucru nu făcea decât să-i confirme bănuielile, tot îl dezamăgise.

Rhinann oftă, colții nasului vibrând un *Do* înalt. Ajunsese cu reticență la concluzia că petrecuse destul timp în această căutare lipsită de simțul realității pentru propria sa stăpânire a Forței. Era mai bine să se concentreze pe sarcina mult mai banală, dar realizabilă, pe care o avea la îndemână. Trebuia să caute componente pentru săbii de lumină. Încercarea de a fi ceva ce nu era o prostie totală şi nedemn de mândria care-i mai rămăsese.

Făcu un gest către holoproiector, intenționând să schimbe sursa, când observă un nod care clipea, semnificând o informație de posibil interes care se încadra în parametrii săi de căutare. Era datat cu aproape douăzeci de luni standard în urmă şi părea a fi o transmisie de pe unul dintre fronturile planetare periferice din perioada de final a Războiului Clonelor. Era un tip ciudat de comunicare peste care să dea.

Intrigat, investigă mai departe. O sondare atentă scosese la iveală ceea ce probabil fusese o încercare evidentă de a scoate obiectul din băncile de date, deoarece acesta exista acum doar ca un ecou final, o reverberație digitală a originalului. Douăzeci de luni de flux cuantic duseseră la o degradare considerabilă. Dar Rhinann era un hacker excelent. Cu răbdare şi îndemânare, extrase datele pe care le putea extrage din diferitele resturi.

Interesant... Ceea ce găsise părea a fi un raport de pe lumea Drongar, întocmit de Padawana Jedi Barriss Offee către Maestra ei Luminara Unduli, referitor la o plantă adaptogenă nativă numită *bota.* Se pare că Jedi Offee – nu era clar dacă din greşeală sau intenționat – îşi făcuse o injecție cu distilatul plantei. Se pare că rezultatul fusese o creştere considerabilă a potenței Forței în ea. Offee continuase spunând că va trimite o fiolă de ser de *bota* la Templu pentru cercetări suplimentare. Modul în care urma să se realizeze acest lucru era prea corupt pentru ca Rhinann să îl poată descifra. Raportul ei menționa în continuare că efectele plantei erau oportuniste şi variau foarte mult de la o specie la alta. Având în vedere potențialele ramificații ale descoperirii sale, ea recomanda insistent ca...

Frustrarea lui Rhinann nu mai cunoştea limite: în ciuda eforturilor sale, restul mesajului se dovedea ilizibil. Îşi simțea părul din urechi tremurându-i de emoție. Deşi nu era deloc sigur, această descoperire uitată a unui Jedi decedat putea fi *declicul magic* care i-ar permite să experimenteze Forța? Auzise, desigur, de Bariss Offee şi de Drongar. Den Dhur şi I-5 vorbiseră adesea despre şederea lor pe acea lume cu junglă pestilențială, precum şi despre camarazii lor de arme de acolo. Nu-şi amintea să-i fi

auzit menționând ceva despre derivatele plantelor, cu atât mai puțin despre distilatul de *bota*, dar cu siguranță ar fi trebuit să existe o cale de a afla mai multe despre el.

Ştia că trebuia să fie circumspect în căutările sale. Observase că Jedii erau protectori față de legătura lor cu Forța. Dacă descoperirea lui Offee era autentică şi dacă Pavan şi Tarak erau familiarizați cu ea, fără îndoială că ar fi fost reticenți în a împărtăşi asemenea informații, mai ales cu cineva care nu făcea parte din *gaşca* lor.

Haninum Tyk Rhinann nu era o ființă nebună sau nechibzuită. O dovadă în acest sens era supraviețuirea sa continuă, în ciuda circumstanțelor amenințătoare în care se aflase adesea. Va proceda cu prudență. Şi dacă era adevărat – dacă acest renumit accesoriu botanic încă mai putea fi găsit şi dacă putea facilita cumva o conexiune între el şi Forță – ei bine, atunci, cei care au profitat de noul său statut mizerabil în viață ar fi avut multe motive să regrete.

Capitolul 9

Noaptea cuprinsese mare parte din Centrul Imperial până când Typho ajunse cu reticență la concluzia că fusese inutilă căutarea printre ruinele Templului Jedi.

Depozitele vaste ale bibliotecii fuseseră golite de majoritatea materialelor de arhivă, atât electronice, cât şi fizice. Oricât de priceput şi de experimentat ar fi fost, ceea ce rămăsese era mult prea mult pentru a fi cercetat de o singură ființă.

Aripa bibliotecii fusese cândva depozitara a mii de istorii, culturi, jurnale şi nenumărate alte date. Ceea ce mai rămăsese fusese complet distrus de val după val de vandalism barbar şi jaf. Fişiere întregi, împreună cu multiplele lor copii de rezervă, fuseseră desfigurate sau şterse, aparent pentru simpla plăcere a distrugerii. Îşi dădu seama că nu va găsi aici nimic care să-l ajute în căutarea sa.

Stătea în ceea ce fusese cândva un coridor lung şi curbat, străjuit de diferite forme de stocare a informațiilor: datastickuri, cipuri de memorie, activatoare de holoproiectoare şi chiar câteva înregistrări străvechi create prin stratificarea unor imagini întunecate pe *pulpă uscată de plante*. Acum ținea în mână un datastick. Conținutul acestuia fusese denaturat, astfel încât oricine ar fi încercat să îl citească s-ar fi trezit în fața unei aberații. Supărat, îl aruncă pe podeaua mozaicată. Dispozitivul se sparse cu o scânteie de lumină când rețeaua reziduală de stocare a electronilor se dezintegră, sunând în linişte ca un glob de sticlă strivit sub picioare.

Era fără rost. Fără speranță. Şi-ar fi putut petrece cu uşurință un an sau chiar mai mult căutând printre rămăşițele acestei biblioteci în ruină. I-ar fi luat tot restul vieții să investigheze kilometrul cub de clădiri, străzi, magazine şi diverse alte instituții care îl înconjurau şi care fuseseră asociate cu Ordinul. Oare chiar merita?

Pe neaşteptate, imaginea chipului lui Padme îi apăru în față. Blândă, senzuală, inteligentă şi grijulie. *Da*, îşi spuse el. *Da, merită.* Fusese pregătit să îşi sacrifice viața. Cu siguranță îşi putea sacrifica timpul. Ştia care trebuia să fie următorul pas, următoarea întrebare la care trebuia să răspundă. Anakin Skywalker, care fusese ultima persoană care o văzuse pe Padme în viață şi, prin urmare, în fruntea listei sale de suspecți, murise într-adevăr pe Mustafar? Sau scăpase cumva?

Nu ştia unde să meargă pentru a afla răspunsul. Dar era clar acum că era puțin probabil să fie aici. Se întoarse să plece... şi încremeni când urechile îi simțiră un sunet. Peisajul interminabil al oraşului era rareori tăcut, chiar şi în aceste ruine uriaşe şi pustii. Era zumzetul traficului, atât deasupra, cât şi dedesubt, vâjâitul îndepărtat al repulsoarelor care ridicau nave mai mari pe orbită din portul spațial din apropiere şi miile de mici scârțâituri şi gemete seismice de contracție şi aşezare pe măsură ce structurile uriaşe din jurul lui cedau cu reticență căldura zilei.

Acestea erau zgomote atât de omniprezente, încât de mult se estompaseră în fundal. Erau peisajul sonor al oraşului-planetă. Dar acum era diferit. Era zgomotul furişat al paşilor pe resturile care acopereau podeaua. Un sunet care îl alertă instantaneu pe soldatul din Typho. Înainte să-şi dea seama, blasterul îi era în mână şi se sprijinea cu spatele de capătul unui container de depozitare.

Nu trebui să aştepte mult. Din jurul uneia dintre coloanele uriaşe distruse apăru o femeie umanoidă cu un aspect izbitor. Pielea ei era albă ca alabastrul. Strălucea rece

în lumina stelelor care se revărsa prin tavanul sfărâmat. Era cheală, cu excepția unei şuvițe de păr roşu închis care îi ieşea din creştetul capului ca o erupție magmatică. Salopeta mulată pe care o purta era colorată într-o nuanță asemănătoare. De asemenea, reuşi să distingă un fel de dispozitiv de biocomputer care îi ieşea din craniu.

Chiar şi în lumina slabă, Typho putea vedea că era puternic înarmată. Un aruncător de proiectile cu țeavă lungă îi era prins pe spate, iar două blastere în toc îi stăteau pe şolduri. Dar arma pe care o ținea în mâna dreaptă îl intrigă cel mai mult. Dacă nu se înşela amarnic, era mânerul unei săbii de lumină.

Îi mai trebui o clipă ca să-şi dea seama cine era. Clipi surprins în tăcere. Îşi dăduse seama de ocupația ei aproape imediat; puțini vânători de recompense în afară de ea umblau în public atât de bine înarmați. Unii îşi dobândiseră reputații care se extindeau dincolo de domeniul lor imediat şi specializat de activitate şi erau recunoscuți pe mai multe lumi. Cu siguranță, nimeni nu era mai cunoscut decât femela la care se uita acum: misterioasa Nar Shaddaană numită Aurra Sing.

Ca militar profesionist, o parte din munca lui Typho era să se familiarizeze cu cei mai periculoşi nelegiuiți şi renegați, în eventualitatea că într-o zi ar putea fi nevoit să se confrunte cu astfel de persoane reprobabile. Nimeni nu se califica mai bine decât Sing. Născută în circumstanțe necunoscute în jungla urbană a *Lunii Contrabandiştilor* şi, în cele din urmă, crescută de Jedi care încercaseră de a-i dezvolta potențialul Forței ca instrument al binelui, ea fusese răpită de pirați care o întorseseră împotriva binefăcătorilor ei. Aurra Sing era renumită în tot Imperiul. Auzise că avea semnul morții pe capul ei în mai mult de o duzină de sisteme. Se zvonea, de asemenea, că lucrase pentru Contele Dooku în timpul Războiului Clonelor, dar dispăruse la scurt timp după moartea acestuia. Şi acum era aici, scormonind prin ruinele Templului Jedi la fel ca el, căutând... ce?

Hotărî că, până la proba contrarie, preocupările renumitei Aurra Sing nu erau treaba lui. El nu venise pe Centrul Imperial în vreo calitate oficială, cu atât mai puțin în cea de ofițer militar. Venise aici pentru o chestiune pur personală. Să presupună că faptele nelegiuitei Sing aveau vreo legătură cu munca lui era prea fantastic pentru a fi luat în considerare. Cel mai bine ar fi fost, deci, să se furişeze, neobservat, în noapte, pentru a-şi relua propria căutare, şi să o lase pe legendara şi temuta Aurra Sing cu treburile ei. Totuşi, era o problemă în a face asta. Podeaua din jurul lui şi al lui Sing era plină de resturi ale bibliotecii care, înainte de *Epurarea Jedi*, fusese aranjată într-un mod ordonat şi îngrijit. Era imposibil să faci cea mai mică mişcare fără să deranjezi aceste resturi tehnologice. Typho nu avea nicio îndoială că orice zgomot produs ar fi alertat-o imediat pe Sing de prezența sa. Fusese extrem de norocos că o auzise înainte ca ea să-l observe. Având în vedere izolarea lor reciprocă şi împrejurimile nocturne nepopulate, se îndoia că era probabil ca ea să se oprească şi să asculte o explicație a prezenței sale, oricât de scurtă ar fi încercat el să o facă.

Bazându-se pe reputația ei, era mult mai probabil să tragă mai întâi şi să pună întrebări mai târziu.

Typho nu era nicidecum laş, dar nu urmase o carieră militară de succes fără să învețe să fie prudent. Angajarea lui Sing în luptă nu ar fi servit la nimic şi s-ar fi putut dovedi catastrofală. Aruncând o privire prudentă în jur, păstrând-o pe Sing în raza vizuală, observă un alt datastick aflat la nivelul ochilor, pe un raft opus. Grijuliu să nu facă nici cel mai mic zgomot când se mişca, se întinse după el. Ținându-l bine în mână, se pregăti să-l arunce departe pe podea, sperând că descărcarea luminoasă şi

explozia pe care le-ar fi făcut la impact i-ar fi dat timp să...

Ea se mişcă aproape prea repede pentru ca el să o vadă; într-o clipă, sabia ei fu activată. O parte din el observă că lama aprinsă avea aproape aceeaşi culoare cu părul şi salopeta ei. Avu ocazia să-i aprecieze nuanța exactă pentru că vârful incandescent plutea acum mult prea aproape de gâtul lui, în timp ce ea îl imobilizase în rafturile din spatele lui. Typho îşi dădu seama că făcuse o greşeală prostească şi posibil fatală.

Neglijase să ia în considerare legătura istorică a lui Sing cu Forța. Oricât de nerafinată şi neantrenată ar fi fost, era evident că fusese suficient de puternică pentru a o alerta de prezența lui.

— Cine eşti? Vocea ei era la fel de rece şi dură ca alabastrul cu care semăna pielea ei. Sabia care îi amenința gâtul era la fel de stabilă ca şi cum ar fi fost ținută de un droid. Mai important, continuă ea, cine te-a trimis?

— Nu m-a trimis nimeni. Typho făcu tot posibilul să rămână calm. Tonul său era cât se poate de neameninţător. Sunt Căpitanul Typho de pe Naboo, fost membru al Consiliului de Securitate al Senatului. Sunt aici pe cont propriu. Nicio agenție sau persoană nu mi-a aprobat demersul.

Ochii lui Sing erau înroşiți de lumina lamei stacojii, ca şi cum ar fi putut să îi absoarbă energia prin forța voinței care se afla în spatele lor.

— De ce nu te cred?

Typho îşi dădu seama că mai avea doar câteva clipe în care să se salveze. Dacă strălucirea care dansa în ochii vânătorului de recompense nu era nebunie, era totuşi la limita omuciderii. Nu era cineva care ar fi ales să poarte o conversație prelungită în ruinele unei clădiri întunecate şi pustii în mijlocul nopții. Mai degrabă decât să petreacă timp pentru a stabili dacă el reprezenta sau nu o amenințare, ea pur şi simplu îl omora şi termina cu asta. Doar dacă...

Încă mai ținea datastickul deteriorat în mâna înmănuşată. Fără să se gândească la el şi încercând să nu-şi prefigureze mental intenția, închise ochii şi îşi strânse mâna în pumn. În momentul în care dispozitivul de stocare se sparse, eliberă o rafală de lumină orbitoare şi un sunet asemănător loviturii de bas a artileriei grele.

Mănuşa sa fu suficientă pentru a-l proteja de explozia de căldură care rezultă din distrugerea dispozitivului. Şi acțiunea sa avu efectul dorit. Cu un strigăt surprins, Sing se dădu înapoi, orbită pentru o clipă. Typho se mişcă rapid, ştiind că are o singură şansă. Lovi cu piciorul în sus, vârful cizmei izbindu-se de încheietura mâinii lui Sing. Sabia îi sări din degetele amorțite, lama oprindu-se automat, iar Typho o prinse.

În timpul serviciului său pe Coruscant, Typho mânuise săbii sub supravegherea lui Qui-Gon Jinn şi Mace Windu. Ca urmare, era mult mai familiarizat cu ele şi cu capacitățile lor decât un ofițer Naboo obişnuit. Chiar dacă săbiile erau uşor diferite, construcția fiecăreia fiind finalizată de Jediul care o deținea, existau anumite caracteristici de proiectare care erau automat comune tuturor. Cel mai important, având în vedere situația sa actuală, butonul de activare era aproape întotdeauna poziționat astfel încât să cadă sub degetul mare al mâinii drepte.

Typho apăsă cu degetul pe buton şi simți vibrația urcându-i pe braț pe măsură ce unitatea pornea. Zumzetul profund îşi schimba tonul pe măsură ce se activa lama. Dacă Sing îl amenința cu un blaster, era ca şi mort, din moment ce nu avea acces la Forță pentru a-l avertiza de focul care se apropia.

În schimb, făcu ceva cu totul neaşteptat; coborându-şi mâna până la brâu, scoase o altă sabie de la curea şi o activă. Un al doilea fascicul de energie mortală –

acesta de culoarea smaraldului – luă naştere.

— Asta e minunat! declară Sing. Ochii îi străluceau, iar expresia îi era plină de o încântare crudă – şi Typho decise că era mai mult decât un dram de nebunie. A trecut mult timp de când nu am mai făcut un antrenament decent cu sabia. Făcând un pas înapoi, ea adoptă o poziție defensivă. Strălucirea armei îi scălda pielea albă şi zâmbetul nemilos într-o lumină albastră-verzuie nefirească. Ştii cum să activezi una. Sper că te poți descurca suficient de bine încât să lupți cu ea.

Şi zicând asta, sări în față, cu lama strălucitoare de energie letală ridicată pentru a lovi. Typho nu avu de ales decât să se retragă, lovind cu sălbăticie în speranța de a-şi deruta atacatorul. Câteva ore de antrenament ocazional cu arma nu îl învățaseră deloc cum să se descurce în fața unui maestru al artei. Lupta cu sabia de lumină era destul de diferită de lupta cu sabia tradițională din mai multe puncte de vedere, nu în ultimul rând pentru că greutatea sabiei de lumină era concentrată în mâner, dar era necesară o prindere fermă cu două mâini din cauza efectului de precesie[12] giroscopică care dădea armei un sentiment de masă.

Reuşi să blocheze primele două atacuri ale lui Sing. Succesul său se datora atât norocului şi energiei frenetice, cât şi unei abilități limitate. Nu-şi făcea iluzii crezând că răgazul său temporar avea să dureze mai mult. Capacitatea sa de luptă era diminuată şi mai mult de lipsa de percepție a adâncimii, cauzată de pierderea unui ochi în trecut. Nu era pentru prima dată când îşi dorea ca un accident de programare genetică să nu-l fi făcut imunodeficient la transplanturile clonate din propriile sale organe.

În ciuda energiei şi a eforturilor sale, fu împins rapid înapoi printre rămăşițele rupte ale culoarului bibliotecii. Încă o clipă şi se trezi cu spatele lipit de baza unei coloane sfărâmate. Rânjind fără umor, Sing îşi ridică sabia.

— În numele Lordului Vader, speram să găsesc aici dovezi despre un Jedi pe nume Jax Pavan, spuse ea. Dacă ştii unde se află, poți continua să mai trăieşti câteva secunde. Nu? Păcat. Ei bine, atunci...

Typho ştia că se pregătea să atace. Un atac surpriză era singura lui şansă. Se aruncă în față, pe sub mânerul bâzâitor al armei ei, dar intenționat ținti lovitura în sus, ca şi cum nu ar fi fost încă familiarizat cu uşurința armei. Lovitura ei de contraatac îl rată la o mustață de *nexu*. El simți căldura când unda de lumină trecu pe lângă spatele lui. Următoarea ei mişcare fu exact cea la care se aşteptase el – şi pe care o sperase. Ea alese cel mai simplu mod de a evita lovitura, care fu pur şi simplu să se ferească şi să permită atacului lui stângaci să treacă peste capul şi părul ei.

O clipă mai târziu, rânjetul ei triumfător se transformă într-un rictus de agonie. După un spasm, se prăbuşi pe podea şi rămase nemişcată. Era fie inconştientă, fie moartă; Typho nu-şi putea da seama care dintre cele două şi nici nu-i păsa prea mult.

Arma ei se stinse în timp ce strânsoarea ei slăbea. Se dădu înapoi, uitându-se la silueta întinsă. În lumina slabă, abia putea să vadă micul fir de fum care ieşea din vârful înnegrit al antenei ei biocomputer, acolo unde o atinsese cu sabia. Şocul biofeedback rezultat făcuse restul.

Privind mai atent, putu distinge uşoarele pufuri de ceață provocate de respirația ei care întâlnea aerul rece al nopții. Deci nu era moartă. Doar inconştientă. Nu dorea să se mai afle în preajma ei când îşi va reveni din şoc. Corpul ei zvelt începea deja să zvâcnească cu începutul unei reveniri la conştiință. Şi, îşi spuse el, totul ar putea fi o

---

[12] Precesie – deplasare lentă a axei de rotație a unui corp care se roteşte rapid şi are doar un punct fix.

farsă. Putea să se prefacă pe jumătate moartă, intenția ei fiind să-l atragă aproape.

Bineînțeles, cel mai rațional lucru ar fi fost să o străpungă în timp ce era la pământ, dar nu putea să o facă. Unchiul său Panaka, care fusese garda de corp a lui Padme când aceasta fusese Regină, îl învățase să arate milă ori de câte ori era posibil.

Dacă făcea mai puțin, îl avertizase Panaka, risca să devină un monstru precum cei cu care se confrunta adesea în timpul serviciului.

Typho nu putea avea parte de aşa ceva. Intenția lui, dorința lui, misiunea lui, era să o răzbune pe Padme, dar nu printr-o pată pe memoria ei. Oricât de criminală ar fi fost, uciderea femeii care zăcea acum amețită nu ar fi făcut cinste cauzei sale.

Probitatea lui era deja pe un teren şubred. Se afla în acest loc sub pretexte false, venind cu justiția în minte şi dominându-i gândurile. În asemenea circumstanțe, se putea spune că avea mai multe în comun cu vânătorul de recompense decât cu codul militar strict de pe Naboo. Ea căuta bani, el căuta răzbunare. Cine putea spune care, în cele din urmă, era mai onorabil? Cu siguranță că el, în starea sa actuală de spirit, nu era în măsură să emită o astfel de judecată.

Scopul ei în scotocirea inimii Templului fusese să găsească un Jedi pe nume Jax Pavan. Nu fusese să-l provoace pe Căpitanul vagabond Typho. Dacă ar fi fost aşa, era sigur că ea ar fi spus asta. Se întâlniseră din întâmplare; acum se vor despărți în aceeaşi ignoranță.

Aşa că o lăsă pe Aurra Sing inconştientă printre dărâmăturile Templului Jedi şi continuă în noapte să încerce să afle dacă mai trăia Jediul Anakin Skywalker.

Capitolul 10

— Servitor. Ajutor?

Ca de obicei, concizia[13] politicoasă a întrebării Cephalonului îl luase pe Den prin surprindere. Traducerile în Bazica standardizată care apăreau pe ecranele de lângă tanc îi arătau toate subcreierele zumzăind în linişte, ca nişte bănci de computere compartimentate, fiecare analizând cu atenţie propria viziune asupra realităţii. Cumva, aceste păreri disparate erau codificate într-o gândire coerentă – sau ceea ce părea a fi pentru Cephalon o gândire coerentă – şi folosite de creierul central, cel care era capabil de conceptualizare abstractă.

Den nu pretindea că înţelegea cum funcţiona. Avea destule probleme încercând să-şi facă să funcţioneze singurul creier cu care se născuse. Gândul că va trebui să gestioneze informaţii de la diferite subcreiere semi-autonome îl ameţea.

Dar astfel de concepte şi închipuiri erau, în cel mai rău caz, doar derutante şi iritante în comparaţie cu felul cum arăta Cephalonul. Acesta se înălţa hidos din norul încărcat cu sulfat din rezervor, marea sa masă sesilă fiind distorsionată de bariera groasă şi transparentă care conţinea mediul său otrăvitor. Era legat de o excrescenţă de corali în habitatul ieftin de la nivelul inferior care îi constituia casa. Sau biroul său, sau ambasada; Den nu era sigur care dintre aceste identificări, dacă existau, se aplica.

Sullustanul abia se putea abţine să nu dea înapoi de fiecare dată când îl vedea. Pielea Cephalonului era de culoarea griului plat al cărnii moarte de mult timp, iar forma sa era un glob oblic ondulat, împodobit aparent la întâmplare cu tentacule, antene, pipăitori şi alte asemenea. Nu avea ochi sau alte organe senzoriale pe care Den să le poată vedea. Potrivit lui I-5, îşi percepea mediul extern prin intermediul matricilor electroceptive, oricare ar fi fost acestea. Gura sa era o placă de balenă care cernea microorganismele extremofile din atmosfera densă, în principal metan, care îl susţinea.

Cephalon era cu siguranţă una dintre cele mai bizare specii din întreaga galaxie. Gândurile sale interioare erau la fel de necunoscute ca aproape orice altceva despre el. Lucrând cu un Inchizitor sensibil la Forţă, savanţii Imperiali reuşiseră să identifice nouă stări emoţionale distincte, dintre care doar trei semănau cât de cât cu sentimentele pe care le trăiau majoritatea umanoizilor. S-ar putea să fie mai multe, dar se zvonea că Inchizitorul însuşi înnebunise din cauza încercării de a se gândi la stările variate ale conştiinţei cvadridimensionale a Cephalonului.

Iată o imagine reconfortantă cu care să deschizi o negociere, gândi Den. Cu voce tare, spuse:

— Noi, ăă, avem doi simţitori care, ăă, au nevoie de…

— *Elaborarea este/era/va fi inutilă.*

Acesta era un alt lucru straniu în legătură cu Cephalonul. Din moment ce putea *observa* întâmplările în timp la fel de clar cum Den putea vedea obiectele în spaţiul tridimensional, acesta ştia întotdeauna ce urma să spună. Cephalonul nu era omniscient – nu putea conceptualiza fiecare incident din dimensiunea a patra, aşa cum majoritatea fiinţelor nu puteau vedea totul în toate cele trei direcţii spaţiale dintr-

---

[13] Concizie – calitatea de a fi concis; exprimare, formulare scurtă.

un singur punct de observație. Dar părea să știe suficient despre viitorul imediat pentru a putea face predicții cu o precizie tulburătoare.

— *Simțitorii sunt/au fost/vor fi neuniți. Modelul punctual la modalitățile actuale contingente este neviabil. Modelul punctual este aflat încă în stare de noncolaps*, zise el.

— *Matrici de probabilitate nedefinite. Am/avem cunoștință de discontinuitate. Sugerez modul precaut/pasiv/observațional.*

Aceasta era una dintre cele mai mari probleme în încercarea de comunicare cu o ființă neliniară, din punctul de vedere al lui Den. Traducerea făcea tot posibilul să țină pasul cu schimbările neregulate și aparent iraționale ale Cephalonului între timpuri și persoane, precum și să se străduiască să potrivească percepția sa statică a fluxului temporal în termeni de trecut, prezent și viitor. Rezultatul era adesea o traducere care, de obicei, părea pe punctul de a avea sens. Sullustanul simțea uneori că ar putea fi capabil să o înțeleagă, doar dacă ar fi avut un lob sau doi în plus cu care să proceseze amestecul. De obicei, însă, era la fel de departe deasupra capului său ca un apartament de lux. Ceea ce era și cazul de data asta. Aflat la capătul răbdării, atât în timp, cât și în spațiu, se uită neputincios la Laranth.

— Ai vreo idee ce vrea să spună cu acest *poodoo* de probabilitate?

Ea scutură din cap.

— Am impresia că e indecis. Practic, ne sfătuiește să așteptăm și să vedem.

Se întoarse să iasă din camera habitatului, iar el rămase cu gura căscată la spatele ei în retragere.

— Asta e tot? Pentru asta am venit până aici...?

— Am mers doar trei străzi, Den.

— Nu asta e ideea. Cephalonul ar trebui să ne dea sfaturi despre cele mai bune rute, despre ofițerii potriviți pe care să-i mituim, chestii de genul ăsta. El – scuză-mă, *chestia* – este tipul nostru *bun-la-toate* din departamentul de pronosticuri. Aș putea primi sfaturi mai bune de la un biscuit kismet Mon Calamari.

Laranth nu răspunse. Den oftă și începu să o urmeze, când, cu coada ochiului, zări mai multe cuvinte care se formau pe monitoare. Încruntându-se, se întoarse. *Ai crede că chestia asta și-ar putea permite măcar un vocabulator*, gândi el în timp ce citea ultimele cuvinte ale creaturii.

— *Vulnerabilitate percepută în probabilitatea alternativă. Discontinuitate extremă în Forța convergentă. Prioritizează vigilența discretă în legătură cu operațiunea de recuperare a fugarului.*

— Bine, spuse Den. Asta e criptic chiar și pentru un sac de creier gigantic, plutitor și cvadridimensional. Uitându-se spre Laranth, văzu că și ea citise cuvintele Cephalonului. Crezi că poți traduce? întrebă el.

Ea scutură din cap.

— Hai să ne preocupăm de câte un lucru pe rând. Am sentimentul că treaba asta nu va fi ușoară.

Den suspină în timp ce o urma pe ușă.

— Este vreodată?

* * *

— Hai să recapitulăm ce știm, sugeră Jax.

— Ușor de făcut, răspunse I-5, din moment ce chiar acum nu știm practic nimic.

Droidul, Jediul şi Zeltrona stăteau într-un salon din *Subteranul de Sud* numit *Cantina Dewbackul Amețit*. De fapt, Jax şi Dejah stăteau jos, iar I-5 stătea aproape de Jax, pentru a menține mai bine iluzia unui droid servil. Jax ştia că, din punctul de vedere al uzurii şasiului lui I-5, nu era nicio diferență dacă el stătea în picioare sau aşezat. Ar fi putut păstra o poziție erectă până când clădirea s-ar fi prăbuşit în jurul lui. Dar mândria droidului modificat era *rănită* de faptul că trebuia să accepte un statut inferior, iar Jediului îi era greu să reziste unui zâmbet.

În ultimele luni, Jax venise de mai multe ori în acest loc util. Era un loc bun pentru a te relaxa în timp ce puneai la cale o strategie: destul de liniştit şi ferit de drum, în plus mâncarea era tolerabilă şi băuturile ieftine. Bineînțeles, fiind crescut ca Jedi, nu-şi dezvoltase niciodată gustul pentru alcool sau alte stimulente ingerabile similare, motiv pentru care în momentul de față servea o înghețată rece, aromată cu diverse sucuri de fructe exotice amestecate cu elemente presupus sănătoase, precum pudră *guroot* şi burete Kaminoan deshidratat. Nu era atât de gustoasă pe cât părea, şi nici măcar nu părea chiar atât de gustoasă.

Dejah, pe de altă parte, privea mohorâtă în adâncurile unui *Twister Arboite* pe jumătate gol. Nu era genul de preparat lichid pe care cineva se aştepta să vadă o creatură rafinată ca ea înghițindu-l. Jax văzuse odată cum câteva pahare de *Twister* goale aproape îmbălsămaseră un Weequay înalt de doi metri. Simplul miros al poțiunii care plutea prin cameră putea face un Troig să se lovească cu capul de perete până la o inconştiență binară. Auzise undeva că Zeltronii aveau două ficate.

O să aibă nevoie de ele, gândi el în timp ce o privea cum scurge ultimul strop din amestecul puternic octanic.

Nu o învinovățea, desigur. Din puținele lucruri pe care le spusese înainte de descoperirea partenerului ei mort, era evident pentru oricine că Dejah fusese, cel puțin, foarte ataşată de Caamasi. Jax nu avea senzația că relația lor implicase o poveste de dragoste, dar nu era nevoie de asta pentru ca ea să simtă acut înțepătura morții lui. Zeltronii erau flagranți în pasiunile lor; păreau incapabili să intre în orice relație, fie ea carnală sau ocazională, cu ceva mai puțin decât fervoare şi abandon din toată inima – o consecință datorată cel puțin în parte, puternicelor abilități empatice.

Când se întâmplau tragedii, simțeau toată durerea arzătoare pe care o simțea o ființă. Desigur, reversul putea fi la fel de uşor adevărat. Dragostea arzătoare se putea transforma în ură înghețată într-o clipită.

Brusc, îşi dădu seama că I-5 tocmai spusese ceva şi aştepta acum un răspuns. Droidul proiecta o atitudine de răbdare amestecată cu o uşoară resemnare, ca şi cum s-ar fi aşteptat să trebuiască să-l aştepte pe Jedi să se trezească din reveria sa liniştită.

— Îmi pare rău, murmură Jax. Ce?

În lipsa unui gât pe care să şi-l limpezească, I-5 emise un scârțâit electric laconic.

— Ca să repet – dacă se poate. Subalternii prefectului Haus nu au găsit încă arma crimei. Îndrăznesc să cred că descoperirea ei ar putea arunca mai multă lumină asupra acestui mister.

— Au trecut trei ore de când am părăsit complexul rezidențial, sublinie Jax. De unde ştii că droizii criminalişti nu au găsit-o până acum?

— Pentru că, răspunse droidul, monitorizez toate lungimile de undă rezervate transmisiunilor de aplicare a legii din sector. Nu a fost menționată nicio astfel de descoperire.

Jax clătină încet din cap, neîncrezător.

— Într-una din zilele astea, tipii o să se focuseze asupra piratărilor ilegale pe care le faci şi o să te lovească cu un impuls ecou care o să te lase la fel de conştient de tine ca o nevertebrată.

— Va fi ceva de aşteptat, având în vedere nivelul de simulare intelectuală de aici, replică droidul. Acum, după ce am trecut de *înțepăturile* de rigoare, crezi că am putea reveni la subiectul în cauză?

— Bineînțeles. Jax îi mai aruncă o privire lui Dejah. Era prăbuşită pe scaun, cu pleoapele fluturând şi cu respirația mult mai grea decât era necesar pentru a-şi menține plămânii dilatați. S-ar putea să vrei să vorbeşti mai încet, deşi nu pare să fie chiar atât de conştientă acum.

— Nu este, confirmă I-5. Subprocesorul meu olfactiv a calculat volumul de alcool din sângele ei. Ținând cont de specificul speciei, estimez că în scurt timp va intra şi apoi va rămâne într-o stare aproape comatoasă cel puțin până în zori. Chiar şi emisiile ei de feromoni sunt de aproximativ douăzeci la sută.

Jax îndesă o pernă în spatele capului lui Dejah, apoi se aplecă în față în scaunul său. Cu o mână, îndepărtă un nor de fum de *stimstick* care plutea de la o masă din apropiere plină de Kubazi zburdalnici.

— Ştim că Volette a murit din cauza unei singure lovituri de cuțit în plexul celiac. Jediul privea în depărtare. Dacă-mi amintesc orele de xenobiologie de la Templu, asta e partea anterioară a nodului sistemului autonom, nu?

— La majoritatea umanoizilor mesomorfi hirsuiți, precum Caamasi şi Equani, da. O rană înțepată, de orice dimensiune, este aproape sigur fatală, la fel cum este o rană la inimă la oameni. Conform *mulajelor* poliției planetare, ei au emis ipoteza că arma crimei ar fi un instrument pasiv cu muchie scurtă.

Jax aprobă din cap. În contextul raportului poliției, *pasiv* însemna altceva decât o vibrolamă sau altă armă energizată.

— Atunci, Volette a fost ucis cu un cuțit extrem de primitiv sau echivalentul său, spuse el. Ceea ce ne determină să ne întrebăm cum a fost săvârşită fapta? Dacă teoriile poliției sunt corecte, pare cel mai probabil că a fost ceva uşor de ascuns, dar care să trebuiască să fie folosit de la mică distanță.

— Ceea ce, invers, presupune o persoană cu o forță considerabilă. Regiunea anterioară a unui Caamasi este protejată de un strat cartilaginos gros. Droidul gesticulă spre Dejah. Asta pare să o excludă ca fiind suspectă.

Jax aprobă din cap. Era cu siguranță adevărat că Dejah s-ar fi putut apropia de partenerul ei Volette fără să-i trezească suspiciunile, dar nu avea cum să-l înjunghie suficient de tare pentru a penetra carapacea protectoare, mai ales cu o armă care nu vibra. Zeltrona pur şi simplu nu avea suficientă musculatură.

Îşi dădu seama că se simțea uşurat să ştie că Dejah nu era un suspect viabil. I se strecurase vreun feromon care să-i afecteze precauția? Spera că nu. Viața era deja destul de complexă. Dar chiar dacă Dejah Duare putea fi exclusă, ea era doar un suspect din miliarde. Mai aveau încă un drum lung de parcurs.

— Nu ai cum să scapi de asta, I-5. Trebuie să găsim criminalul înainte ca ancheta prefectului să decidă să se concentreze asupra noastră. Dacă polițiştii vor bănui vreodată că avem legătură cu *Whiplash*, suntem buni de plasmă. Ne vor închide pe o lună, undeva, şi vor arunca luna. Jax îşi ridică mâna dreaptă, arătând arcul strălucitor al inelului de localizare care-i brăzda degetul mijlociu. Şi nici Duare şi nici eu nu avem cum să scoatem sau să dezactivăm bijuteria asta fără ca circuitele încorporate să ne

paralizeze răspunsurile motorii şi, în acelaşi timp, să comunice locul în care ne aflăm polițiştilor locali.

— Bună observație, deşi evidentă, fu de acord droidul.

— Nu fi atât de îngâmfat. Atâta timp cât porți bolțul ăla, eşti la fel de blocat ca...

Jax se opri la mijlocul propoziției şi rămase cu gura căscată în timp ce I-5 ridica fişa de imobilizare pe care droidul polițist o lipise recent pe şasiul lui. Gura Jediului se prăbuşi într-un zâmbet şi clătină din cap.

— Există ceva ce nu poți face?

— Da, răspunse I-5. Să dansez.

Jax luă bolțul limitator şi îl examină.

— Nu mi-ai spus niciodată că ți-ai instalat o programare ilegală anti-restricție.

Droidul ridică din umeri metalici.

— Ce rost are să fii conştient de tine însuți dacă nu poți avea un aer de mister?

Jax aruncă bolțul înapoi către droid. I-5 îl prinse uşor, fără să se uite în direcția lui.

— Şi când vor încerca să te urmărească?

— Se vor trezi că urmează un circuit în buclă pe care nu-l vor ajunge niciodată din urmă. Droidul puse bolțul pe podea, îndreptă un deget arătător spre el şi îl topi în zgură de nerecunoscut. Apoi se întoarse să o privească speculativ pe inconştienta Dejah. Se pare că planurile ei de a părăsi Coruscantul vor trebui să fie amânate.

— Este *Centrul Imperial* acum, îți aminteşti?

Vocabulatorul lui I-5 produse un sunet remarcabil de asemănător cu un pufnet dispreţuitor.

— Sunt droid. Eu nu fac greşeli.

— Mă îndoiesc că vreun soldat sau Inchizitor ar fi de acord.

— Aşa cum spunea tatăl tău: indiferent cum i se spune, este tot o minge de piatră supraconstruită şi supraevaluată.

Jax tăcu, menționarea tatălui său făcându-l brusc introspectiv. După un timp, I-5 se hotărî să întrebe:

— Te supără când este pomenit tatăl tău?

— Nu. Dar mă face să mă întreb uneori cum ar reacționa la stilul meu de viață. La deciziile pe care le-am luat.

Droidul se apropie puțin.

— Prea multe dintre aceste alegeri şi decizii ți-au fost impuse, Jax. L-am cunoscut pe Lorn mai bine decât oricine şi cred că ar fi fost foarte mândru de tine.

Jax ridică privirea.

— Am crezut că-i urăşte pe Jedi.

— I-a urât. Dar numai pentru că i te-au luat. Nu te-ar fi urât pentru că ai devenit unul. Cred că ar fi fost de acord cu alegerile pe care le-ai făcut – cu cele mai multe dintre ele, oricum. Mai ales decizia ta de a rămâne aici şi de a ajuta *Whiplash*. Lorn admira curajul. În special curajul de a-ți susține convingerile.

Expresia lui Jax era ilizibilă.

— Eram gata să renunț, să ştii.

I-5 se arătă uşor surprins.

— Asta a fost cu luni în urmă. Îmi împachetasem trusa, gata să plec. Apoi mi-a spus Nick Rostu ce s-a întâmplat cu Maestrul Piell. Ridică din umeri. N-am putut pleca după ce am auzit asta. Cu siguranță nu până când nu îi îndeplineam ultima misiune.

— Ceea ce ai şi făcut, în măsura posibilităților tale. Aşa că spune-mi: ce te opreşte să pleci acum?

— Nu va fi niciodată îndeplinită, îi spuse Jax. Să-i înving pe Împărat şi pe Vader şi să eliberez galaxia? Ideea defineşte nebunia. Ar trebui să plec chiar acum, cât încă mai există o navă de transport cu numele meu pe ea.

— Cred că Den ar fi de acord cu tine, răspunse droidul. Din toată inima.

— Fără îndoială. Jax suspină. Şi totuşi...

— Nu poți.

— Mă cunoşti atât de bine.

— Îi cunosc *pe oameni* atât de bine. Îi cunosc pe cei de felul vostru cu o intimitate pe care numai un străin o poate atinge. Am văzut umanitatea la modul cel mai altruist şi nobil – şi la modul cel mai josnic şi lipsit de noblețe. Poate fi o gamă destul de largă. De aceea nu mă surprinde deloc că rămâi aici să continui lupta pentru ceea ce insişti că este o cauză pierdută. Dacă ți s-ar fi prezentat această alegere, am ştiut din ziua în care te-am cunoscut ce alegere ai fi făcut.

— Chiar aşa? Jax se uită în jurul lui; la holoafişele stridente de pe pereți şi la diversele specii care se drogau, beau sau îşi modificau în alt mod chimia creierului în căutarea unei uitări congeniale. Se simți brusc foarte obosit. Care alegere ar fi fost?

— Cea potrivită, spuse droidul.

* * *

Aurra Sing se trezi în ruinele Templului Jedi dezorientată, furioasă şi cu o durere de cap pulsatilă. Adversarul ei derutant dispăruse de mult, ceea ce nu era o surpriză. Ceea ce era surprinzător era că ea încă era în viață. O inspecție prudentă a împrejurimilor îi confirmă că era într-adevăr singură. Adversarul ei, Căpitanul Typho de pe Naboo, fugise fără îndoială, luând cu el una dintre săbiile ei. Chiar şi în plină furie, Sing trebui să recunoască că era impresionată. O păcălise foarte inteligent, inducând o vulnerabilitate şi apoi folosind împotriva ei propria-i proteză. Căzuse pentru scurt timp în fața celui mai rău duşman cu care se putea confrunta cineva din profesia ei: excesul de încredere. Cu toate astea, tot trebuia să-i recunoască bărbatului meritele sale. Era descurcăreț şi priceput.

Bun. Un inamic care era o provocare era un inamic de valoare. Îi va face plăcere să-l urmărească. Dar o astfel de plăcere va trebui să aştepte până când îşi va îndeplini mai întâi sarcina principală: capturarea lui Jax Pavan pentru Lordul Vader. Nu avea nicio intenție să se întoarcă pe Oovo 4, iar cel mai simplu mod de a se asigura că nu va mai vedea niciodată acel loc urât era să îndeplinească misiunea care îi fusese încredințată. Nu că ar fi avut vreo intenție să facă altfel, chiar dacă ar fi găsit o cale de a scăpa de ea. L-ar fi plătit chiar ea pe Vader pentru ocazia de a-l urmări pe unul dintre ultimii Jedi.

Noaptea era liniştită, cu excepția şuieratului straniu al brizei printre coloanele şi încăperile Templului în ruine. Cu excepția fluxului nesfârşit de trafic aerian de la înălțime, nu era nicio mişcare. Totul părea din nou calm, dar Sing nu se relaxă. Nu putea ieşi din starea ei obişnuită de alertă mai mult decât se putea opri din respirat.

O uşoară mişcare în spatele ei... Într-o clipită, sabia de lumină a lui Sing fu aprinsă. Vânătorul de recompense o roti într-un arc mortal în spatele ei, întorcându-se în timp ce lovea pentru a înfrunta orice duşman ar fi pândit acolo.

Cu corpul tăiat perfect în două, un şobolan mare şi blindat se zvârcoli momentan pe pământ în fața ei. Tremură pentru scurt timp şi apoi rămase nemişcat.

Cu un mormăit, Aurra Sing îşi dezactivă arma, o prinse la curea şi plecă să îşi reia căutarea lui Jax Pavan.

* * *

— *Discontinuitate extremă în Forța convergentă.* Jax repetă fraza pentru sine, apoi se uită la Den şi la Paladină. Aveți idee ce înseamnă asta?

— Ei bine, răspunse Sullustanul, m-am gândit mult la asta şi sunt destul de sigur că nu am nicio idee.

— Eşti de mare ajutor. Jax se întoarse spre Laranth. Sper că tu ai ceva mai substanțial.

Twi'leka scutură din cap.

— Aş fi vrut să ştiu. Din păcate, sunt la fel de nedumerită ca Den.

Jax se uită prin cameră. Erau prezenți Laranth, Den şi I-5. Lipseau Rhinann şi Dejah. Jax nu ştia unde era Elominul. Zeltrona era într-una dintre camere, dormind după mahmureala provocată de băutură. Jax suspină. Mai vrea cineva să încerce să ghicească?

I-5 luă cuvântul.

— Evident, conceptul care este comunicat are legătură cu percepția în patru dimensiuni. Ştim că Cephalonul poate, într-o anumită măsură, să vadă în viitor aşa cum noi putem vedea pe o cărare. Din păcate, este o cale sinuoasă care pare să şerpuiască prin ceață şi nori, făcând ca imaginea finală să fie neconcludentă.

Den ridică o sprânceană.

— Uau, asta a fost aproape poetic. Aproape.

Droidul se uită în jos la însoțitorul său.

— Asta din partea unui reprezentant al unei culturi a cărei realizare artistică supremă este un elogiu adus complexului militar-industrial. I-5 îşi adresă următoarea remarcă lui Jax. Este clar că Cephalonul a încercat să ne anunțe un eveniment viitor. Depinde de noi să îi desluşim semnificația.

Den îşi dădu ochii peste cap, rezultatul fiind destul de impresionant.

— De ce, de ce acest gen de indicii trebuie să fie atât de ocolite şi misterioase? De ce nu putem da măcar o dată peste o ghicitoare care să fie clară şi directă? *Peste o săptămână va izbucni ciuma în Mahalalele Blackpit. Purtați mănuşi.* Aşa.

— Mă îndoiesc că Cephalonul se străduia să facă pe oracolul doar pentru efect, răspunse droidul. Încercările de a reduce o tensiune cvadridimensională în limbajul Bazic sunt adesea mai puțin decât *complet reuşite*.

Jax tocmai se pregătea să comenteze când o umbră voluminoasă umplu uşa. Era Rhinann. Privirea lui îi străbătu pe ceilalți cu o detaşare şi un dezinteres monumentale, pentru a arunca ancora când ajunse la Jax.

— Din câte am putut determina, spuse el lugubru, nu mai există săbii de lumină sau componente ale acestora pe Coruscant.

— Eşti sigur? întrebă Den. Te-ai uitat şi în spatele canapelei?

Rhinann îl ignoră.

— Investigația mea în această chestiune a fost amănunțită şi exhaustivă. Este, desigur, foarte posibil să îmi fi scăpat din vedere într-un oraş care se întinde pe cinci

virgulă unu înmulțit cu o sută opt kilometri pătrați, o armă lungă de aproximativ un metru atunci când este activată şi ceva mai mică atunci când nu este. Dacă bănuiți că acesta este cazul, vă îndemn să vă continuați propria căutare.

— Ce zici de cristale? întrebă Jax.

— Nici urmă de cristale Adegan, Ilum sau Dantooine. Din nou, adăugă Rhinann, nu pot garanta că cineva, undeva, nu are unul care stă pe şemineu ca o curiozitate. Pur şi simplu nu există nicio modalitate de a urmări un astfel de lucru.

Jax aprobă din cap, gândindu-se. Deşi majoritatea Jedilor fuseseră măcelăriți de clone în afara lumii, încă mai rămăsese o garnizoană respectabilă la Templu atunci când Anakin Skywalker îşi începuse măcelul. În plus, Jax ştia că Palpatine ordonase distrugerea armelor. Dacă Rhinann avea dreptate, trupele fuseseră foarte meticuloase.

Laranth îi spuse Elominului:

— Te înşeli flagrant într-un singur caz. Darth Vader încă mai poartă una.

— Vader e un Sith, spuse Jax înainte ca Elominul să poată răspunde. Sau cel puțin aşa spun bârfele. Eu cred că e adevărat. E singura cale de a explica priceperea lui atât cu sabia, cât şi cu Forța. Expresia lui scăzu. Se pare că toți ați avut dreptate. Nu sunt menit să am una.

— A fi un Jedi înseamnă mai mult decât a avea o sabie, sublinie Laranth. Prin folosirea Forței, cineva poate deveni expert în alte moduri de luptă care sunt aproape la fel de eficiente.

— Ştiu. Jax se uită în altă parte. Doar că nu prea am de ales. Abia devenisem Cavaler Jedi cu drepturi depline când a fost implementat *Ordinul 66*. După aceea, viața mea a fost doar supraviețuire. O mare parte din asta a fost să-mi țin capul plecat şi să nu folosesc Forța. Le oferi un zâmbet ironic. Am avut ocazia să o folosesc o singură dată într-o bătălie pe viață şi pe moarte, împotriva Prințului Xizor. Şi ironia este că el avea sabia de lumină, iar eu am fost redus la a folosi un bici de lumină.

— Ca să nu mai vorbim de o conexiune cu Forța... oarecum şovăielnică, adăugă Den.

— Dacă nu aveți vreun motiv pentru care să continui această sarcină absurdă, o voi considera rezolvată. Am alte probleme de care trebuie să mă ocup.

Vocea ca din mormânt a Elominului spunea destul de clar că, în ceea ce-l privea, subiectul era închis. Apoi, spre surprinderea lui, Jax îl auzi pe Den spunând:

— Stai puțin.

În timp ce îşi asculta propria gură formând cuvinte aparent independente de creierul său, Den fu oarecum surprins de ceea ce se trezea spunând. Era, de asemenea, un pic nervos. Se mai întâmplase înainte, această deconectare între limbă şi cap.

Era ca şi cum prima ar fi fost condusă de un *subcreier* semi-autonom, ca unul dintre apendicele Cephalonului. Rezultatele erau rareori bune.

— Stai puțin, se auzi el spunând. Sunt sigur că Rhinann a făcut o treabă exemplară încercând să localizeze o sabie de lumină. Dar există mai mult decât un singur mod de a eviscera un *gokob*[14].

— Cât de colorat, spuse I-5.

Den îl ignoră.

— Am fost odată reporter, îți aminteşti? Unul bun, pe vremuri. Pot să urmăresc o poveste pe o stâncă goală într-un muson.

Droidul pocni două degete de metal împreună.

---

[14] Gokob – specie de rozătoare prietenoase, fără păr, întâlnite în coronamentul pădurilor de pe Ossus.

— Presupun că există un scop în toate astea? Organicii din cameră nu întineresc deloc.

— Nici umorul tău. Den se uite la Jax. Dacă tu crezi că obținerea propriei tale săbii de lumină te va ajuta să funcționezi mai eficient, atunci lasă-mă să văd ce pot afla.

Rhinann îi aruncă o privire opacă.

— Ce te face să crezi că tu poți reuşi acolo unde eu nu am reuşit?

Den ridică pacificator mâinile.

— Hei, fără supărare, dar am un sentiment în legătură cu asta, ştii? Poate că va duce la ceva, poate că nu. Oricum ar fi, nu este nevoie să-ți cadă părul de pe urechi.

— Ajunge, îl întrerupse Jax. Den, dacă eşti serios în legătură cu asta, eşti binevenit să încerci, dar în timpul tău liber. Prima noastră prioritate este să îl găsim pe ucigaşul lui Volette şi am nevoie ca abilitățile tale legendare de căutare şi găsire să lucreze la asta în primul rând.

— Cum spui tu, şefu'.

Den se lăsă pe spate în scaunul său. Încă nu era foarte sigur de ce se oferise voluntar să preia această sarcină suplimentară, deşi un motiv era evident: nu-l plăcea pe Rhinann. Bipedul înalt şi taciturn putea strica starea de spirit a oricărui grup mai repede decât puțul gravitațional al unei stele neutronice. În plus, nu-şi mai flexase acel *set de muşchi* de ceva vreme. Ar putea fi o distracție utilă. Atâta timp cât nu-şi lăsa anchetele să-l aducă prea aproape de orbita lui Vader...

* * *

— Nu aveam prieteni adevărați, spuse Zeltrona cu ochii trişti. Doar cunoştințe şi asociați profesionişti. Nu eram pe Coruscant de prea mult timp. Puțin mai mult de două luni, iar cea mai mare parte a acestui timp a fost petrecută în stabilirea de contacte care erau invariabil mai mult pentru afaceri decât sociale. Am fost...

Dejah făcu o pauză, încleştându-şi momentan maxilarul, iar Jax fu surprins să vadă că îşi înfrângea nevoia de a plânge. Auzise că, în general, caracteristica definitorie a speciei Zeltron era *cultul plăcerii*. Că aveau tendința de a fi harnici şi productivi doar cu gândul la acest scop şi că nu voiau sau nu puteau să facă față emoțiilor negative. Dejah, în schimb, părea să fie făcută dintr-un material mai dur. Ea continuă.

— Deci vedeți că am fost destul de izolați. Cu excepția Baronului Umber, pe care îl vedeam destul de des.

Jax, Dejah şi I-5 stăteau în tribunele unui parc local de recreere, urmărind un joc de *shock-ball* între două grupuri de tineri – majoritatea Rodieni versus Haserieni. Mulțimea urmărea sportul cu entuziasm, oferind o mulțime de zgomote ambientale ca acoperire pentru conversația lor.

I-5 reflectă scurt.

— Identificarea *Baronul Umber* nu îmi este familiară. Titlul indică în mod natural o persoană importantă. Poate ai putea să detaliezi?

— Îmi pare rău, răspunse ea. Am presupus că majoritatea ființelor de pe aici sunt familiarizate cu numele. Este Vindalian. Am înțeles că nu se ştiu prea multe despre ei. Am auzit că sunt destul de secretoşi. Un lucru care se ştie este că tind să fie mari pasionați de artă. Cu siguranță, Baronul nu a făcut excepție. A cumpărat multe dintre cele mai bune sculpturi în lumină ale lui Ves. Ea clipi dintr-o dată. Nu ştiu dacă

a fost informat. Vindalienii sunt mai rezervați decât multe alte specii şi acordă mai puțină atenție ştirilor *generale*. Dacă nu ştie, asta îl va lovi destul de tare.

— Sunt sigur că poliția sectorului l-a anunțat, preciză Jax.

Buzele ei se comprimară într-o linie subțire, stacojie.

— Aşa este, desigur. Tonul ei era amar. Fără îndoială că au transmis informația cu tot tactul lor obişnuit.

— Impresia mea este că Pol Haus este destul de bun, îi spuse Jax. Ceea ce este un fel de a spune că poți avea încredere în el atâta timp cât nu-l superi. Dar, ca oricine în poziția sa, nu este imun nici la politică, nici la presiuni. El nu va lăsa pe nimeni sau nimic să-i pună în pericol slujba. Părerea mea e că el investighează moartea lui Volette doar pentru că partenerul tău a fost o celebritate minoră. Nu m-ar surprinde dacă există deja presiuni asupra lui pentru a încheia rapid cazul, pentru a băga orice rezultat într-un tub şi pentru a-l îngropa. Va accepta orice soluție care pare rezonabilă şi care răspunde la majoritatea întrebărilor. Sunt sigur că superiorii săi nu vor să facă să răsune *cazul Caamasi*. Nu când Palpatine şi-a asumat riscul politic de a distruge Caamas. Dacă într-adevăr el a fost responsabil în cele din urmă.

Dejah părea sumbră.

— Deci mă sfătuieşti să las în pace *akkii* adormiți?

— Pare cea mai sigură cale, dacă vrem să vă luăm de pe altă planetă, zise I-5.

Întorcându-şi privirea de la ei, ea urmări meciul timp de câteva minute. Unul dintre Rodieni marcă, iar mulțimea o luă razna. În cele din urmă, ea spuse, cu mai multă siguranță decât dăduse dovadă în ultima vreme:

— Nu. Ves nu ar renega justiția pentru mine dacă situația ar fi inversată. Nu pot părăsi acest loc până când nu sunt convinsă că s-a făcut tot posibilul pentru a-l găsi pe ucigaşul lui.

Jax respiră adânc.

— Ei bine, îți admir determinarea, chiar dacă nu şi decizia. Se uită la I-5. Următoarea mişcare: sugerez să-l găsim pe acest Baron Umber şi să avem o discuție cu el. Zâmbi subțire. Putem vorbi despre artă.

— *Conaptul* său se află la *Gallifrey Lane* numărul 17, Sectorul 1017 în *Dealurile Manarai*, răspunse imediat I-5.

Dejah păru surprinsă.

— Asta e adresa lui privată. Nu este listată. Cum ai...?

Droidul se bătu cu un deget metalic în partea laterală a capului.

— Conexiuni.

Capitolul 11

Cartierul *Dealurile Manarai* era unul dintre cartierele cele mai elegante de pe Centrul Imperial, ceea ce nu era puțin. Fiind o combinație de stiluri arhitecturale diferite, apartamentele de lux care formau majoritatea locuințelor fuseseră proiectate de renumitul Benits Stinex, unul dintre cei mai buni arhitecți ai galaxiei. Clădirea în care locuia Umber era semi-autonomă, exteriorul fiind accentuat de blazonuri şi turnuri netede, aerodinamice. Încă o dată, Jax se simți profund nelalocul lui.

Un droid de protocol 3PO, cu şasiul argintiu lustruit până la o strălucire puternică, răspunse la uşă. După o privire inconfundabil de dezaprobatoare în direcția lui I-5, o recunoscu imediat pe Dejah.

— Vă rog să intrați. Stăpânul meu va fi foarte fericit să vă vadă. Droidul o conduse pe Dejah prin foaier, în timp ce Jax şi I-5 o urmau. Vă rog, odihniți-vă confortabil, insistă droidul. Pot să vă ofer băuturi? Nu? Atunci îl voi informa pe Baron de vizita dumneavoastră neaşteptată şi extrem de binevenită.

Se îndepărtă târşâind picioarele pe uriaşul covor burgundy, lăsând în urma sa o dâră aplatizată, şi dispăru printr-o arcadă.

Jax studie împrejurimile. Erau spațioase, cu pereți curbați, îndoiți şi pliați pentru a lăsa mai mult spațiu pentru expoziția de picturi, ceramică plutitoare şi alte opere de artă. Pe piedestalele care se mişcau încet, împrăştiate pe podea, erau expuse cu mult bun gust câteva exemple de artă care trebuiau să fie opera regretatului Ves Volette. Sculpturile formate din lumină animată se zvârcoleau şi ondulau hipnotic în câmpurile lor individuale de reținere. În timp ce le privea, acestea îşi schimbară spectrele în funcție de modul în care fuseseră *țesute*, trecând prin diferite nuanțe şi modele. Fiecare era uniform de delicat, eteric şi extrem de frumos. Se uită la Dejah. Zeltrona se uita şi ea la sculpturi, cu o expresie lipsită de speranță.

Apropiindu-se de una dintre sculpturi, I-5 îi examină cu atenție forma prismatică unduitoare.

— Foarte intrigant. Semnătura energetică este destul de asemănătoare cu unda de arc a unei săbii de lumină. Aş risca să ghicesc că sursa sa energetică este un cristal – Odegan, Luxum sau ceva similar.

Jax ridică o sprânceană.

— Acelaşi tip de cristale folosite pentru a acționa o sabie de lumină.

— Foarte bine, spuse o voce nouă şi autoritară.

Jax se întoarse să vadă o siluetă bipedă stând în arcadă. Era înaltă şi zveltă până la anorexie, îmbrăcată în veşminte fluide de *shimmersilk*. Trăsăturile lui păreau destul de umane, deşi forma feței şi urechile dădeau o notă subtilă de vulpe înfățişării sale. Când se apropie de ei, se îndreptă direct spre Zeltronă.

— Draga mea Dejah. Vocea lui era plină de căldură şi compasiune. Ce şoc. Am fost anunțat de soarta lui Ves cu nici două ore în urmă de către prefectul ăla al poliției care arată ca un bătăuş. Întinzând mâna, îi luă mâinile şi le ținu în ale sale. Trebuie să fii devastată. Am încercat să te contactez imediat ce am fost informat.

— Mi-am oprit comunicatorul, şopti ea.

— Perfect natural, şi cine te-ar putea învinui? Dacă ai nevoie de ceva, orice, nu

trebuie decât să ceri. Uitându-se într-o parte, îi observă pe Jax şi pe I-5, privirea lui fiind foarte atentă. Văd că ai adus un prieten.

I-5 se *crispă* la această omisiune, dar nu spuse nimic.

— Îmi pare rău, spuse Dejah. Unde îmi sunt manierele? Domnule Baron Umber, Jax Pavan, Căpitanul navei comerciale *Far Ranger*. Jax, acesta este Baronul Vlaçan Umber din Flavin Hold, Vindalia.

În prea scurtul său mandat de Cavaler Jedi, Jax învățase protocolul Galactic Standard pentru a se adresa nobilimii din diferite specii. Îşi înclină capul şi făcu gestul potrivit cu mâna.

— Este o onoare, domnule Baron.

Văzu că ochii lui Umber se măriră uşor, surprinşi, şi îşi dădu seama că politețea sa studiată părea incongruentă venind din partea cuiva îmbrăcat atât de sărăcăcios.

— Onoarea e a mea, răspunse Baronul, făcând mişcarea de răspuns necesară. Îi aruncă o privire scurtă lui I-5, care stătea în poziție formală lângă Jax, arătând centimetru cu centimetru ca un droid de protocol adecvat. Un droid din linia *Orbots*, comentă Baronul. Un fel de noutate de colecție în zilele noastre. Frumos restaurat.

Jax îşi reprimă un zâmbet când se gândi la răspunsul acid care, fără îndoială, se zbătea să evadeze din creierul pozitronic al droidului.

— Domnule Baron, se aventură Jediul, dacă nu vă supărați, am câteva întrebări pe care aş vrea să vi le pun. Acestea se referă la relația dumneavoastră cu Ves Volette.

Încă o dată, Umber nu îşi putu ascunde surprinderea. Se uită întrebător la Dejah, care aprobă din cap liniştitor.

— E în regulă, Vlaçan. Poți avea încredere în dumnealui. S-a angajat să mă ajute să-l găsesc pe ucigaşul lui Ves.

— Înțeleg. În ciuda asigurărilor Zeltronei, scepticismul Vindalianului era evident. Se uită din nou la Jax, cu privirea mult mai critică de data asta. Sunteți afiliat poliției sectorului?

Jax se trezi mai mult amuzat decât iritat de disprețul evident al Baronului.

— Sunt un agent de investigații independent. Dejah mi-a cerut să urmăresc această problemă prin canalele neoficiale.

Ținându-şi ochii pe Jax, Umber îi adresă următoarea întrebare Zeltronei.

— Eşti sigură că este înțelept, Dejah? În primul rând, mă îndoiesc foarte mult că orice fapte sau dovezi descoperite prin această metodă vor fi considerate admisibile în fața unui tribunal.

I-5 fu cel care răspunse la această întrebare.

— De fapt, legea admite probele prezentate din surse externe, pe motive deontologice.

Privirea Vindalianului se îngustă în timp ce privea droidul.

— Nu-mi amintesc ca cineva să-ți fi dat permisiunea să vorbeşti, droidule. Şi nici nu am nevoie de instrucțiuni în proceduri legale de la un *dispozitiv nespecialist.*

— Cunoaşterea legii, în special în ceea ce priveşte dictaturile Imperiale, este o fațetă importantă a protocolului, spuse I-5. Trebuie să recunoaşteți că în zilele noastre, cu legi noi promulgate în fiecare zi şi legi vechi revizuite sau eliminate, este aproape imposibil chiar şi pentru specialiştii în astfel de chestiuni să țină pasul. Nu trebuie să vă fie ruşine să vă mărturisiți ignoranța în astfel de chestiuni.

Baronul părea în pragul apoplexiei.

— Nu mărturiseam nimic! spuse el. Cu atât mai puțin ignoranța! Dintre toate…

Întinzând mâna, Dejah i-o puse pe braţ. Atingerea Zeltronei fu suficientă pentru a calma oarecum gazda. Cu toate astea, el nu era deloc liniştit. Se uită fix la I-5.

— Ai dreptate, totuşi. Statutul de azi este delictul de mâine, ca să spun aşa. Nimic din toate astea nu se referă la faptul că ai vorbit fără să ți se ceară.

Jax se grăbi să se interpună între cei doi.

— Codificarea lui I-5 a fost modificată. El nu reacționează întotdeauna ca modelul standard de protocol. Jediul aruncă o privire de avertizare către droid. Uneori suferă de o defecțiune intermitentă cunoscută sub numele de *sindromul gurii sparte.*

I-5 proiectă enervare.

— Dimensiunile orificiului meu de simulare verbală sunt un standard de fabrică.

— Poate, spuse Jax, dar creierul din spatele ei sigur nu este. Vei arăta gazdei noastre respectul cuvenit.

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare, în timp ce Jediul se uita la droid. Apoi I-5 se întoarse spre Baronul Umber şi se înclină uşor de la brâu.

— Sincerele mele scuze, domnule, dacă v-am jignit fără să vreau.

— Şi…? îl îndemnă Jax.

Chipul metalic imobil al lui I-5 reuşi cumva să pară dispreţuitor – sau poate că Jax citea prea mult în el. Spera să fie aşa, în orice caz.

— De asemenea, regret că am vorbit fără rost, continuă droidul.

Umber se linişti.

— Ei bine, nu a fost făcut niciun rău, nici vreo insultă intenționată. Mai ales dacă, aşa cum spuneți, programarea acestui model a fost personalizată cu stângăcie.

— Stângăcie? spuse I-5 ca un ecou. Pot doar să subliniez că…

— Întrebările noastre vor fi concise, iar timpul petrecut aici va fi scurt, se grăbi Jax să concluzioneze pentru droid, punându-şi în evidență asigurarea cu o privire în direcția lui I-5 care ar fi putut topi câteva dintre aliajele mai moi. Apoi păşi între droid şi gazdă, blocând vederea primului de către cel de-al doilea. Dejah mi-a spus, continuă el, că sunteți un colecționar de lungă durată al operelor regretatului Ves Volette.

Umber făcu un gest de asentiment. Întorcându-se, indică nişele în care multe dintre cele mai frumoase creații ale artistului se învârteau şi scânteiau într-o strălucire întreruptă. Singure, ele ofereau o lumină mai mult decât suficientă pentru a ilumina capătul camerei în care erau expuse.

— Din momentul în care am întâlnit operele sale, am ştiut că trebuie să am una, spuse Baronul. Prima a dus la o a doua, a doua a cerut o a treia pentru a-i compensa forma şi stilul, iar în momentul în care m-am hotărât să cumpăr a patra şi a cincea, mă consideram nu doar un *client* al lui Ves Volette, ci şi prietenul său. Se uită spre locul unde Dejah stătea liniştită pe o canapea. Şi prietenul tovarăşei sale, de asemenea.

Ea zâmbi.

— Ves detesta scena formală a artei de pe Coruscant, unde creatorii trebuiau să se amestece cu potențialii cumpărători, să le flateze gusturile, de obicei inexistente, şi să ofere reduceri. A fost un artist adevărat. Dacă îți plăcea munca lui, bine. Dacă nu, te expedia, dar fără furie sau prejudecăți. A recunoscut că gusturile diferă, altfel toată arta ar fi fost la fel.

Umber aprobă solemn din cap.

— Acesta a fost unul dintre lucrurile care l-au făcut pe Ves şi munca sa să fie atât de speciali. Era complet independent de arena artei comerciale. A făcut ce a vrut, aşa cum a vrut.

Dejah se gândea în mod evident la vremuri mai fericite.

— Îmi amintesc o dată când un Senator de pe o lume bogată l-a abordat pe Ves în legătură cu una dintre piesele sale. Ea zâmbi. L-a întrebat dacă ar putea modifica curentul spectral principal astfel încât rezultatul să se potrivească cu decorul camerei de dormit a Senatorului. Prețul oferit pentru lucrare era mare, iar Ves ar fi putut încasa credite substanțiale. El a refuzat pur şi simplu, în linişte şi fără ranchiună. *Aceasta este combinația de culori care s-a conturat în mintea mea*, i-a spus el Senatorului. *Acesta este modelul pe care l-a luat culoarea. Este ceea ce este – la fel ca tine şi ca mine.* Se uită în sus la Jax. Acesta a fost Ves. Era la fel de direct ca şi arta lui.

— Direct este un alt cuvânt pentru *contondent*, spuse Jax. Iar franchețea ar putea fi interpretată greşit ca aroganță.

Baronul îşi ascunse un zâmbet. Jax se uită la el.

— Sunteți amuzat, domnule Baron?

— Îmi cer scuze. Dar dacă l-ai fi cunoscut pe Ves chiar şi pentru o scurtă perioadă de timp, ți-ai fi dat seama de absurditatea sugestiei tale. El nu a vrut niciodată să rănească sentimentele nimănui.

— Dar uneori o făcea?

Jax se uită la Dejah, care aprobă încet din cap.

— Majoritatea ființelor îl scuzau pe motiv că era un artist. Simplul fapt de a fi creativ pare să scuze o multitudine de infracțiuni care ar face ca persoanele obişnuite să fie date afară de la o petrecere.

— Sau ucise, spuse I-5.

De data asta, Umber nu îl mustră pe droid pentru că vorbise fără permisiune.

Jax se întoarse spre gazda lor.

— V-a jignit vreodată, domnule Baron?

Umber păru speriat.

— Nu, niciodată. I-am înțeles arta, prin urmare l-am înțeles şi pe el. Ne-am înțeles întotdeauna bine şi nu a existat niciodată un moment în care să fiu nemulțumit să-l văd. Aveam opinii politice diferite, desigur, iar discuțiile despre acestea duceau uneori la voci ridicate şi gesturi tăioase, dar niciodată la ostilitate. Făcu o pauză, apoi întrebă: Doar nu sugerați că am avut vreo legătură cu moartea lui?

— Bineînțeles că nu, răspunse Jax imediat, deşi era exact ceea ce gândise. Ca Jedi, jurase să nu mintă niciodată. Deturnarea ocazională în serviciul binelui suprem era, totuşi, permisă. Încerc doar să construiesc o imagine a relației dumneavoastră cu Volette pentru a avea o idee mai bună despre cum era el, cum era viața sa socială şi, prin asta, poate un indiciu sau două despre tipul de individ care l-ar fi vrut mort.

— De exemplu, sugeră I-5, cineva care deține un surplus de opere ale unui artist ar putea profita substanțial de moartea acestuia, dacă decesul său ar creşte ulterior valoarea operelor respectivei persoane.

Jax se gândi să-şi dezactiveze companionul mecanic. Ceea ce dorea cu adevărat să facă în acel moment era să folosească sabia energetică Velmoriană pe care o purta la brâu pentru a închide gura droidului. Totuşi, spre cinstea sa şi, într-o oarecare măsură, spre surprinderea lui Jax, Baronul nu se simți ofensat în mod vizibil; în schimb, pur şi simplu dădu din cap gânditor.

— S-ar putea să fie aşa. Totuşi, în cazul lucrărilor lui Ves, acesta nu a murit de suficient timp pentru ca piața să fie astfel afectată. Şi prețuiesc chiar şi cea mai mică dintre piesele sale din posesia mea şi nu am nici cea mai mică intenție de a vinde

vreuna dintre ele, aşa că valoarea lor monetară e doar o preocupare periferică pentru mine. Întinzându-şi larg braţele pentru a cuprinde împrejurimile elegante, el adăugă: După cum puteţi vedea, poziţia mea şi resursele personale sunt adecvate pentru a-mi permite să menţin confortabil un anumit stil de viaţă fără a fi nevoie să... cred că termenul în Bazică este să *amanetez* oricare dintre proprietăţile mele. Chiar dacă ar apărea o astfel de necesitate, *Volettele* mele ar fi ultimele bunuri de care m-aş despărţi.

Dejah reuşi un zâmbet aprobator.

— Dintre toţi clienţii lui Ves, Baronul Umber merită mai mult decât oricine titlul onorific de *patron al artei.* Ves ştia şi el asta.

Gazda lor făcu o mică plecăciune în direcţia ei.

— Mă onorezi cu încrederea ta, draga mea. Îndreptându-se, se uită înapoi la Jax. Mai aveţi şi alte întrebări? Poate doriţi să căutaţi la domiciliul meu arma crimei sau urme ale ADN-ului lui Ves?

— Nu, nu. Jax flutură o mână. Cred ceea ce ne-aţi spus. Se uită spre canapea. Chiar mai mult, cred ceea ce a spus Dejah despre dumneavoastră. Venind aici şi cunoscându-vă în persoană, văzând ce părere aveţi despre munca artistului, sunt convins că nu aveţi nimic de-a face cu dispariţia lui.

Aplecându-se uşor spre dreapta, privi dincolo de gazda lor.

— Nu sunteţi singur aici, nu-i aşa?

Întorcându-se, Umber făcu un gest către locul unde o siluetă se afla în spatele unui fald al arcului.

— Vino aici, draga mea, şi fă cunoştinţă cu oaspeţii noştri. Dejah este aici.

Femela Vindaliană era cu mult mai mare decât partenerul ei, deşi nu era neatractivă. Deşi dimorfismul[15] sexual era comun în rândul speciilor umanoide, de obicei masculul era mai mare. De obicei, dar nu întotdeauna. În acest caz, femela care ieşise din ascunzătoare nu numai că era mai masivă decât baronul, dar era şi cu vreo şase centimetri mai înaltă.

— Aceasta este Kirma, soţia mea, îi informă Baronul pe vizitatori.

Baroneasa era îmbrăcată lejer într-o rochie de mătase care i se lipea de siluetă şi care nu făcea mare lucru pentru a-i ascunde greutatea. Lui Jax i se părea oarecum surprinzător. Ceea ce arăta rău pe un soi de umanoid, reflectă el, era adesea considerat extrem de măgulitor pe altul. Neştiind nimic despre această specie, nu putu decât să presupună că, având în vedere caracterul strâmt al ţinutei ei, Vindalienii găseau mărimea atrăgătoare.

Pe lângă rochie, purta la gât un şir de pietre verzi şlefuite uşor. Nefiind astrogeolog, Jax nu le recunoscu. Era singura bijuterie de pe ea. Având în vedere statutul Baronului, concluzionă că fie era în mod deliberat modestă, fie nu avusese timp suficient să se pregătească pentru primirea vizitatorilor. Privirea lui se îndreptă înapoi spre Dejah, care stătea singură pe canapea. Nu purta nicio bijuterie şi purta cea mai elementară şi funcţională ţinută, dar pentru Jax o întrecea pe partenera nobilului cu câteva ordine de mărime.

— Dejah l-a angajat pe acest domn, spunea Umber, în speranţa de a afla cine l-a ucis pe Ves.

Încă o dată omise să menţioneze prezenţa lui I-5. De data asta, din fericire, droidul îşi păstră indignarea pentru el. În schimb, o studia cu atenţie pe noua sosită.

[15] Dimorfism – existenţa a două forme distincte la una şi aceeaşi specie de animale sau de vegetale (în funcţie de sex, de sezon etc.).

— Dragul de Ves. Kirma Umber clipi rapid, ceea ce Jax presupuse că era un semn de stres printre semenii ei. Cine ar ucide un artist inofensiv?

I-5 păstrase tăcerea atâta timp cât fu capabil.

— Un critic serios.

Kirma se uită la el, aparent neînțelegând sarcasmul droidului – şi din fericire.

— Ați avut noroc în investigația dumneavoastră, domnule...?

— Jax Pavan. Abia am început. Încercăm să construim o imagine a ultimelor momente ale lui Ves intervievându-i pe cei care i-au fost apropiați. Arătă din cap în direcția lui Dejah. Din moment ce sunteți principalii colecționari ai artistului, am venit mai întâi aici.

— Soțul meu este cel care este îndrăgostit de sculpturile în lumină. Deşi pot aprecia cu siguranță priceperea cu care au fost construite.

— Nu sunteți supărată de moartea artistului? întrebă I-5.

— Ce poți să spui! Genele extinse ale Kirmei Umber se zbârliră. Ves Volette a fost o ființă fascinantă, devotată şi bună. Chiar dacă ar fi fost un umil creator de bibelouri ieftine pentru turişti, aş fi fost la fel de ataşată de el. Desigur, adăugă ea tăios, fiind o maşină, nu mă aştept ca tu să înțelegi astfel de sentimente.

— Bineînțeles că nu, spuse I-5.

Tăcu din nou, fapt pentru care Jax îi fu profund recunoscător.

Kirma se întoarse spre Jax.

— Nu vă suprapuneți peste munca poliției?

— O suplimentăm. Jax zâmbi. Eu şi prietenii mei putem lucra în afara canalelor oficiale. Nu ştii niciodată ce poți găsi acolo.

— Puteți vedea cât de supărați suntem amândoi, spuse Baronul. Dacă pot face ceva pentru a vă facilita ancheta, insist să vă folosiți de mine şi de bunele mele oficii.

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră. Jax se uită la Dejah. Ți-am spus că nu va dura prea mult.

— Abia ați sosit. Umber făcu un pas mai aproape. Din trupul lui emana un miros slab de *pomegrail*, deşi Jax nu era suficient de sensibil pentru a spune dacă era natural sau rezultatul unui aditiv. Nu vreți să rămâneți la o a doua masă de dimineață?

— Mulțumim, răspunse I-5, dar nu ne este foame.

Chiar şi Baronul trebui să zâmbească la asta.

— Nu vă pot oferi nimic? persistă el, uitându-se de la Dejah înapoi la Jax.

Jediul ezită.

— De fapt, s-ar putea să fie ceva. Am nevoie de un cristal de energie comprimată. Adegan sau Luxum ar fi cel mai bun, dar aş lua orice ați fi dispus să-mi dați.

Umber se comportă ca şi cum nu ar fi auzit corect.

— Vrei să cumperi una dintre *Volettele* mele?

Jax scutură din cap.

— Nu o sculptură. Doar un cristal de energie comprimată.

Baronul fu îngrozit şi nu făcu niciun efort să ascundă asta.

— Cristalul de energie comprimată este în inima unei sculpturi. Nu, se corectă el rapid, este inima *fiecărei* sculpturi.

Deşi un pic luat prin surprindere de forța reacției Vindalianului, după ce se aventurase deja cu cererea sa, Jax insistă.

— Iertați-mi ignoranța – nu sunt artist şi chiar nu sunt familiarizat cu genul – dar nu ați putea înlocui o bucată de Adegan cu altceva? O altă sursă de energie?

Marilit, poate, sau boabe de haluriu tratate sub presiune?

Umber se abținea clar cu un efort.

— Din moment ce ești suficient de onest pentru a-ți mărturisi cu ușurință ignoranța, nu mă supăr. Tu nu înțelegi. Odată ce cristalul de energie comprimată este îndepărtat dintr-o sculptură în lumină Volette, aceasta se prăbușește. Nu poate fi restaurată, cu siguranță nu prin înlocuirea sursei de energie. O imagine poate fi vopsită, refăcută, retușată sau o sculptură dintr-un material solid poate fi reprodusă. Deși nu este originalul, se poate obține o copie excelentă. Dar odată ce o sculptură în lumină Volette este dezactivată, ea devine la fel de moartă ca și nefericitul artist însuși.

— Ce s-ar întâmpla dacă ați încerca? întrebă I-5.

Kirma se uită la droid.

— Ai obține o pată amorfă de lumină. Asta e tot. Poate cu ceva culoare, în funcție de design. Dar forma, dansul, estetica ar fi pierdute pentru totdeauna. Își privi perechea. Nu este acesta adevărul?

— Este adevărul, confirmă Umber. Nu aș distruge o piesă de artă Volette mai mult decât aș renunța la un braț. Mai ales că nu va mai exista. Ceea ce există acum este tot ceea ce va exista vreodată.

Întorcându-și ochii de la vizitatori, își lăsă privirea să se plimbe peste colecția sa. Chiar și fără să apeleze la Forță, Jax putu simți emoțiile puternice care emanau din el.

— Chiar dacă aș avea nevoie de credite, tinere, nu m-aș... Nu aș putea să mă conformez. Se întoarse spre Jax, iar privirea îi era dură. Nu am dreptul. Întreținerea sculpturilor Volette este acum mai mult decât o bucurie. Este o obligație.

Dejah dădea din cap în semn de aprobare în timp ce îi vorbea lui Jax.

— Ți-am spus ce fel de colecționar este Baronul. Ce fel de prieten a fost pentru Ves și pentru mine.

— Da, ai făcut-o.

Jax suspină. Dacă avea vreodată de gând să găsească un cristal de energie comprimată pentru a alimenta o sabie de lumină, în mod clar nu ar fi fost de aici. Va trebui să găsească o altă sursă. *Doar dacă*, își aminti el, *nu va avea Den mai mult noroc.*

După ce soția sa se scuză, Baronul îi escortă spre ieșire.

— Ca o curiozitate personală, pentru ce îi trebuie unui detectiv particular un cristal de energie comprimată? Îmi dau seama că un astfel de articol rar are o mulțime de întrebuințări, dar nu văd cum ar putea fi util cuiva din profesia dumneavoastră. Cel puțin, nu suficient pentru a justifica costul. Apoi făcu o pauză, adăugând: Desigur, nu trebuie să-mi explicați. Nu e treaba mea ce vrei să faci cu un cristal de energie comprimată.

— Este un inventator în devenire, îi explică I-5. Vrea să facă o sondă funcțională care îi va permite să urmărească traseele neuronale ale tuturor conexiunilor sinaptice anormale din propriul său creier.

Când ajunseră la ușă, Jax îi aruncă o privire droidului.

— Apropo de conexiuni sinaptice anormale, poate că e timpul ca cineva să-ți pună un aparat de aliniere în spatele craniului.

— Vedeți? I-5 gesticulă în semn de întărire a celor spuse. Confirmarea verbală a ceea ce tocmai am spus.

Umber se forță să-și reprime un zâmbet.

— În plus față de faptul că este remarcabil – chiar periculos – de deschis, droidul

tău are un simț al umorului deosebit.

— Nu, nu are. Jax se dădu la o parte pentru a o lăsa pe Dejah să iasă. E doar nepoliticos. În ceea ce priveşte întrebarea dumneavoastră, domnule Baron – caut un cristal pe care să îl folosesc în munca mea. Sunt sigur că înțelegeți că cineva în poziția mea nu poate intra în detalii intime.

Sprâncenele lui Umber se ridicară ca răspuns.

— Intime, da? Ei bine, atunci nu mă voi mai băga.

În timp ce Jax îl privea, îşi puse brațele în jurul lui Dejah. Jax se gândi că îmbrățişarea durǎ mult mai mult decât cereau normele civilizate, dar întârzierea era de înțeles. Cei care aveau ocazia să îmbrățişeze Zeltroni roşii, mai ales de sex opus, erau reticenți în a le da drumul.

Făcând un pas înapoi, Baronul o eliberă în cele din urmă, deşi încă se mai agăța de mâinile ei întinse.

— Dacă ai nevoie de ceva, Dejah, de absolut orice, eu şi Kirma suntem la dispoziția ta.

Ea zâmbi.

— Mulțumesc, domnule Baron. Pentru tot. Ves ți-ar mulțumi şi el, dacă ar fi aici.

— Este. Întorcându-se, Umber arătă din cap înapoi în casă. Dacă Vindalia va continua să existe, va fi întotdeauna.

Se aflau în liftul care îi ducea înapoi la hangarul navetelor când Jax îşi exprimă concluzia la care ajunsese.

— Nu cred că acest Baron Umber are vreo legătură cu moartea lui Ves.

Dejah aprobă din cap în cunoştință de cauză.

— Ți-am spus. A fost cel mai bun prieten al nostru pe Coruscant. De fiecare dată când era o problemă de orice fel, Ves avea încredere în el să se ocupe de ea.

— Afli multe dintr-o scurtă conversație în casa cuiva, îi spuse I-5 lui Jax.

Jax se uită la droid.

— Nu eşti de acord cu evaluarea mea? Dacă da, dă-mi motive. În afară de faptul că oricine ar putea vedea că ți-a displăcut personal nobilul.

— Nu mi-a displăcut. Droidul nu părea iritat. Am reacționat şi l-am tratat exact aşa cum aş fi făcut cu orice altă potențială pistă pe care am putea să o investigăm.

— Obraznic.

— Direct, replică I-5. Eu nu sunt conflictual. Sunt doar direct. Aşa se obțin cel mai rapid informațiile dorite.

— Poate atunci când comunicarea se va face de la maşină la maşină, spuse Jax. Ca droid de protocol, ar trebui să ştii că intervievarea organicilor necesită răbdare, înțelegere şi încă ceva ce se pare că ți-a fost şters din memorie.

— Cum ar fi...?

— Tactul. Dacă te-aş fi lăsat să-ți foloseşti vocabulatorul, am fi fost dați afară din acea locuință în primele trei minute.

I-5 ridică din umeri.

— Nu ar fi fost o pierdere prea mare, din moment ce clienta ta te convinsese deja pe jumătate că oricum nu era nimic de câştigat dacă vorbeai cu Vindalianul.

Jax tăcu exasperat, determinând droidul să demonstreze că încă era un model de protocol, adăugând:

— Îmi pare rău că nu ți-a vândut un cristal.

Jax ridică din umeri.

— Iubitori de artă. Sunt o specie în sine.

Dejah îi puse o mână pe braț. Gestul simplu îl calmă imediat, redirecționându-i gândurile, intensificându-i emoțiile şi îndepărtându-i o mare parte din frustrarea de a fi pierdut o jumătate de zi aflând practic nimic. Acestea erau doar câteva dintre lucrurile pe care le putea face atingerea unui Zeltron.

— În orice caz, nu sunt în dezacord cu evaluarea ta, spuse droidul, pentru că presupun că ai folosit Forța pentru a-l sonda subtil pe Baron în timp ce vorbeați cu el.

Jax aprobă din cap când cei trei ieşiră din turbolift. La ora asta din zi, hangarul nu era un loc foarte aglomerat, iar ei îşi făcură timp să se bucure de decorul scump al împrejurimilor în timp ce aşteptau ca mijlocul lor de transport să se deblocheze, să se activeze şi să vină la ei.

— Am făcut-o, îl asigură Jax pe droid. L-am monitorizat tot timpul cât am fost acolo. Nu am găsit nimic care să indice că ar fi implicat în vreun fel în uciderea lui Volette.

— Nici eu. Răspuns galvanic, contact vizual, flux epidermic... Nimic din toate astea nu a provocat vreo reacție suspectă.

— Bun. Asta rezolvă problema.

— Ai verificat femela?

Jax ridică o sprânceană. În dreapta lui, Dejah se uită la droid neîncrezătoare.

— Sigur nu crezi că Kirma Umber a avut vreo legătură cu moartea lui Ves? Asta e absurd!

— De ce? răspunse I-5 calm.

Luată prin surprindere, Dejah trebui să se gândească o clipă.

— Ei bine, în primul rând, ea nici măcar nu era atât de interesată de munca lui Ves. Baronul este adevăratul pasionat. Adică, cu siguranță o admira – cum ar putea cineva să nu o admire? Împărtăşea respectul Baronului pentru ea, chiar dacă nu şi pasiunea lui.

— Asta nu mă convinge că observația mea constituie o absurditate. Droidul se întoarse spre Jax. Cu siguranță toți cei care au avut contact cu artistul mort sunt suspecți rezonabili.

— Chiar şi eu? îl provocă Dejah.

— Chiar şi tu, deşi ai fost exclusă din cauza incapacității fizice.

— Incapacitate fizică? Măi circuit ambulatoriu, o să-ți arăt...

— Terminați amândoi. Jax îi vorbi sever droidului. Dejah nu e suspectă, I-5. Dacă ar fi avut ceva de-a face cu moartea partenerului ei, aş fi simțit asta.

Droidul scoase un sunet.

— Asta, cel puțin, pot înțelege. Se uită la Zeltrona încă furioasă. Vezi? Eu răspund întotdeauna la concluzii raționale. Către Jax continuă: Întrebarea mea rămâne valabilă... Ce crezi despre Baroneasă?

Jax ridică din umeri.

— Presupun că ar fi trebuit să o cercetez, doar pentru a îndeplini formalitățile. Totuşi, cred că Dejah are dreptate. Baroneasa le-a fost prietenă, chiar dacă nu împărtăşea în totalitate entuziasmul nemărginit al soțului ei pentru munca lui Volette.

— Şi vă rog să țineți cont, spuse Dejah cu asprime, că am şi eu abilități empatice – care nu au declanşat nicio alarmă.

— În orice caz, spuse Jax, bănuiesc că Pol Haus şi subalternii lui vor efectua propriile verificări amănunțite asupra celor doi.

I-5 tot nu era mulțumit.

— Mă îndoiesc că echipa de criminalişti a prefectului va include un investigator versat în căile Forței.

Continuarea conversației fu întreruptă de sosirea decapotabilei lui Dejah. Pe măsură ce se strecurau în fluxul de trafic, Jax îşi mestecă buza de jos. Aşteptă ca ea să se strecoare pe lângă un mijloc de transport care era pe cât de urât, pe atât de funcțional. În mai puțin de un minut, accelerau pe automat. Apoi Zeltrona se uită la el.

— Şi acum?

— Presupun că ai o listă cu restul cumpărătorilor lui Ves şi cu orice contacte sociale neprofesionale?

Ea aprobă din cap.

— Oricine l-a ucis a lăsat studioul intact. Nu am făcut încă o verificare detaliată a acestuia. Privirea i se întoarse în față, pentru a observa fluxul masiv de trafic dintre clădirile impunătoare. Dacă nu a fost deranjat nimic, atunci toate acele informații vor fi încă acolo. După ce vă las pe tine şi pe I-5, le voi lua.

— Bine. Vom face o listă şi vom începe urmărirea.

— Ce vom căuta? întrebă ea.

— Orice cunoştință apropiată care a dispărut sau pur şi simplu s-a mutat. Oricine a încercat să cumpere una sau mai multe dintre operele lui Ves chiar înainte să moară. Şi mai ales oricine care ar putea avea motive să-i poarte pică. Politice, profesionale, nu se ştie niciodată în astfel de situații. O vânzare care a fost retrasă. O negociere pentru o anumită piesă, care a eşuat. Ceva aparent nesemnificativ ca o insultă percepută la o întâlnire. Se uită la ea. Ne vom baza pe tine pentru a-ți aminti orice astfel de incident.

— Voi face tot posibilul, promise ea.

Vehiculul acceleră în timp ce Zeltrona îl scoase din linie şi se îndreptă în jos spre *Poloda Place*.

Capitolul 12

Aurra Sing intră în camera noului ei angajator. Cele două gărzi roşii care o escortau se opriră la intrare. Uşa se închise şuierând în urma ei, iar ea rămase singură cu Darth Vader. Rămase în picioare, privindu-şi împrejurimile, dar fără să se lase absorbită de ele. Camera era slab luminată după standardele umane, dar nivelul scăzut de iluminare nu reprezenta un obstacol pentru vederea ei. Putea să vadă clar dimensiunile camerei mici, putea să vadă că nu exista mobilier în afară de un singur scaun şi un birou. Unul dintre pereți era prevăzut cu ecrane de citire grafică, conectori pentru porturi seriale şi alte dispozitive pe care nu le recunoscu imediat.

Vader stătea la capătul camerei, sunetul respirației sale, regulat şi uniform, umplând aerul. Globurile insectile care îi acopereau ochii – dacă într-adevăr avea ochi – erau întoarse spre ea, dar cu Vader, nu puteai spune niciodată la ce se uita. Vederea lui părea să cuprindă toate direcțiile. Şi ceea ce nu vedea prin ochi, Sing ştia că simțea prin Forță.

Se întrebă cum putea dormi – sau, dacă într-adevăr dormea. Unul dintre numeroasele zvonuri despre ființa ascunsă în costum spunea că fusese arsă oribil fie de acid, fie de foc şi, ca urmare a daunelor suferite de plămâni şi gât, avea nevoie de monitorizarea şi asistența constantă a aparatului respirator portabil, care îi dădea voie să stea întins doar pentru perioade scurte de timp la un moment dat. Prin urmare, conform speculațiilor, era obligat să se odihnească stând în poziția şezut sau stând drept. Majoritatea zvonurilor despre originea sa, oricât de disparate ar fi fost, erau de acord asupra unui lucru – că Vader era mai mult maşină decât om. Se întrebă ce îl motiva, ce îl făcea să funcționeze în timpul zilelor. Chiar şi un Lord Sith, cum se zvonea că era Vader, avea nevoie de un stimulent pentru a îndeplini misiunile pe care le alegea Palpatine pentru el sau pe care le alegea el însuşi, pentru a-l împinge să îndeplinească sarcini pe care altcineva le-ar putea considera copleşitoare.

Ea credea că ştie. Ura îl conducea.

Ura îl motiva pe Vader să treacă peste fiecare zi şi noapte. Ura era combustibilul care îi alimenta existența. După ce se predase părții întunecate, o făcuse complet şi fără rezerve. Sing era sigură că în el nu mai rămăsese nimic din umanitatea, din compasiunea, din simpatia pentru semenii săi umanoizi sau pentru orice altă specie sensibilă. Propria ei conexiune cu Forța era suficient de puternică pentru a-i spune că Vader nu făcea distincție sau discriminare între niciunul dintre ei. Cei aduşi în prezența lui puteau fi siguri de un lucru: toți vor fi tratați în mod egal, fără milă.

Pentru ca ura să aibă succes ca formă de motivație, era nevoie de concentrare. Era nevoie de un subiect, sau de subiecți. Sing bănuia că asta nu era o problemă pentru Vader. Întotdeauna exista cineva nou pe care să îl urască, un individ necunoscut anterior care să îi atragă atenția şi duşmănia. Iar dacă se manifesta o perioadă de inactivitate, el se putea baza întotdeauna pe Împărat pentru a-i furniza subiecte noi pe care să le investigheze şi de care să se ocupe. Ea auzise spunându-se că Palpatine de asemenea ura fără discernământ, dar el o putea controla mai bine, putea manipula mai rafinat întreaga putere a părții întunecate. Fără îndoială, Vader aspira să exercite şi el o asemenea măiestrie într-o zi. Dar deocamdată ura care îl

umplea şi se revărsa din el era o furtună de foc incontrolabilă, un râu învolburat, un reactor în suprasarcină permanentă. Furia îl străbătea cu fiecare bătaie a ceea ce mai rămăsese din inima lui. Îl împingea aşa cum un scop nevăzut, o dorință profundă sau o nevoie neîmplinită îi împingeau pe alți bărbați, mai slabi. Sing simțea la fel, ca şi căldura radiantă care ieşea dintr-un furnal închis. Nu o putea amorți complet; tot ce putea face era să o direcționeze. Ea ştia că în această privință, scopul era util.

Iar acest scop era Jax Pavan. Şi al ei, de asemenea.

Erau, fără îndoială, în desfăşurare mari manevre care solicitau cea mai mare parte a atenției Lordului Întunecat. Sing specula că nu putea fi uşor. Astfel de schimbări guvernamentale vaste nu se întâmplau dintr-o singură lovitură sau prin ordine de o zi. Mai erau încă multe de făcut: politicieni şi nobili importanți care trebuiau convinşi, mituiți sau asasinați; mari concerne comerciale care trebuiau supuse; şi specii umanoide şi non-humanoide care trebuiau legate prin tratate sau bombardate până la uitare. Oricât de mult i-ar fi plăcut să-l urmărească personal şi să scape de acel Jedi turbulent, Jax Pavan, când soarta unor lumi întregi era în joc, atenția trebuia să se concentreze asupra afacerilor Imperiului. Trebuia să se resemneze, cel puțin pentru moment, şi să se ocupe de Pavan prin intermediul unui interpus. A unui profesionist. Aurra Sing.

Era neînarmată, desigur. Armele îi fuseseră confiscate la intrarea în Palat. Deşi Vader era stăpânul a tot ceea ce supraveghea, ea nu îl considera atât de prost încât să se bazeze în totalitate pe Forță pentru a-şi asigura securitatea. Era bine şi frumos să laşi partea întunecată să curgă prin cineva. Totuşi, pentru a fi cu adevărat eficientă, nu trebuia doar să fie manipulată prin îndemânare, ci şi să fie ghidată prin inteligență. Cu sau fără Forță, Vader nu era deloc atât de prost încât să lase să intre în prezența sa ceva atât de simplu, utilitar şi letal precum o bombă primitivă sau un blaster.

— Sing.

O singură monosilabă de recunoaştere.

— Lord Vader.

Nu făcu nicio plecăciune, în afară de o uşoară înclinare a capului. Dacă Vader era deranjat de asta, nu arătă niciun semn.

— Prezența ta te precede.

— Doar pentru cineva care cunoaşte Forța. Fără să i se ceară sau să i se dea permisiunea, ea se apropie câțiva paşi. Ce reşedință – această anticameră nu-i face dreptate.

Ea se uită la electronicele de pe perete, apoi înapoi la el. El flutură o mână îmbrăcată în negru.

— Stilul meu... de viață... necesită o atenție constantă şi utilizarea anumitor accesorii tehnice care sunt străine pentru majoritatea.

Dând din cap, ea examină unghiurile ascuțite care fuseseră turnate în tavan, cartuşele zimțate de pe pereți.

— Văd că în design preferi abstractul.

— Mă simt cel mai confortabil atunci când sunt delimitat de modele anorganice şi precizie matematică.

— Da, fu de acord ea, coborându-şi privirea pentru a-l privi direct. Pasiunile tale sunt – aşa se spune – cuantificabile şi clinice. Tonul ei deveni curios. Sau sunt simple divertismente?

Tonul său nu se schimbase, dar păru totuşi mai rece.

— Ai pretenția să încerci să-mi înțelegi motivațiile? Sunt dincolo de tine. Sunt dincolo de oricine.

— Nu presupun nimic, îi spuse ea. Îmi place să am o înțelegere cât mai bună a celui care mă angajează. În domeniul meu de activitate, este important să ştii tot ce poți despre ținta ta. De asemenea, este util să ştii tot ce poți despre cel care te plăteşte.

— Credite. Silueta întunecată masivă din fața ei scoase un şuierat batjocoritor. Ce lucru slab pentru a motiva şi lega ființele între ele.

Ea ridică din umeri.

— Merge pentru mine. Cu ce ai vrea să-l înlocuieşti?

Vocea lui se ridică, la fel şi pumnul încleştat.

— Unitate! Organizare!

— Voi prefera creditele, mulțumesc, spuse ea ironic.

El făcu un gest de respingere.

— Chiar şi printre cei de la care te-ai aştepta la mai mult, răcnetele proştilor te asurzesc.

Sing se încordă. Nu avea arme, dar asta nu însemna că era neînarmată.

— Mă faci proastă... Lord Vader?

El râse. Puține ființe îl auziseră pe Lordul Întunecat Sith râzând. Când era amuzat, reacția sa, promulgată de echipamentul respirator specializat care îl învăluia, înclina mai degrabă spre un şuierat. Dar acesta fusese un râs adevărat, pe cât de autentic, pe atât de lipsit de umor.

— Mă amuzi. Se aplecă uşor în față. O întâmplare rară, care justifică prin ea însăşi o parte din ceea ce te plăteşte guvernul Imperial.

Lăsându-şi piciorul stâng să alunece uşor în spate şi coborându-şi partea superioară a corpului, ea îl privi fix. Această monstruozitate în țesătură neagră şi metal o făcea să-şi piardă cumpătul. În rarele ocazii când se întâmpla asta, de obicei cineva murea.

— Nu sunt bufonul curții nimănui. M-ai angajat să prind pe cineva sau, în caz contrar, să-l ucid. Nu mă deranjează să omor doi la preț de unul.

Amuzamentul lui Vader era acum fără limite. Mâinile cu mănuşi negre se desfăcură larg.

— Dar dacă mă omori, Aurra Sing, atunci cine va rămâne să autorizeze plata creditelor pe care le doreşti cu atâta ardoare?

Întorcându-şi capul într-o parte, ea scuipă deliberat pe podeaua lustruită.

— Am completat deja formularele necesare.

— Minunat! spuse el, râzând din nou. Eşti mai mult decât am sperat că vei fi. Prevăd dezvoltarea unei relații profesionale durabile şi reciproc avantajoase între noi.

Linguşirea trecu peste vânătorul de recompense precum mercurul peste oțel.

— Continui să lucrez doar pentru cineva pe care îl respect – şi care mă respectă.

— Deci vrei respect, nu-i aşa? El făcu un pas înainte şi ea se încordă, ambele mâini strângându-se încet. Am crezut că e vorba doar de o sumă de credite. Banii se dau uşor, Sing. Nu sunt nimic mai mult decât apă de ploaie. Respectul – respectul nu poate fi dat. Trebuie să fie câştigat.

Ea veni direct spre el. Avea de făcut doar câțiva paşi. Puțină Forță în perfectă armonie cu benzile de muşchi subțiri. Într-o secundă, un pumn puternic i-ar fi ajuns în față şi ea ar fi văzut din ce era făcută armura aceea compozită. Nu ştia pe nimeni care să fi văzut vreodată ce se ascundea sub acea mască. Intenționa să fie prima.

Pumnul ei nu făcu niciodată contact. Ridicându-şi mâna dreaptă şi aducând-o într-un arc rapid, Vader blocă lovitura şi trimise corpul din spatele ei zburând prin cameră. În timp ce zbura, Sing se sperie, dar fiind încă pe deplin conştientă de sine, se întinse şi se rostogoli. Lovi puternic peretele opus, ricoşă, ateriză pe picioarele ei şi veni imediat din nou spre el.

— Reflexele unui animal, murmură Vader. Sabia lui atârna la brâu. El o ignoră, iar degetele lui nu se apropiară deloc de armă. De asta are nevoie Imperiul: de mai multe animale bine dresate şi domesticite.

— Domesticite? O să-ți arăt eu cine e domesticit!

Sări în sus, lovind cu piciorul, iar la jumătatea loviturii se aplecă cumva în lateral pentru a lovi mai tare cu celălalt picior. Într-o mişcare de o rapiditate supranaturală, dar care părea cumva aproape înceată, Vader se feri, se întinse şi, cu o mână îmmănuşată o atinse uşor în mijlocul spatelui. O lovitură puternică care ar fi prins-o în acea poziție i-ar fi putut rupe coloana vertebrală. Atingerea Lordului Întunecat fu mai mult o mângâiere. O lăsa să ştie ce i-ar fi putut face.

Aterizând ghemuită, cu o expresie sălbatică pe față, ea se năpusti din nou asupra lui, jos de data asta. Viteza ei era uimitoare: unui droid i-ar fi fost greu să-i egaleze accelerația. Coborî la sol şi îşi învârti piciorul drept într-un cerc puternic. Intenția ei era să îi zboare picioarele de sub el. Ar fi putut la fel de bine să încerce să taie un copac din lemn de bronz. În ultima clipă, Lordul Întunecat împinse ambele mâini în jos, spre vânătorul de recompense care se învârtea. O undă profundă de Forță se propagă prin încăpere. Gărzile postate la distanță în holul din apropiere aproape că fură doborâte de ea. Dar puterea emanației nu fusese îndreptată spre ei.

Uşor, ca şi cum ar fi inspectat un nou exponat care fusese donat Muzeului Imperial, Vader se plimbă în jurul siluetei acum nemişcate de pe podea. Aurra Sing zăcea pe spate, incapabilă să se mişte. Era ca şi cum o greutate uriaşă o apăsa în jos. Cuprinsă de o furie neputincioasă, ea îl privi pe Lordul Întunecat trecând prin câmpul ei vizual şi dincolo de el. Îl simți, în loc să-l vadă, făcând un gest neglijent, şi se putu mişca din nou. Sing ridică o mână pentru a-şi masa gâtul. Momentan liniştită, furia care clocotise în ea începu să revină. Se ridică în picioare.

Fără să se uite în direcția ei, Vader îi făcu semn vizitatoarei sale.

— Ajunge, asasino. Repeți eroarea fatală a cuiva care nu cunoaşte decât o mică parte din partea întunecată.

Ținându-se pe loc cu un efort, ea rămase gâfâind şi uitându-se la el.

— Şi ce ar putea fi asta?

— Nu ştii cum să o controlezi. O laşi să te controleze. Asta e diferența dintre mentor şi elev. Te foloseşti bine de accesul pe care îl ai la Forță, dar mă tem că nu o vei stăpâni niciodată.

Ea încă îşi ținea mâinile ridicate într-o poziție defensivă.

— Dacă ai de gând să mă omori, nu mai vorbi şi fă-o.

— Să te ucid? Pentru prima dată, Vader păru surprins. De ce aş vrea să te omor? Oricât de imperfectă ai fi, eşti totuşi mai utilă decât numărul mare de incompetenți cu care am de-a face zilnic. Dai dovadă de curaj, pricepere, determinare. Astea nu sunt calități de irosit, chiar şi la cineva atât de încăpățânat. De ce aş ucide ceea ce îmi poate fi de folos?

Îşi potrivi ceva pe placa pieptului, iar vocea îi deveni ceva mai puțin aspră.

— Şi acum: ce progrese ai înregistrat în căutarea Jediului Jax Pavan?

Respirația lui Sing încetini. Mâinile îi căzură în lateral. Relaxarea o lăsa astfel fără apărare, dar împotriva lui Vader nu părea să conteze dacă cineva se pregătea sau nu pentru luptă. Rezultatul fusese prezis, iar ea nu avea nevoie de acces la Forță pentru a vedea asta.

— Am făcut cercetări. Deşi reputația mea e larg răspândită, nu sunt cunoscută personal pe Centrul Imperial de mulți dintre cei ale căror servicii le-aş folosi în mod normal. Este nevoie de timp pentru a convinge subalternii că cineva este cine spune că este. Zâmbi. A trebuit să rup o mulțime de oase şi cartilaje.

— Toate în slujba Imperiului, observă Vader. Faci ce trebuie. Metodologia nu mă interesează. Sunt interesat doar de rezultate.

Ea aprobă din cap.

— Aşa mi s-a spus.

— Există vreun acces de care ai nevoie şi care îți este refuzat? Un singur cuvânt de la mine şi...

Ea îndrăzni să îl întrerupă.

— Ştiu. Mă apropii. Nu va mai dura mult. O simt.

— Prin Forță? Nu mi-am dat seama că eşti atât de aproape.

— Nu Forța, îi spuse ea. Instinctul. Ceva diferit de Forță. Spune-i feedback de la o viață întreagă în care am făcut asta.

— Ştiu că ai trăit mult. Fie ca tu să continui să o faci.

Acum ea se înclină uşor.

— Pentru a te servi, Lord Vader.

Capul cu cască se aplecă puțin în schimb, apoi se trase înapoi.

— Câinele poate învăța până la urmă, se pare. Încurajator. Du-te acum, câine, şi întoarce-te cu osul pe care te-am trimis să-l găseşti.

Pentru a doua oară ea se înclină. Apoi rânji fără veselie, se întoarse şi ieşi din cameră. Nu fusese o întâlnire convențională, dar fusese una utilă. Plecând, ea simțea că îi arătase ceva din ea Lordului Întunecat. Şi orice întâlnire cu Darth Vader care nu se solda cu moartea sau mutilarea vizitatorului putea fi considerată una reuşită.

Capitolul 13

Piața Ploughtekal nu era probabil cea mai mare de pe Centrul Imperial, dar era greu de spus cu certitudine, deoarece nimeni nu-i măsurase vreodată întreaga întindere. În plus, limitele sale fizice şi densitatea de comercianți care o foloseau se schimbau constant. Cei care îşi făceau afacerile acolo, şi adesea locuiau acolo, erau reticenți în a coopera cu autoritățile. Dacă puteau fi recenzați, puteau fi impozitați.

Se spunea despre *Ploughtekal* că în adâncurile sale asemănătoare unui stup puteai găsi orice din galaxie. Legal, ilegal, inimaginabil: totul era acolo pentru cei care ştiau cum să folosească nenumăratele străzi şi multiplele niveluri. Un număr mare de magazine nici măcar nu erau listate în registrele electronice. Trebuia să le găseşti în mod tradițional: mergând pe jos şi cerând indicații.

Pe străzile şi bulevardele din *Ploughtekal*, veştile circulau aproape la fel de repede ca prin holorețea. Poliția de sector primea informații despre o unitate implicată în afaceri deosebit de antisociale, iar până când polițiştii ajungeau la locul indicat, întreaga afacere se retrăgea şi dispărea – doar pentru a se ivi în altă parte, la kilometri distanță şi niveluri mai sus sau mai jos, sub un nume şi o înfățişare complet diferite. Era un joc cu sute, mii de piese care se mişcau continuu, ca un stadion plin de maeştri de *dejarik* care jucau în acelaşi timp pe jocurile altora.

Cu alte cuvinte, era un loc pe care Den Dhur îl considera nimic mai puțin decât iadul designerilor. Strada era îngustă şi înțesată de standurile comercianților care vindeau de toate, de la fâşii de *liliac-şoim* prăjit până la holouri riscante, şi era şi mai aglomerată de sortimentul eterogen de ființe care evaluau aceste mărfuri. Cacofonia de strigăte, ciripituri, şuierături, gemete, stridulații şi alte mijloace de comunicare îl făceau pe Den să se teamă să nu-i sângereze urechile. Adăugând la asta mirosul amețitor şi umed al mâncărurilor gătite în aer liber, de la *bouillabaisse* Gungan la *luau* Wookiee[16], mirodenii, *bastoane ale morții*, *stimstickuri*, alți vectori de alterare a minții şi, ca întotdeauna, mirosul uluitor al corpurilor nespălate, rezultatul era un atac sinestezic[17] total. Prin comparație, timpul petrecut pe Drongar părea un lux.

În timp ce mergea la *Nivelul H-26*, Den studia afişajul de pe asistentul compact multi-operațional pe care îl purta. Acesta conținea o listă a tuturor componentelor de care Jax avea nevoie pentru a asambla o sabie rudimentară. Acestea erau elementele minime absolut necesare pentru a construi instrumentul elegant şi mortal care identifica un Jedi. O a doua listă cuprindea acele componente care ar fi făcut construcția finală nu doar funcțională, ci şi demnă de proprietarul ei.

Rucsacul ieftin care-i zvâcnea pe spate era pe jumătate plin. Anumite componente erau destul de inofensive – lentile de focalizare şi un emițător; un supraconductor şi o celulă de putere – şi, prin urmare, relativ uşor de obținut. În ciuda resurselor oferite de *Ploughtekal*, alte componente se dovedeau fie mai dificile, fie extrem de scumpe. Încet, metodic, ultima constrângere ceda în fața contactelor sau a capacității de negociere a reporterului. Chiar şi aşa, Den îşi dădu seama cu tristețe că,

---

[16] *Luau* Wookiee – tip de mâncare care emana un miros puternic atunci când era gătită.
[17] Sinestezie – asociere de senzații de natură diferită care dau impresia că sunt una simbolul celeilalte.

fără cristalul de energie comprimată, restul componentelor erau aproape inutile.

— Hei, ai grijă, *prostule*!

Masculul Herglic masiv care aproape călcase pe Den se grăbi să se dea la o parte. Cu un *hauum* contrariat, își ceru scuze. Ar fi putut cu ușurință să-l strivească pe Sullustanul iritat cu un singur pas, dar Herglicii aveau tendința, ca specie, să fie stânjeniți de mărimea lor, motiv pentru care Den se simțise în siguranță să fie nepoliticos. Dacă ar fi fost aproape de coliziune cu perechea de Cantrosieni supli care urmau imediat în spatele Herglicului, ar fi fost mai puțin tranșant. O lovitură rapidă a uneia dintre labele lor l-ar fi putut lăsa cu un caz grav de *febra zgârieturilor Cantrosiene*. Suspină și se uită din nou la lista sa, bifând electronic mai multe puncte.

Personal, gândi el, *cred că am făcut destul de bine că am obținut tot ce avem*. Mai ales având în vedere limitele de timp și de fonduri. Între eforturile sale și lucrurile pe care le adunase Rhinann în timpul misiunii sale anterioare, Jax ar trebui acum să aibă suficient pentru a începe măcar. Den trebuia să admită că, oricât de intolerabilă s-ar fi dovedit adesea compania Elominului, umanoidul cu coroana sa de colți își cunoștea meseria.

Mergând de la un magazin la altul, de la un contact la altul, reuși cumva să găsească piesă după piesă la prețuri pe care și le puteau permite.

Dar componenta cheie a sabiei – cristalul – continua să îi lipsească.

— Nu am terminat încă, mormăi el.

Mai erau câteva locuri în centrul pieței pe care intenționa să le încerce.

Deși părea imposibil, mulțimea creștea pe măsură ce se adâncea în complexul frenetic. Den știa că era tipic pentru orice piață de acest fel, dar într-o piață de mărimea *Ploughtekalului*, aglomerația constantă putea deveni obositoare, dacă nu chiar periculoasă, mai ales pentru cineva al cărui neam se situa la capătul inferior al scalei dimensiunilor umanoide. Pe de altă parte, înălțimea sa relativ mică îi permitea să se strecoare în locuri pe care reprezentanții unor specii mai voluminoase nu le puteau accesa. Din nefericire, niciunul dintre aceste standuri nu avea nimic care să semene cât de cât cu un cristal de energie comprimată de vânzare. În cele din urmă fu gata să se recunoască învins.

Cu ceea ce am reușit să obținem și cu ceea ce are deja, Jax poate asambla o sabie, gândi el în timp ce se îndrepta spre granițele estice ale marii piețe. *Doar că nu va funcționa.*

Pasul lui Sullustan era greoi în timp ce se apropia de ieșirea din piață. Era epuizat să tot fie împins sau ignorat de ființe mai mari și mai neîndemânatice.

Ei bine, dacă o va face suficient de grea, poate oricând să o arunce în ceilalți.

Cu toate astea, chiar când era pe punctul de a ieși, o licărire îi atrase atenția. Se întoarse și văzu un chioșc care vindea, printre multe alte lucruri ilegale, replici ale insignelor poliției de sector. Den se opri și se uită gânditor la ele. Mai văzuse până atunci legitimații false și trebuia să admită că acestea erau de o calitate destul de bună. Gradul, fotografia și numărul scutului păreau să plutească, clare, la câțiva milimetri deasupra insignei în sine. Proprietarul chioșcului, un Toydarian bătrân și cu reumatism, îi observă interesul. Scotocind pe sub tejghea, scoase o altă insignă, a cărei fotografie de identificare era a unui Sullustan. Cu un zâmbet, o ridică.

— Eh? Eh? Asemănare perfectă, nu-i așa? Doar patru credite. O nimica toată!

Nu era o asemănare perfectă, după cum Den putea vedea clar. Persoana din holo avea urechile și buzele mai subțiri; de asemenea, pielea lui era ceva mai deschisă la

culoare. Dar mai ştia şi că astfel de diferențe subtile nu contau pentru nimeni, cu excepția unui alt Sullustan. Pentru majoritatea simțitorilor, reprezentanții altor specii decât a lor erau aproape imposibil de distins.

Brusc, întinse mâna după portofel. Avea o idee...

* * *

Suprafața înțesată a Centrului Imperial era presărată cu nenumărate clădiri care fuseseră proiectate în primul rând pentru a impresiona.

De exemplu, ceea ce făcea unic *Stadionul Orvum* nu era capacitatea sa de a găzdui sute de mii de spectatori, ci faptul că fiecare scaun putea fi ajustat pentru a se potrivi nevoilor individuale a sute de specii diferite. Grupat la mică distanță, *Poligonul Protorian* era alcătuit din cinci turnuri înalte legate de o bulă de sticlă complet transparentă care conținea trei restaurante gastronomice şi o stradă turistică.

Turnul Aquala, a cărui formă este susținută de câmpuri tractoare şi presoare puternice, se ridica doar la o distanță modestă spre cer, dar era compus în întregime din apă. Vizitatorii non-acvatici puteau îmbrăca echipamentul de respirație subacvatică în partea de sus sau de jos şi înota prin mai multe niveluri de viață marină reală, în timp ce cetățenii din lumile care respirau în apă se puteau relaxa şi bucura de peisaj fără a fi împovărați de echipamente respiratorii specializate.

Cele mai mari companii din galaxie concurau constant pentru a crea sedii corporative care să fie cele mai spectaculoase, cele mai inovatoare şi cele mai uşor de recunoscut pe Centrul Imperial.

Complexul de birouri al *Mobolo Machines* era format dintr-o jumătate de duzină de turnuri în continuă mişcare lentă. Demonstrând competența liniei sale de produse, sediul central al *Kiskar Repulsorlifts* plutea la exact cinci metri de la sol. Oricine se putea plimba pe sub această structură enormă şi se putea minuna de puterea şi tehnologia care o mențineau nu numai în aer, ci şi în aceeaşi poziție exactă, zi de zi.

Căpitanul Typho coborî dintr-un taxi aerian la marginea unui complex structural care nu era la fel de înalt ca anumiți zgârie nori, nu era la fel de elaborat ca majoritatea centrelor comerciale şi nici cu stiluri arhitecturale amestecate precum majoritatea locurilor mari de distracție de pe Coruscant. În ciuda unei modestii arhitecturale deliberate, clădirile care se întindeau în fața lui erau, în felul lor, unele dintre cele mai impresionante de pe planetă, deoarece constituiau stupii birocratici ai guvernului Imperial.

Împăratul alesese să adapteze şi să modifice un complex comercial existent pentru a fi sediul diviziilor sale de administrație publică. Aparent, acest lucru fusese făcut pentru a economisi timp şi bani. Scopul real fusese acela de a distrage atenția de la numeroasele modificări interioare instalate, dintre care unele ar fi îngrozit puținele grupuri de drepturi cetățeneşti stabilite de mult timp şi care încă mai existau sub *Noua Ordine*. Din exterior, grupul de structuri de birouri îşi păstra aspectul inițial inofensiv, lipsit de pretenții. Înăuntru, acestea fuseseră complet personalizate. Pe lângă o închisoare foarte securizată şi specializată, concepută pentru a reține temporar deținuți periculoşi şi sensibili din punct de vedere politic, exista un centru medical complet, menit să ofere cele mai bune îngrijiri disponibile personalului Imperial.

Spațiile de locuit se mândreau cu diferite grade de opulență; cele mai moderne şi eficiente facilități de comunicații țineau noul guvern în legătură cu lumile membre,

coloniile şi aliaţii săi, vaste şi îndepărtate. Ca şi în cazul Palatului Imperial în sine, existau sisteme redundante de susţinere a vieţii, capabile să menţină un mediu locuibil pe termen nedefinit. Dacă era necesar, complexul extins putea funcţiona fără niciun contact cu lumea exterioară, ceea ce însemna că, în cazul în care restul Centrului Imperial ar fi căzut în haos şi s-ar fi prăbuşit, birourile Imperiale ar fi continuat să funcţioneze.

Când intră, Typho fu impresionat, dar nu îngrozit. Scopul care îl conducea, care îl adusese aici tocmai de pe Naboo, era mai mare decât orice clădire, mai puternic decât orice ameninţare şi îi înălţa spiritul mai mult decât coroana oricărui zgârie-nori.

Odată ajuns înăuntru, se strecură în fluxul constant de vizitatori. Cu toate că fluxul era mai mult sau mai puţin ordonat, reprezentanţii majorităţii lumilor civilizate se îmbrânceau şi se împingeau ocazional pentru poziţie. Nimeni nu venea în acest loc pentru a se odihni; toată lumea era angajată într-o formă sau alta în afaceri care necesitau prezenţa lor personală, spre deosebire de cea holografică. Typho înţelegea destul de bine acest lucru. Propria lui preocupare o justifica cu siguranţă. Răzbunarea nu era o chestiune care să se desfăşoare cel mai bine de la distanţă.

Deşi complexul era uriaş, fusese proiectat astfel încât vizitatorii şi angajaţii să îşi poată îndeplini sarcinile sau să îşi poată termina munca într-o singură zi. Trebuia să fie foarte eficient. Nu ar fi fost bine ca petiţionarii din afara lumii să campeze pe coridoare în speranţa că îşi vor rezolva problemele în zilele sau săptămânile următoare.

Typho era printre cei mai puţin susceptibili de a suferi o astfel de întârziere teoretică. Fiind el însuşi ofiţer şi birocrat pe Naboo, înţelegea mecanismele de funcţionare ale complexelor guvernamentale. Deşi acesta era incomparabil mai mare decât oricare altul de pe lumea sa natală, liniile directoare după care funcţiona erau similare. În ciuda obstacolelor ocazionale sau a impasurilor, nu avu mari dificultăţi în a completa documentele necesare şi în a naviga prin complex.

Perseverenţa sa îi aduse în cele din urmă o cameră modestă ocupată de o duzină de fiinţe aşezate la posturi de lucru. Jumătate dintre ele erau umane; restul erau din diverse specii. Birocratul de vârstă mijlocie în faţa căruia ajunse în cele din urmă îi verifică datele vitale şi le recunoscu validitatea cu un strigăt de aprobare.

Typho mai întâlnise Jeneti în astfel de poziţii. Scunzi şi corpolenţi, cu trăsături faciale asemănătoare cu ale rozătoarelor, dinţi proeminenţi, păr alb şi blană facială, nu erau, din perspectiva umanoizilor, cele mai atrăgătoare bipede. Dar erau muncitori şi renumiţi în special pentru memoria lor aproape infailibilă. Deşi Împăratul era bine cunoscut pentru politicile sale centrate pe om, era suficient de inteligent încât să angajeze specia potrivită pentru slujba potrivită. *Şi cine era mai potrivit*, reflectă Typho în timp ce se aşeza vizavi de creatura micuţă, *pentru a servi într-o poziţie birocratică sensibilă în care amintirea detaliilor era esenţială?*

Vocea joasă a Jenetului fu întreruptă de o bună cantitate de sâsâituri auxiliare, dar stăpânirea lui asupra limbajului Bazic fu, în ansamblu, destul de admirabilă.

— Deci. Te numeşti Typho, şi eşti Căpitan al Securităţii Casei Regale de Naboo.

— Da.

— Eu sunt Losh. Am văzut fotografii ale lumii voastre natale. Un loc inestetic, plin de apă.

Typho aprobă din cap.

— Poate că da, dar în ceea ce priveşte repulsia la nivel global, puţine lumi se pot compara cu Garban.

La această insultă adusă planetei care dăduse naştere speciei sale, mustăţile Jenetului se mişcară. Era foarte mulţumit şi nu puţin surprins.

— Eşti familiarizat cu societatea Jenet?

— Cu elementele de bază, recunoscu Typho cu modestie. Ca ofiţer de securitate, trebuie să cunosc protocolul galactic. Nu ar trebui să întâmpin pe cineva din sistemul Tau Sakar, cu atât mai puţin de pe Garban, cu un compliment înflorit.

— Într-adevăr, nu ar trebui.

Birocratul era impresionat; vizitatorii care ştiau şi înţelegeau că Jenetii se salutau în mod tradiţional cu insulte erau foarte puţini.

— Este clar că eşti cine spui că eşti. Cu siguranţă că biografia ta este curată. Mângâindu-şi o mustaţă pe partea stângă a feţei sale roz aprins, oficialul studie informaţiile care pluteau în aer în faţa lui. Conform înregistrărilor, aceasta nu este prima vizită pe Centrul Imperial.

Typho aprobă din nou din cap.

— Am mai avut această plăcere, da.

— Nu trebuie să vă spun că sunt multe de văzut şi de făcut aici. Suspinul său apăru ca o serie de scârţâituri scurte şi moi. Deşi, ca funcţionar de nivel mediu, sunt norocos dacă eu şi familia mea putem petrece mai mult de o săptămână sau două în fiecare an profitând de astfel de plăceri. Care este scopul vizitei aici, Căpitane Typho?

Oricât de amabil şi primitor ar fi fost intervievatorul, Typho nu îşi lăsă garda jos nicio clipă. Jenetul doar îşi făcea treaba în cel mai eficient mod posibil: *Fă-ţi oaspetele să se simtă confortabil, linişteşte-l şi apoi caută informaţiile pe care le doreşti cu adevărat.*

— Nu sunt turist, îi spuse Typho direct.

Mustăţile tresăriră.

— Asta am bănuit şi eu. Venirea în acest loc nu se potriveşte profilului de vizitator. Deci, din nou: ce vrei?

— Informaţii.

— Ce altceva? Cu un gest dezinvolt, Losh indică împrejurimile. Împăratul nu a făcut acest complex pentru a oferi divertisment. Această secţiune se ocupă cu călătoriile guvernamentale. Eşti oficial guvernamental, deşi dintr-un sistem planetar minor. Lasă-mă să ghicesc: cauţi detalii despre călătoria cuiva de pe Naboo. Cineva care a folosit fonduri guvernamentale pentru a vizita Centrul Imperial pentru afaceri neguvernamentale.

— Nu, spuse Typho.

— Ah. Atunci urmăreşti pe cineva care a încălcat securitatea Naboo şi care fie a fugit de aici, fie a venit aici pentru a evita punerea sub acuzare.

— Nici asta.

Deşi a doua presupunere a birocratului era mult mai aproape de adevăr, Căpitanul fu totuşi capabil să răspundă sincer. Curiozitatea Jenetului era stârnită. Deoarece asta reprezenta o pauză de la monotonia zilnică, se implică mai mult decât de obicei.

— Ceva ieşit din comun, deci. Căpitane, oricât de mult mi-ar plăcea să conversez cu tine – chiar dacă vederea feţei tale urâte mă face să mă simt jalnic – tot am o cotă administrativă zilnică de îndeplinit. Cum te pot ajuta? Fii concis.

— Îţi poţi folosi ochii ăia murdari de gunoier, răspunse politicos Typho, pentru a căuta numele celor care au vizitat o anumită lume la câteva date precise.

— Detalii despre călătorie. Mustăţile se mişcară. Destul de simplu. Degetele roz pluteau în aer, aşezate în faţa imaginilor de control luminescente, insubstanţiale, de deasupra biroului. Continuă.

Typho încercă să nu-şi arate nervozitatea în timp ce furniza parametrii.

— La data în cauză, Senatoarea Padme Amidala de Naboo a suferit răni fatale la un sit minier de pe Mustafar. La momentul respectiv se afla sub protecţia unui Jedi pe nume Anakin Skywalker.

Aici ancheta lui putea deveni complicată – şi periculoasă.

— Trebuie să ştiu dacă Jediul în cauză a supravieţuit şi, dacă da, unde s-ar putea afla.

Mustăţile Jenetului se aspriră brusc în timp ce-şi depărta mâinile de aura plutitoare de instrumente.

— Jedii sunt toţi morţi. Împăratul a eliminat această infestare din galaxie. Este o încălcare a legii Imperiale să cauţi orice date despre ei. Ca ofiţer de securitate, tu dintre toţi oamenii ar trebui să ştii asta, Căpitane.

Typho anticipase această reacţie.

— Moartea neaşteptată şi aparent violentă a Senatoarei Amidala, care era foarte iubită de poporul ei, a fost o tragedie din care mulţi de pe Naboo nu şi-au revenit încă. În calitate de ofiţer însărcinat cu securitatea ei personală, am un interes deosebit în finalizarea evenimentelor legate de moartea ei. Chiar dacă eşti în mod evident un oficial care a eşuat în ascensiunea sa într-o poziţie mult prea complicată pentru mintea sa slabă, sunt sigur că poţi înţelege şi simpatiza cu asta.

— În calitate de funcţionar care are de-a face zilnic cu idioţi intruzivi ca tine, presupun că pot. Cu toate astea, simpatizarea nu face parte din fişa postului meu.

— Prefer oricând informaţiile în locul simpatiei, îl asigură Typho.

Când funcţionarul ezită, Typho se încordă şi făcu tot posibilul să nu arate asta, ştiind că Jenetul putea pune capăt vizitei în orice moment şi să-şi trimită vizitatorul la plimbare. Dacă se întâmpla asta, Typho ar fi trebuit să o ia de la capăt în altă parte, într-o altă secţie, cu un alt birocrat. Iar referinţele încrucişate instantanee ar fi dezvăluit unui al doilea intervievator că i se acordase deja o sesiune anterioară, ceea ce însemna că el şi cererea sa ar fi fost probabil respinşi din start, dacă avea noroc. Dacă nu avea… În sinea lui, Typho se cutremură, deşi îngrijorarea lui era mai degrabă de a nu o dezamăgi pe Padme, decât de a-şi salva propria piele.

După un moment îndelungat, degetele lui Losh începură să se mişte din nou prin afişajul instrumentarului care plutea în faţa lui.

— Nu sunt sigur de ce te ajut. Nu sunt obligat să fac asta. Cercetarea călătoriilor Jedilor nu intră nici pe departe în sfera mea de competenţă.

— O faci pentru că eşti un administrator singuratic, frustrat şi insuportabil, îi spuse Typho.

Capul roz al Jenetului se clătină, părul său alb care-i curgea pe spate mişcându-se uşor odată cu capul.

— Sau poate că sunt inspirat să iau o pauză de la rutina delirurilor fără sens ale unui infractor evident psihopat.

Typho îşi reprimă un zâmbet.

— Ar putea fi şi asta.

De obicei, era nevoie de mai mult timp pentru a introduce cererea decât pentru a primi informaţiile dorite.

— Oarecum surprinzător, există în fişiere date relevante pentru ceea ce cauţi. Pentru ca populaţia galactică să poată şti ce sfârşit li se cuvine criminalilor de rând, soarta detaliată a fiecărui Jedi este notată aici. Uită-te şi tu.

Dintr-o mişcare a degetului, Jenetul făcu un duplicat al datelor pe care le scana să apară în faţa neliniştitului Typho. Privirea lui călători cu mare viteză pe listă. Vizavi de numele fiecărui Jedi se aflau detaliile morţii acelui individ. Ocazional, apăreau cuvintele *NEVERIFICAT, NECUNOSCUT* sau, chiar mai rar, *POSIBIL ÎNCĂ ÎN VIAŢĂ*. Pentru a fi sigur de concluziile sale, se obligă să citească întreaga listă, deşi nu toate detaliile pertinente, până ajunse la numele pe care îl căuta.

Interesant, printre cei enumeraţi ca fiind vii şi *POSIBIL PE CENTRUL IMPERIAL*, era un nume pe care îl întâlnise recent: Jax Pavan. Acesta era Jediul pe care îl căutase vânătorul de recompense Aurra Sing. Ei bine, era problema lui Jax Pavan. Preocupările căpitanului se aflau în altă parte.

Citi datele pentru *ANAKIN SKYWALKER*. Inima îi pulsă când observă că Jediul în cauză pierise într-adevăr pe lumea vulcanică Mustafar. Deşi scruta cu atenţie fiecare nume următor, nu exista nicio menţiune despre Padme. În ciuda dezamăgirii sale, ştia că era de aşteptat. Lista consemna decesul unor Jedi, nu al unor cetăţeni galactici *obişnuiţi*. Astfel de detalii despre moartea lui Padme erau larg răspândite în presa generală, în special pe Naboo.

Citi din nou lista. Nu era menţionat ce făcuse Skywalker pe Mustafar în momentul morţii sale, deşi Typho ştia deja asta. Se presupunea că o păzea pe Padme. Şi mai surprinzător, nu exista nicio descriere a modului în care murise: doar că îşi găsise sfârşitul pe acea lume arzătoare şi neospitalieră.

Typho gândi furios. Skywalker nu fusese un Jedi oarecare. Fusese unul dintre cei mai buni, determinat personal să îşi protejeze protejata şi excepţional de priceput în folosirea Forţei. Oricât ar fi încercat, Typho nu-şi putea imagina cine altcineva aflat pe Mustafar în acel moment ar fi putut să o ucidă pe Padme în modul ciudat care corespundea autopsiei oficiale.

Presupui că Skywalker a ucis-o într-adevăr pe Padme, dar că ulterior a reuşit cumva să scape? Dar atunci de ce l-ar fi prezentat raportul oficial ca fiind mort? Indiferent dacă Jediul a ucis-o sau nu pe Padme, Împăratul îi voia morţi pe toţi Jedii. Nimeni dintre oficialităţi nu l-ar fi protejat. În orice caz, ştiind că el a ucis-o pe Padme, Imperiul l-ar fi considerat un exemplu perfect de trădător.

Presupune contrariul, atunci. Ia dosarul oficial la valoarea sa nominală. Anakin Skywalker era mort. Deşi modul în care murise nu era descris, Mustafar era, la urma urmei, un loc în care moartea arzătoare aştepta la fiecare pas. Dacă Jediul ar fi pierit în urma căderii în lava clocotitoare sau a îngropării de către o erupţie, de ce nu ar fi fost arătat acest lucru? Omisiunea implica faptul că el murise prin alte mijloace.

De mâna cuiva? se întreabă Typho.

Văzuse cu ochii lui abilităţile lui Skywalker în stăpânirea Forţei. Dacă mijloacele naturale nu erau responsabile – şi dacă erau, căpitanul nu se putea gândi la niciun motiv pentru care acest lucru să nu fie consemnat în raportul oficial – atunci se sugera că o persoană sau mai multe persoane ar putea fi de vină. Asta avea sens. Oricine ar fi vrut-o moartă pe Padme şi ar fi ucis-o prin mijloace atât de ingenioase ar fi trebuit să ucidă mai întâi garda ei de corp. Era posibil să existe o persoană cu puterea de a învinge un Jedi atât de puternic precum Skywalker? Typho ştia că Împăratul însuşi ar fi putut face asta. Dar moartea lui Padme avusese loc înainte ca Palpatine să se declare

Împărat şi, în orice caz, Typho nu putea concepe niciun scenariu în care moartea ei ar fi fost avantajoasă din punct de vedere politic pentru ascensiunea lui Palpatine.

Cine altcineva, atunci? Un alt Jedi, poate – dar de ce ar vrea un Jedi moartea altuia, ca să nu mai vorbim de o Senatoare de pe Naboo, renumită, respectată şi iubită? Cine deținea o asemenea stăpânire a Forței şi o asemenea ură brută?

Atunci îl lovi adevărul. Totul se adună în mintea lui. *Un Sith.*

Doar un Lord Întunecat avea suficientă îndemânare cu Forța pentru a învinge un Jedi atât de puternic precum Anakin Skywalker. Doar unul dintre acei malefici ar fi putut ucide cu uşurință pe cineva atât de bun şi pur ca Padme. Cât despre cine ar putea să o vrea moartă – ei bine, cu franchețea ei în numele Republicii, Senatoarea îşi făcuse o mulțime de duşmani, atât în vechiul Senat, cât şi în afara lui. Mulți dintre cei care favorizau trecerea la Imperiu ar fi fost încântați de moartea ei, inclusiv Sithul.

Avea nevoie să fie sigur, bineînțeles. În acest moment, doar specula. Dar cu cât se gândea mai mult la asta şi cu cât compara mai mult posibilitățile şi alternativele, cu atât avea mai mult sens. Acum avea nevoie de un nume. Un individ. Dar nu se putea aştepta ca funcționarul aşezat vizavi de el să aibă acces la mişcările Sithului.

— Eşti în regulă? întrebă Losh. Nu că mi-ar păsa ce se întâmplă cu un petiționar mizerabil ca tine.

— Sunt bine. Doar mă asiguram că am informațiile de care am nevoie, bucată inutilă de vierme.

Mustățile Jenetului se înclinară în față.

— Chiar dacă te afli aici cu treburi oficiale, nu uita să te delectezi cu deliciile oraşului-planetă. Un ochi roşu clipi. În special nivelurile inferioare oferă anumite plăceri care nu pot fi găsite pe nicio altă planetă. Desigur, fiind împerecheat şi cu familie, nu ştiu nimic despre asta.

— Bineînțeles că nu. Typho se ridică de pe scaun. Mulțumesc pentru timpul şi ajutorul acordat. Sper să te îneci mâine.

— Şi fie ca al tău să fie cadavrul umflat care se ridică de dedesubt pentru a mă ridica pe mine.

Cu o mişcare a mâinii, rozătorul birocratic şterse informațiile plutitoare şi strălucitoare din aerul dintre ei. Consultarea se încheiase.

Nimeni nu-l deranjă pe Typho în timp ce se plimba pe holuri. Trecu de scanările de securitate fără să fie oprit, după ce îşi lăsase blasterul şi sabia pe care o luase de la Sing într-un dulap securizat înainte să intre în complex. Toți acei indivizi din vârtejul de ființe din jurul său erau prinşi în propriile lor preocupări. Deoarece complexul Imperial nu era un loc în care să pierzi timp prețios, toți cei care treceau pe lângă căpitanul de pe Naboo presupuneau că acesta era ocupat cu o treabă importantă. Securitatea nu îl interogă. Îi căutau pe cei care puteau să provoace deranj sau să intre în secțiuni care erau interzise. Droizii de securitate păşeau, se rostogoleau sau pluteau în jurul lui, ignorându-i prezența, aşa cum el o ignora pe ale lor.

Cum putea să afle dacă un Lord Sith fusese pe Mustafar în momentul morții lui Padme? Dacă ar fi fost unul prezent, asta ar fi explicat multe. Făcu o pauză suficient de lungă pentru a intra într-un restaurant. Ca orice maşină, un corp funcționa mai bine când era alimentat corespunzător. Aşa că mâncă şi bău, dar mâncarea ar fi putut fi făcută din praf de copac, cam asta fiind impresia pe care o făcea papilelor gustative.

De unde şi cum să încep? Pentru altcineva, o astfel de căutare ar putea părea fără speranță, dar nu şi pentru Typho. Era experimentat şi bine informat, dar şi

hotărât. Şi, după ce obținuse deja intrarea în complexul Imperial, ar fi fost mai uşor să facă acelaşi lucru data viitoare.

Ceea ce trebuia să facă îl lovi în timpul ultimelor înghițituri de mâncare. Un Sith capabil să ucidă un Jedi atât de puternic precum Anakin Skywalker ar fi, fără îndoială, unul pe care Împăratul l-ar ține aproape de el atât pentru a-l supraveghea, cât şi pentru a se folosi de el. Ar putea fi posibil să afle dacă vreun Sith îşi avea baza în complexul Imperial. Typho auzise spunându-se că Ordinul Sith fusese redus de secole la un singur Maestru şi un singur ucenic, dar se îndoia de adevărul acestei afirmații – părea un mod periculos de a menține Ordinul în viață. Era mult mai probabil să existe mai mulți. Departe de a-l deprima, ideea era încurajatoare: însemna că ucigaşul lui Padme putea fi la îndemână, pândind pe vreun coridor sau îndeplinind ordinele Împăratului undeva în complexul din jurul lui.

Ideea îi stimulă gândurile şi îi întări hotărârea.

Mâine, îşi spuse el. După o noapte de odihnă, se va întoarce la căutarea de informații mult mai periculoase decât cele pe care le căutase astăzi. Nu va fi uşor. La urma urmei, nimeni cu mintea întreagă n-ar căuta în mod deliberat să facă cunoştință cu un Sith. Dar Căpitanul Typho nu era în toate mințile.

Era îndrăgostit.

PARTEA a II-a
RITUALURI DE EMANCIPARE

Capitolul 14

Exista un motiv pentru care *Qarek'k* era numit, la propriu şi nu doar colocvial, *scufundare* în limba Neimoidiană. Pentru a intra, cineva păşea printr-un portal de pe stradă şi apoi cobora un etaj întreg până la o pasarelă. Repulsoare puternice amplasate de o parte şi de alta îi încetineau pe vizitatori unul câte unul, ţinându-i în suspensie până când echipamentele de securitate montate deasupra şi de o parte şi de alta puteau efectua o verificare amănunţită a fiecărui vizitator. Celor care treceau testul li se permitea să plutească uşor spre sol şi să intre în unitate. Cei care nu reuşeau, se certau sau încercau să facă probleme erau trimişi înapoi pe stradă.

Armele erau permise. În această regiune de subnivel a Coruscantului, pietonul neînarmat era considerat neconvenţional.

Proprietarii localului *Qarek'k* nu aveau nicio problemă cu faptul că unii dintre clienţii lor aveau mai multe instrumente de distrugere. Clienţii erau bineveniţi dacă intrau încărcaţi cu orice, inclusiv o bombă nucleară tactică. Totuşi, dacă foloseau o armă în local, se trezeau asaltaţi de ceea ce era considerată cea mai dură echipă de securitate din sector, formată din veterani hârşiţi în Războiul Clonelor, care văzuseră şi avuseseră de-a face cu orice – de mai multe ori.

În acest bârlog sordid de hoţi, ucigaşi şi alţi răufăcători plonjă o femelă umanoidă cu aspect deosebit de dur, de vârstă nedeterminată, cu părul roşu aprins şi pielea albă ca zăpada. Aurra Sing ar fi putut cu uşurinţă să-şi accentueze intrarea executând câteva întoarceri înainte sau răsuciri în timp ce se lăsa prinsă şi încetinită de câmpul de la intrare. Cu toate astea, nu vedea niciun motiv să facă efortul pentru a distra clientela insolentă din *Qarek'k*. Aşa că sări de pe stradă şi aşteptă răbdătoare ca sistemul de securitate să o examineze şi să o coboare la podea.

Actul de identitate care îi fusese pus la dispoziţie o recunoştea ca agent privat în interes Imperial. Nu fu pus la îndoială. Nici măcar sabia de lumină, care pentru oricine nu lucra pentru Vader ar fi fost un motiv să convoace un pluton de soldaţi din trupele de şoc şi Inchizitorii, nu ridică nici măcar o sprânceană. Autoritatea lui Vader era într-adevăr atotcuprinzătoare.

Făcu o pauză în timp ce paznicul, un Sakiyan, o privi în sus şi în jos, efectuând o ultimă verificare manuală a corespondenţei dintre persoana ei şi actul de identitate pe care îl purta în mână. Bancnota împăturită de o sută de credite de pe partea de jos a cardului fu strecurată cu abilitate în mâneca umanoidului chel, iar acesta îi făcu un gest sec pentru a continua. Deşi expresia ei exterioară nu se schimbase, Sing zâmbi în timp ce înainta mai adânc în labirintul de camere. Chiar şi cu autorizaţie Imperială, nu era niciodată o idee rea să se pună bine cu patronii.

Se lăsă absorbită de zgomotul produs de o jumătate de duzină de formaţii live diferite. O furtună de lumini – unele fixe, altele ambulante – scălda camerele alăturate în toate culorile şi combinaţiile posibile ale acestora, inclusiv în infraroşu şi ultraviolet.

În funcţie de specie, expunerea excesivă la o nuanţă sau alta putea duce la arsuri grave sau cancer minor. Proprietarii nu îşi asumau nicio responsabilitate pentru astfel de evoluţii. Oricine era suficient de bătrân, suficient de îndrăzneţ şi suficient de vândut

cu privire la deliciile *Qarek'k* pentru a risca să intre, o făcea pe propriul risc.

În cele din urmă, găsi un scaun gol într-o cameră numită *Crimson Redrum*[18]. Cu brațele întinse pe bar, chelnerul Amanin o privi.

— Ceva de băut, duro? Bula hipersonică care învăluia barul făcea posibilă conversația, în ciuda celor două formații concurente.

Sing se amuză în linişte.

— Ce te face să crezi că sunt o dură, cap plat? Nu ți se pare că sunt moale şi drăguță?

Ochii mici şi roşii ai Amaninului, adaptați la vederea în lumină slabă, se concentrară asupra ei.

— Nu eşti nici una nici alta, umanoido. Ți-am mai văzut genul aici de multe ori.

— Eşti perspicace, îi spuse ea.

După culoarea lui, văzu că era un mascul.

— Sunt doar un cârciumar, răspunse el. Nu vreau probleme.

— Nu te zbârli încă. Caut informații, nu probleme. Vreau un *Merenzane Gold*, cu gheață.

Barmanul ezită.

— Este scump.

Sing flutură cipul de cheltuieli care îi fusese furnizat. Amaninul se încruntă.

— Plăteşti cu un cip. Cash este mai bine.

— Dar vei face o excepție în cazul meu.

El luă cipul fără să mai protesteze.

— Ce fel de gheață doreşti? Gesticulă în spatele lui spre containerele stivuite de la podea la tavan. Avem de toate, de la silicați puri la metale rare neferoase.

— Apa înghețată va fi suficientă.

Ascultă cele două formații care umpleau *Redrum* cu zgomot de la un perete la altul. Fiecare cuprinzând mai multe specii, păreau să concureze între ele pentru a vedea cine poate cânta nu cea mai bună muzică, ci cel mai tare. Amaninul se întoarse în mai puțin de un minut. Ea luă o înghițitură din lichidul care gâlgâia în paharul înalt şi zâmbi leneşă.

— Bun. Acum... ai vorbit de cash.

Luând punga pe care o purta la brâu, desigilă partea de sus şi îl lăsă să se uite bine înainte de a o resigila. Ceea ce era vizibil înăuntru făcu ochii mici ai Amaninului să devină aproape la fel de mari ca ai ei.

— Nu ar trebui să aduci atât de multe credite Imperiale într-un loc ca acesta, o admonestă el. O simplă umanoidă ca tine ar putea fi grav rănită.

— Nu îți face griji pentru mine, răspunse ea. Acum, pentru răcoritoarele lichide, plătesc cu cipul. Pentru mâncare, plătesc tot cu cipul. Pentru informații plătesc cash.

Amaninul era prea scund pentru a se apleca peste bar. În schimb, se împinse pe brațele lui lungi şi se târî până când fața lui fu la acelaşi nivel cu a ei.

— Ce doreşti să ştii? Ce date cauți?

— Caut pe cineva. Numele lui este Jax Pavan, deşi s-ar putea să fie cunoscut pe aici sub un alt nume. Ea ridică o bază de holodate. Aceasta se extinse imediat pentru a oferi un portret tridimensional, rotativ, al bărbatului în cauză. Este Jedi, deşi nu unul prea bun.

Buzele groase ale Amaninului se curbară în jos într-o încruntare cauciucată.

---

[18] Crimson Redrum – Moartea Stacojie. Redrum este inversul lui murder – omor, ucidere, asasinat.

— Jedii sunt morți cu toții. Ucişi de slugile Imperiului. El se holbă la ea puțin mai dur. Eşti o slugă a Imperiului?

— Eu lucrez pentru mine. De fapt, sunt angajată direct de Lordul Vader.

Barmanul ezită, se holbă, apoi izbucni în râs.

— O dură cu simțul umorului. Asta e rar. Ei bine, nu e treaba mea pentru cine lucrezi.

— Mă bucur că apreciezi absurditatea cazului. Opri baza de holodate, iar imaginea dispăru. Poate că nu e un Jedi. Poate că mi s-au dat informații greşite. Personal, nu-mi pasă dacă este Marele Maestru sau un reciclator local de fier vechi. Trebuie doar să îl găsesc.

— Aş vrea să te pot ajuta, duro. Am o memorie excelentă.

— Ştiu. De aceea semenii tăi sunt adesea angajați ca urmăritori. Îi zâmbi atrăgător. Fac apel la natura ta de mercenar.

— Nu pot da informații pe care nu le am. M-aş murdări dacă ți-ar livra datele pe care le cauți, dar nu am nimic de oferit.

Ridicând o mână uriaşă cu trei degete, arătă spre camera următoare, *Distopia Verde*. În orice caz, muzica care reverbera din interiorul ei era chiar mai puternică decât în *Crimson Redrum*.

— Ai putea încerca să vorbeşti cu colegul meu Calathi, de acolo.

Lucrurile pe care le fac pentru bani, libertate şi un Lord Întunecat Sith, îşi spuse ea în timp ce aluneca de pe scaun.

Pornind spre camera următoare, se trezi blocată de trei clienți. Prima ei impresie fu că erau implicați de ceva timp într-un concurs pentru a vedea cine se poate îmbăta cel mai mult în timp ce continuă să rămână în picioare şi să fie marginal funcțional. A doua impresie fu că era o egalitate în trei. Totuşi, nu şi în ceea ce priveşte aspectul trio-ului în stare de ebrietate.

Evident, fiind suficient de beți pentru a se gândi la miscegențaie[19], o înconjurară. Zabrakul era cel mai agresiv. Un Shistavanen lupin stătea în spate în unghi, în timp ce un Utai mare şi voinic bloca cealaltă direcție.

Sing îşi sorbi băutura şi continuă calmă spre camera verde. Zabrakul se deplasă pentru a o intercepta. Era înalt, musculos şi *marinat până la coarne*, cum se spunea. Îi zâmbi, dezvăluind caninii impresionanți.

— Nu te-am mai văzut pe aici până acum, fulg mic de nea.

— Nu am mai fost aici până acum. Te rog să mă scuzi...

Întinzându-se, el îi puse o mână puternică pe umărul stâng. Ea se uită la el, se întoarse uşor, iar el o lăsă să alunece.

— Eu nu aş mai face asta.

— De ce? Rânjetul lui deveni mai larg. Nu-ți place atingerea mea?

— Nu în mod special. De asemenea, nu-mi plac aspectul, atitudinea, respirația şi mai ales mirosul tău corporal. Miroşi urât. Se uită la tovarăşii de beție ai Zabrakului. De fapt, cu toții puțiți. Dar cel puțin mirosul vostru e variat.

Shistavanenul şi Utaiul schimbară priviri amuzate.

— Eşti o dură foarte dificilă, spuse Utaiul.

— Ciudat, asta a spus şi barmanul. Poate că ar trebui să-mi schimb coafura.

Utaiul se încruntă.

— Poate că ar trebui să fii mai politicoasă, sugeră el.

---

[19] Miscegenație – proces de metisare a diferitelor rase intrate în contact biosocial lent.

— Aşa este, fu de acord Zabrakul. Ar fi păcat să văd un fulg de zăpadă drăguț ca tine rănit când tot ce ne dorim este ceva frumos.

Întinse mâna şi o apucă din nou de umăr. Aurra Sing se simți brusc, nespus de obosită. Nu avea timp pentru asta. Dar, îşi reaminti ei însăşi, a păstra un profil scăzut era extrem de important atunci când era la vânătoare. Le va mai da o şansă.

— Ți-am spus să nu faci asta, îi spuse ea Zabrakului. Mişcă-te sau o pierzi.

Zabrakul se apropie, respirația lui fiind o miasmă alcoolică.

— Dă-ne un sărut.

Nimeni nu văzu ce se întâmplă în continuare. Ştiau că s-a întâmplat pentru că puteau vedea rezultatele, dar totul se petrecu atât de repede încât, când au fost întrebați mai târziu, tot ce şi-au putut aminti au fost două pete neclare: una de carne şi una de lumină. La un moment dat, Zabrakul se aplecase spre Sing. În clipa următoare, se clătinase în spate, privindu-şi brațul stâng, care fusese tăiat la nivelul cotului cu precizie chirurgicală de o singură lovitură a sabiei ei de lumină. Mâna lui se agățase spasmodic de umărul ei pentru o clipă înainte de a cădea pe podea.

Zabrakul se clătină înapoi până când se prăbuşi pe un divan, privind şocat la ciotul cauterizat al brațului său superior. Ceilalți doi fură şi ei paralizați momentan, dar imobilitatea şocului nu dură mult.

— Prindeți-o! strigă Utaiul, în timp ce el şi greoiul om lup se avântau în față.

Vibrolamele clipiră, cu scopul de a mutila şi schilodi. Câteva clipe mai târziu, capul Shistavanenului privea spre tavanul variat, fiind separat de corpul său. Utaiul stătea încă în picioare, privind dezorientat. Apoi, o linie roşie subțire ca un fir de păr, dreaptă ca un laser, se materializă în centrul corpului său, de la cap până la picioare. O clipă mai târziu, cele două jumătăți ale corpului căzură încet în direcții opuse.

Barmanul Amanin vorbi într-un comunicator:

— Curățenie în Secțiunea 7-B.

Nu era mult sânge, sabia cauterizând rănile masive chiar în momentul în care acestea fuseseră provocate. Fără să fi vărsat nici măcar o picătură din băutura ei în timpul luptei, Aurra Sing îşi dezactivă cu calm arma şi se întoarse să-l privească pe Zabrakul cu ochii mari.

— În locul tău, aş bea un pahar mare, sugeră ea. Şocul va dispărea în curând şi vei dori să te autoanesteziezi până atunci. Făcu o pauză, apoi adăugă: Dar să o faci în altă parte.

Zabrakul, strângându-şi ciotul brațului stâng, se împletici înapoi şi lăsă să-l înghită mulțimea care abia se oprise din dansul ei frenetic pentru a observa altercația. Punându-şi sabia la curea, Sing se întoarse la bar şi aşeză câteva cipuri de credit pe tejgheaua din fața Amaninului.

— Nu am timp să răspund la întrebări. Nici din partea securității voastre, nici din partea poliției de sector. Asta ar trebui să acopere orice problemă.

O mână cu trei degete făcu banii să dispară la fel de abil ca orice magician.

— Ce problemă?

Ea zâmbi subțire, se întoarse şi se îndreptă spre camera numită *Distopia Verde*.

Capitolul 15

Locuințele pe care şi le luaseră la *Nivelul 44*, cadranul Q-1, aveau virtutea anonimatului, în lipsă de altceva. Amestecul de specii care locuiau în complexurile rezidențiale din jur asigurau o acoperire excelentă. Fundătura era, de asemenea, suficient de retrasă pentru a-i permite lui Dejah să vină şi să plece fără să fie observată. Odată ce skimmerul ei *Nucleon* coborî sub *Nivelul 40*, *mynockii* din presă care îşi trăgeau veniturile din hărțuirea supraviețuitorilor îndoliați ai victimelor celebre aveau tendința de a-şi pierde interesul.

În timp ce aştepta sosirea ei, Jax asambla componentele pe care reuşiseră să le achiziționeze Rhinann şi Den. La suprafață părea un efort inutil; rezultatul putea arăta ca o sabie de lumină, dar lipsa unui cristal de energie comprimată o făcea puțin mai mult decât o recuzită. Cu toate astea, era hotărât să persevereze. Când şi dacă vor reuşi să obțină un cristal energetic, toate celelalte vor fi complete şi pregătite.

În apropiere, Den se relaxa cu un dispozitiv de vizionare. Era un vizor cu căşti pentru urechi combinat într-o singură unitate care îi înfăşura capul ca o coroană high-tech prea mare şi care îi alunecase peste ochi.

Din când în când, scotea câte un hohot de apreciere sau de râs când ceea ce privea îi gâdila fantezia. Aşezată de cealaltă parte a mesei de lucru, Laranth îşi curăța unul dintre cele două blastere. *Paladinii Gri* nu-şi purtau armele pentru spectacol; cu toate astea, se mândreau cu arme curate şi funcționale.

În colțul îndepărtat al încăperii, Rhinann ațipise, cu brațele încrucişate la piept. Toate plimbările, discuțiile şi negocierile nesfârşite pe care le purtase în numele lui Jax îl obosiseră. Le spusese că trebuia să se odihnească, şi nu era dispus să ajute Jediul, sau Paladina în activitățile lor mărunte. Dexteritatea verbală era punctul său forte, spre deosebire de cea manuală. Îşi va păstra energia şi eforturile pentru activități mai demne.

I-5 stătea în apropiere. În aparență era imobil, dar Jax ştia că mintea droidului bâzâia în timp ce se ocupa de mai multe probleme simultan. Era ceva de care puțini organici erau capabili, pentru că majoritatea creierelor organice nu se puteau autopartiționa. Jax se întreba ce subiecte îl preocupau pe droid. În acest moment ştia că nu trebuia să întrebe; nu dorea să-i mai ofere omului de metal ocazia de a-şi etala conştiința de sine maximizată. Adevărul era că el însuşi încă se obişnuia cu ideea.

Conceptul ca un droid să fie pe deplin conştient era ceva ce acceptase doar cu reticență. Uneori, încă se simțea inconfortabil când se gândea la ramificațiile unei maşini cu adevărat conştiente. Înainte de a-l întâlni pe I-5, părerea lui despre locul unui droid în societatea organică fusese aceeaşi ca a tuturor celorlalți: droizii erau unelte, mecanisme ambulatorii convenabile, care puteau fi folosite sau aruncate după cum dicta necesitatea. Nu s-ar fi gândit de două ori dacă ar fi ordonat unuia să sară într-o cuvă cu acid sau dacă l-ar fi ciopârțit pentru piese, dacă acest lucru servea scopului său într-o misiune. Droizii erau dispensabili şi o resursă infinit regenerabilă: dacă unul devenea defect sau era compromis în vreun fel, era pur şi simplu reciclat pentru piese şi se comanda unul nou, pe cheltuiala Templului. Nu lipseau niciodată; să fii şeful unei companii de producție precum *Trang Robotics* sau *Cybot Galactica* era

ca şi cum ai fi avut o licență pentru a tipări credite.

Deşi era adevărat că unii simțitori dezvoltau sentimente de ataşament, chiar afecțiune, față de droizii lor – îşi amintea că Maestrul Obi-Wan ținuse neapărat ca astromecul său să-l însoțească în misiuni în timpul Războiului Clonelor –, în cea mai mare parte, lumea privea automatele la fel cum ar fi privit o versiune mai sofisticată a unui prăjitor de pâine. Jax cu siguranță nu avusese ocazia să se întrebe ce vieți interioare ar fi putut ascunde. Această atitudine se schimbase când îl întâlnise pe I-5.

Fusese forțat să-şi schimbe părerea nu doar despre droid, ci şi despre *partenerul* lui I-5, Lorn Pavan – tatăl pe care nu-l cunoscuse niciodată. Droidul îi spusese multe despre viața tatălui său, dar fusese extrem de vag în legătură cu detaliile morții sale. Tot ce reuşise Jax să afle era că soarta tatălui său fusese hotărâtă de cineva de rang înalt din Republică – cineva care ar fi avut acces chiar la Palpatine însuşi, pe vremea când acesta fusese Cancelar Suprem. I-5 nu era mai explicit de atât, iar Jax nu-şi putea da seama dacă droidul nu ştia nimic mai mult, dacă nu voia să spună nimic mai mult sau ambele. Totuşi, bănuia ultima posibilitate.

Ceea ce făcuse tatăl său trebuie să fi răsunat considerabil pe holurile puterii în anii de declin ai Republicii, pentru ca droidul să fie atât de tăcut în legătură cu asta mai bine de două decenii mai târziu. Făcuse o aluzie întunecată la faptul că Lorn şi el însuşi, împreună cu o Padawană Jedi pe nume Darsha Assant, fuseseră urmăriți de un asasin aproape de neoprit, al cărui unic scop fusese recuperarea unui holocron pe care Lorn încercase să-l vândă pe piața neagră.

Padawana şi tatăl său muriseră, iar I-5 scăpase doar cu noroc.

Jax se opri din lucru, gândindu-se. Încercase să afle pe cont propriu mai multe despre sfârşitul misterios al tatălui său, dar era în cel mai bun caz un hacker de ocazie, iar săpatul după date atât de vechi necesita mult mai multă pricepere decât avea el. Totuşi, dacă se gândea bine, cineva cu abilitățile necesare nu era mai departe de cealaltă parte a camerei.

Ca şi cum ar fi fost alertat telepatic, Rhinann se învioră suficient de mult pentru a-şi verifica ceasul.

— Prietena ta a întârziat.

Împingându-şi lupa pe frunte, Jax răspunse:

— Nu este prietena mea. Şi sunt sigur că are un motiv întemeiat pentru care a întârziat. În orice caz, nu este treaba noastră.

— E Zeltronă. Ei nu sunt cunoscuți pentru seriozitatea lor.

Elominul închise din nou ochii.

Schimbul de replici fusese suficient de zgomotos pentru a atrage interesul lui Den. Sullustanul îşi ridică dispozitivul deasupra capului şi îl puse deoparte.

— Ar trebui să fie cel puțin parțial treaba noastră, Jax, spuse el. Scoțând din buzunar un dispozitiv unitar de mărimea unui deget, îi desfăşură ecranul cu o mişcare a încheieturii mâinii. Vrei să ştii de ce? Aruncă o privire la soldul creditului nostru.

— Mă îndoiesc că vederea organică este capabilă să vadă o cifră atât de mică, spuse I-5.

Jax îi aruncă o privire nemulțumită, apoi se întoarse spre Sullustan.

— Cât de grav este, Den?

— Ei bine, nu e o criză. Avem suficient în cont pentru a mânca mâine. Şi poimâine...

— Nu văd nicio problemă, atunci. Pentru mine, spuse droidul.

— Va trebui să ne mutăm, adăugă Den.

— Înțeleg. Scoțând lupa, Jax o așeză pe masa de lucru. Ce ne vom putea permite?

Sullustanul studie afişajul de pe dispozitiv.

— Cred că poate fi un loc într-un parc public din Sectorul 19.

— Nu mi-am dat seama că este atât de rău.

— Nu este, îl asigură Den în timp ce închidea ecranul şi băga dispozitivul în buzunar. E mai rău.

— De ce nu mi-a spus nimeni înainte?

— Cineva a încercat, îi spuse Den. De mai multe ori. Ne-ai tot spus mie sau lui Rhinann că Forța va face față. Ei bine, acum ar fi un moment bun să o porneşti.

— Am putea vinde *Far Ranger*, sugeră Laranth.

Atât Den, cât şi Rhinann se holbară la ea.

— În niciun caz, spuse Sullustanul. Nava aia e singura noastră şansă de a pleca de pe stânca asta. Ceea ce încă sper că se va întâmpla odată ce voi doi, idealiştii, veți decide să deveniți practici. Pentru că dacă nu o faceți, s-ar putea să ajungem să locuim în ea.

— Dacă mi se permite să mă aventurez cu o sugestie...? spuse I-5.

— Când ai cerut tu vreodată permisiunea?

Laranth puse deoparte blasterul la care lucrase şi se apucă de perechea lui.

— Dejah Duare, continuă droidul, este singurul beneficiar al unui artist decedat cunoscut, respectat şi, cel mai important, bine recompensat. Fotoreceptorii lui se concentrară pe Jax. Nu văd niciun motiv pentru care, dacă, înainte de plecarea ei, îşi mai doreşte să ne continuăm eforturile pentru a-l localiza pe ucigaşul lui Volette, să fim plătiți pentru ele.

— Aşa să fie, murmură Laranth în timp ce verifica emițătorul celui de-al doilea blaster.

— O sugestie capitală, în ambele sensuri ale cuvântului, adăugă Rhinann.

— Sunt de acord, spus Den.

Jax era îngrozit.

— Nu pot să fac asta. Ca Jedi, am jurat să îi ajut pe cei care au nevoie şi să îi asist pe cei care îmi cer ajutorul. Nu pot cere bani pentru asta. Mai ales nu de la cineva aflat într-o stare emoțională tulburată. Nu este etic. Îşi întinse brațele. De fapt, e cu un pas mai puțin decât vânătoarea de recompense. M-aş simți din nou ca un mercenar. Am jurat că nu voi mai cădea niciodată atât de jos.

Den trebui să lovească cu ambele picioare pentru a se da jos de pe canapeaua care fusese proiectată pentru a găzdui specii mult mai înalte. Apropiindu-se de Jax, îi făcu semn Jediului reticent cu un deget dolofan.

— Tu faci treaba, iar noi ceilalți ne facem griji pentru consecințele metafizice. Evident, conflictul lui Jax era vizibil, pentru că Den adăugă, nu fără amabilitate: Nu că ți-am cere să mergi împotriva unor convingeri personale profund simțite, Jax...

— Ba da, spuse I-5 fără ezitare.

Den se holbă la prietenul său mecanic.

— Numai că, spuse în continuare către Jax, indiferent cât de nobile sunt intențiile tale sau cât de meritoriu este ceea ce facem în prezent, există chestiuni banale şi neinspirate care pur şi simplu nu pot fi ignorate. Cum ar fi chiria.

— Şi mâncarea, adăugă Laranth.

— Trebuie menținute unele aparențe minime, adăugă Rhinann.

— În regulă, în regulă! Jax respiră adânc şi îşi verifică ceasul. Când ajunge aici o să... vorbesc cu ea. Îşi lăsă privirea să se învârtă prin cameră. Dacă m-ar implica doar pe mine, aş continua să spun nu. Dar suntem implicați cu toții, aşa că, în acest caz, îmi voi permite să nu votez.

— Nu subestimați niciodată afinitatea umanoidă pentru rațiune, spuse I-5.

Reporterul se întoarse spre ceilalți.

— Ar trebui să ne găsim fiecare altceva de făcut când ajunge Dejah.

Le vorbise tuturor, dar se uita la Laranth. Twi'leka ezită, se uită la munca ei neterminată, apoi la Jax. Jediul fu nedumerit de acea privire, care părea compusă în părți egale din amuzament şi enervare. Cu toate astea, ea nu spuse nimic; pur şi simplu strânse piesele dezasamblate ale blasterului ei.

Intrarea principală a domiciliului alese acel moment pentru a anunța sosirea unui vizitator. Evaluatorul său integrat declară că persoana era neînsoțită, neînarmată şi, în măsura în care se putea determina din aparențele exterioare, nu era un reprezentant al poliției sau al oricărei alte ramuri nedorite a oficialităților.

— Vom pleca prin ieşirea secundară, îl informă Den pe Jax în timp ce se îndrepta spre partea opusă a sălii comune.

Rhinann îl urmă îndeaproape, împreună cu I-5. Laranth fu ultima care plecă, zăbovind o clipă.

— Obține un acord şi stabiliți un onorariu adecvat, îi spuse ea lui Jax. Nu te grăbi. Dar fă-o cât de repede poți.

El se încruntă nesigur.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

Laranth îi aruncă o altă privire blazată, care părea totuşi cumva enervată.

— Ceea ce vreau să spun este că nu avem timp de pierdut.

— Avem destul timp. *Whiplash* nici măcar nu a programat încă plecarea lui Dejah. Ei încă mai trebuie să asigure trecerea şi...

— Greşeala mea.

Se întoarse, suficient de repede pentru a-şi face lekkuul să se învârtă, şi ieşi cu capul sus.

Ce naiba a apucat-o? se întrebă Jediul. Totuşi, nu avu timp să se gândească la asta, pentru că o zvâcnire a firelor Forței îi aminti că Dejah era la uşă. Când o lăsă să intre, ea nu se uită în jur; până acum era familiarizată cu împrejurimile.

— Îmi pare rău că te rog să ne întâlnim aici, dar din experiența mea, să locuieşti la limita mizeriei este bine pentru securitate. Aş prefera să fiu în siguranță decât confortabil.

Ea ignoră scuzele lui.

— Unde sunt toți ceilalți? Chiar şi droidul tău impertinent a dispărut, iar el de obicei nu este la mai mult de un metru de tine.

— Ai prefera să-i aştepți să se întoarcă?

— Nu, nu este necesar. Ea zâmbi, ceea ce îl făcu să se simtă uşor stânjenit. Sunt sigură că mă poți pune la curent cu tot ce am nevoie să ştiu.

Jax se simți momentan dezorientat, apoi se ridică. Era ridicol. Maestrul Piell ar fi considerat că a fi singur cu o Zeltronă nu era decât un test. La urma urmei, el avea Forța ca să contracareze feromonii ei. Cu toate astea, nu părea să-l ajute prea mult.

— Trebuie să trec în revistă cu tine câteva detalii dinaintea plecării, îi explică el. Lucruri pe care trebuie să le faci înainte de a-ți încheia afacerile, modalități de a le face

astfel încât să nu trezeşti suspiciuni, cum să închei orice relație apropiată – genul ăsta de lucruri.

— Informații de călătorie. Bun.

El ezită din nou.

— Ăă, poate vrei să iei notițe.

— Nu este necesar. Am o memorie bună.

Ea se aşeză, strângându-şi genunchii la piept şi acordându-i toată atenția.

În timp ce începea să recite câteva dintre procedurile care i-ar fi fost necesare pentru a asigura o plecare sigură şi anonimă de pe Coruscant, nu se putu abține să nu fie conştient de costumul care o acoperea ca o a doua piele lucitoare. Folosi Forța pentru a devia feromonii pe care îi simțea pulsând din ea, dar numai imaginea era suficientă pentru a-l face să se *împiedice în limbă* ca un Padawan neliniştit. Dejah se prefăcu, desigur, că nu observă nimic neobişnuit în comportamentul lui. Pur şi simplu stătea aşezată, ghemuită într-o încâlceală suplă de brațe şi picioare, şi asculta cu atenție. Cu talentele ei empatice, însă, nu exista nicio îndoială că era perfect conştientă de frământările lui interioare. În timp ce mergea înainte şi înapoi prin fața ei, având grijă să păstreze o anumită distanță, el fu sigur că îi putea simți strălucirea interioară de satisfacție, fierbinte ca miezul unui reactor neamortizat.

În cele din urmă, nu mai avu ce să-i spună – cu excepția, desigur, a singurului lucru pe care se temea să-l spună încă de când ea intrase pe uşă. În ciuda faptului că ajunsese la o înțelegere cu tovarăşii săi, acum că venise momentul să facă propunerea, pregătirea sa de Jedi continua să reziste.

Ea se holbă la el.

— Mai este ceva, Jax?

— Nu... da. Oțelindu-se în toate privințele, se aşeză lângă ea. Dejah, nu vreau să fac asta. Am încercat să mă gândesc la cel mai bun mod de a ți-o cere, cel mai puțin ofensator mod de a face această cerere.

Pleoapele ei fluturau, iar pielea ei purpurie era în flăcări.

— Sunt Zeltronă, Jax. Orice cerere vrei să faci, sunt sigură că am mai auzit-o.

— Bun. Asta uşurează...

Se întrerupse şocat de ceea ce îi arăta Forța în spatele acelor ochi. Ea alesese să îşi dezvăluie gândurile, era sigur de asta; nimeni cu sensibilitatea ei psihică nu putea fi citit atât de uşor. Se ridică în grabă.

— Nu asta am vrut să spun – chiar deloc.

Expresia ei deveni nesigură.

— Nu înțeleg. Atunci cu ce fel de cerere ai probleme?

— Ceea ce încerc să spun, Dejah, este că nu mai avem fonduri şi, dacă vrem să continuăm să te ajutăm, va trebui să cer un onorariu.

Gata – reuşise să o spună, deşi cererea tot îi suna obscen. Îşi întoarse privirea. *Ar fi trebuit să-l las pe Den să facă asta*, îşi spuse el nefericit. Sau pe Rhinann. Sau chiar pe I-5. Cererea de bani nu i-ar fi deranjat câtuşi de puțin pe niciunul dintre ei.

Îi era ruşine să se uite la ea, reticent să folosească Forța pentru a-i simți sentimentele. Cum reacționase ea? Era rănită? Insultată? Furioasă? Se forță să se întoarcă cu fața la ea şi văzu că mâna ei dreaptă desigila geanta cu bijuterii.

— De cât ai nevoie? Vrei bani gheață sau un transfer de credit?

Uşurarea îl lăsă pe moment fără putere în genunchi. Ea îl privi cu un zâmbet timid care părea să-i spună: *Gata – a fost destul de uşor, nu-i aşa?*

* * *

La mai puțin de o oră după ce o puse la curent şi ea plecă, se reîntâlni cu colegii săi.

— Cum a mers? întrebă Den nerăbdător. A ezitat la cererea ta?

— Da, vru să ştie Rhinann. Mâncăm bine în seara asta?

I-5 scoase un sâsâit cu vocabulatorul său.

— Întotdeauna este vorba despre mâncare cu voi, organicii.

Jax, afişând un aer de încredere totală şi absolută, spuse:

— Sunt fericit să vă spun că, datorită amabilei şi înțelegătoarei Dejah Duare, avem acum o linie de credit deschisă prin sistemul bancar planetar sub două noi identități asumate, pe care oricare dintre voi le poate accesa acum în mod liber.

Colții lui Rhinann fremătară în aşteptarea plăcerilor culinare.

— Îți mulțumesc, Jax. Nu e nimic mai rău decât să fii un gurmand într-o lume de mâncăcioşi fără discernământ.

— Cu excepția faptului că trebuie să ascult unul, spuse Den. Dar serios, Jax... Ai făcut o treabă bună.

— Da, fu de acord I-5. Ar fi fost suficient să fi obținut o promisiune de plată simbolică. Dar o linie nelimitată de credit – eforturile tale îmi depăşesc aşteptările. S-ar putea să merg atât de departe încât să mă răsfăț cu o modernizare a plăcii logice.

Bucurându-se de laudele lor, Jax observă că lipseau complimentele de la unul dintre membrii grupului. Luându-şi din nou locul la masa de lucru, Laranth îşi reluase fără vreun cuvânt curățarea echipamentelor.

El ridică din umeri. Se gândi pentru scurt timp să-i sondeze sentimentele cu Forța, dar decise să-i respecte intimitatea. Dacă Paladina avea o problemă cu el, experiența lui anterioară cu ea îi garanta că nu va fi reticentă în a i-o spune când va fi pregătită.

Cu toate astea, problema atenua oarecum atmosfera de sărbătoare...

Capitolul 16

— Îl caut pe Cragmoloidul Boulad. Mi s-a spus că ai putea şti unde l-aş putea găsi.

Masculul Nikto verde, care stătea la chioşcul de bilete al holostandului sordid, îl privi deliberat pe Typho în sus şi în jos.

— Cine ți-a spus asta?

— Are vreo importanță? Curtenitor şi diplomat în majoritatea timpului, Typho putea fi şi dur atunci când ocazia o cerea. Aici, în măruntaiele Coruscantului, ocazia făcea mai mult decât să ceară: urla. Mă poți ajuta sau nu?

— Depinde. Nikto îşi pipăi solzii faciali cu ghearele sale lungi. Poți plăti?

— Nu te-am luat drept filantrop.

Typho desigilă un buzunar şi scoase un pumn de jetoane de credit. Avariția înlocui o parte din dezinteresul din ochii mari de obsidian ai masculului Nikto, care îşi linse buzele înguste.

— De unde să ştiu că nu eşti de la poliție?

— Fii serios. Chiar crezi că un nenorocit ca tine merită atenția sectorului?

Nikto chicoti, oprindu-se doar când râsul său degeneră într-o tuse puternică. Typho avu grijă să stea departe de raza respiratorie în timp ce aştepta ca *atacul* să se termine. Mâna dreaptă cu gheare smulse creditele din mâna Căpitanului.

— *Nivelul 23*, spuse Nikto. Cadranul D-3, *Sectorul 2-12*. Nu ai auzit nimic de la mine.

— Ce să aud?

Typho se întoarse şi plecă.

Noaptea pe Coruscant nu era atât de diferită de zi. În adâncurile abisale de ferrocretă, lumina soarelui nu pătrundea aproape niciodată într-o măsură perceptibilă; toată lumina venea din fluorescențe, electroluminescență şi alte surse. Chiar şi aşa, combinația ajungea rareori la mai mult decât un amurg perpetuu.

Aici jos, viața se intensifica şi pulsa în ritmuri tulburătoare pentru cetățeanul obişnuit. Typho descoperise că cel mai bine era să se mişte în ritm alert, să proiecteze o atitudine de genul *nu te pune cu mine*. Incertitudinea, mai mult decât orice altceva, atrăgea atenția prădătorilor şi a necrofagiilor.

Intrarea la adresa pe care o primise Typho se afla pe ultimul rând a ceea ce părea a fi un complex rezidențial dărăpănat. Chiar dacă nu le putea vedea, ştia că trupul său era scanat de o multitudine de dispozitive de securitate. *Dacă le-ar fi putut vedea*, gândi el, *nu ar mai fi fost prea sigure*.

— Sunteți înarmat, acuză o voce dintr-un difuzor ascuns.

— Bineînțeles că sunt înarmat. Ce fel de idiot ar veni într-un loc ca acesta fără să fie înarmat?

Spera că scanarea îi înregistrase doar blasterul. Sabia se afla în căptuşeala interioară a jachetei, împreună cu un mic dispozitiv care trebuia să o facă invizibilă.

— Dimensiunea exactă a idioțeniei tale urmează să fie determinată.

Se auzi un clic, iar uşile duble se deschiseră. Erau mult mai înalte şi mai largi, observă Typho în timp ce intra, decât era necesar pentru a permite trecerea celor mai

mari umanoizi de pe Coruscant.

Femela Cragmoloid care îl întâmpină nu purta nicio armă. Având în vedere mărimea şi greutatea ei impresionante, nici nu era nevoie de vreuna.

— Lăsați aici dispozitivele letale, vă rog.

— Desigur.

Typho nu avu nicio reținere în a-şi preda blasterul şi vibrocuțitul. Nu în lumina faptului că femela care le cerea avea mai mult de trei metri înălțime, peste două sute de kilograme şi îl putea ucide cu o singură lovitură de pumn masiv. Era ciudat, totuşi, să fie percheziționat atât de un trunchi, cât şi de mâini. În ciuda dimensiunilor lor imense, acestea se deplasau peste persoana sa cu o delicatețe surprinzătoare.

Mulțumită că l-a eliberat pe vizitator de orice instrument de distrugere, indiferent de mărime, ea făcu un pas înapoi.

— Urmați-mă.

Camera în care îl lăsă ea era ocupată de o altă persoană. Faptul că Boulad se întâlnea singur cu un străin vorbea despre încrederea lui. Desigur, ajutorul era probabil doar la o trompă distanță şi, deşi era ceva să ajungi singur în prezența brokerului, ar fi fost mult mai dificil să ieşi în cazul în care lucrurile nu ar fi decurs aşa cum era prevăzut. Faptul că un Cragmoloid adult mediu avea forța a jumătate de duzină de umanoizi mari era o amenințare suficientă.

Cei de teapa lui Boulad erau cunoscuți pentru franchețea lor. Gazda lui Typho nu dezamăgi în această privință.

— Faptul că ai ajuns aici înseamnă că tu cauți ceva ce nu poți găsi nicăieri altundeva.

Typho simți cum vocea profundă şi sonoră vibra podeaua de sub el, o auzea răsunând din pereții cavernoşi. Întregul bloc de cuburi rezidențiale, îşi dădu seama, trebuia să fie o fațadă, o cochilie scobită care forma vizuina Cragmoloizilor. Această cameră era slab luminată, slab mobilată şi suficient de mare pentru a adăposti un camion de transport aerian. De asemenea, mirosea slab a fân.

— Percepția dumneavoastră vă flatează, răspunse el la declarația lui Boulad.

Asta produse un mormăit profund care ar fi putut indica recunoaştere, satisfacție sau poate indigestie. Nefamiliarizat cum era cu punctuația Cragii, Typho alese să o accepte ca fiind încurajatoare. Gesticulă în spatele lui.

— Partenera ta? O nepoată, poate? Este atât atractivă, cât şi competentă.

Ochii mici ai Cragmoloidului se deschiseră mai mult. Typho îşi alesese bine deschiderea. Ştia că pachidermele preferau să discute despre clan sau relații decât despre orice altceva, aşa că petrecură următoarele douăzeci de minute vorbind despre familie, căpitanul lăsându-şi gazda să poarte cea mai mare parte a conversației. Până când Boulad terminase de povestit despre actuala lui soție, Typho fusese acceptat ca un broker onest, dacă nu chiar ca un membru al familiei.

— Pentru unul slab şi fără trunchi, eşti o excepție plăcută, spuse Boulad. Totuşi, este timpul să spui ce doreşti.

— Chiar aşa, fu de acord Typho. Caut informații despre orice Sith aflat pe o anumită lume la un moment dat.

Chiar şi pentru reprezentantul unei specii care prețuia mai presus de orice onestitatea şi directețea, Boulad fu luat prin surprindere. Trunchiul i se înălță în semn de surpriză.

— De ce nu mă întrebi ceva uşor de obținut, cum ar fi gustul personal al

Împăratului în materie de băuturi, sau casa actualei amante a vicepreşedintelui Senatului?

Typho se apucă să completeze cu detaliile necesare. După ce Boulad le înregistră pe toate pe un aparat conceput pentru a se potrivi cu degetele sale masive, mârâi din nou.

— Toate astea sunt o chestiune simplă de cercetat, cu excepția tuturor acestora.

— Înțelegeți, spuse Typho, de ce nu am putut să merg la Înregistrările Imperiale şi să cer o copie tipărită.

Trunchiul lui Boulad se undui afirmativ.

— Până acum, nu ar mai fi fost prea multe de întrebat despre tine. Împăratului nu-i place ca cineva să-şi bage nasul în astfel de materiale interzise, chiar şi pentru ceva atât de simplu şi inocent precum itinerariile de călătorie. Cât de descurcăreț din partea ta să găseşti totul de unul singur, fără ajutorul nimănui. Mai ales al cuiva ca mine.

Căpitanul zâmbi.

— Uneori mă uimesc singur.

— Şi acum să trecem la problema banilor, care nu poate fi evitată. Pentru un serviciu atât de periculos, cu riscul de a atrage o atenție potențial letală, trebuie să cer cinci mii de credite. Dacă nu poți plăti o astfel de sumă, atunci poți folosi ieşirea, pentru că treaba noastră aici s-a încheiat. Îți respect felul de a fi, dar nu-mi voi asuma un asemenea risc pentru nimic mai puțin. Şi dacă îi cunoşti pe nativii de pe Ankus, ştii că noi nu negociem astfel de lucruri. Cuvântul nostru este garanția noastră.

Typho nu era un om cu mijloace nelimitate, nici pe departe, dar hotărâse încă de la începutul căutării sale că banii nu puteau şi nu aveau să fie o problemă.

— Foarte bine, spuse el, scoțându-şi punga cu monede. Presupun că banii cash sunt acceptați?

— Obligatoriu. Boulad se aplecă în față, înălțându-se deasupra oaspetelui său. Subalternii mei au obținut deja informațiile pe care le doreşti. Cel puțin, atât cât a fost disponibil.

Typho clipi surprins în timp ce îşi plătea gazda.

— Au fost rapizi.

— Am fost curios să aflu de ce şi pentru ce căutai. Dacă puteai plăti pentru asta, cu atât mai bine. Dacă nu, merita cercetat pentru a vedea dacă s-ar putea dovedi valoros pentru altcineva.

O licărire de teamă îl străbătu pe căpitan. Dacă Sithul sau oricare dintre slugile lor aflau că cineva scormonea în înregistrările lor de călătorie... Fără să stea pe gânduri, i-o spuse lui Boulad. Gazda sa nu era un Jenet, pentru care nesiguranța lui Typho ar fi fost un compliment.

— M-ai rănit, musafirule! Sunt un broker cinstit, aşa cum sunt toți din familia mea. Făcu un gest spre stânga sa, de unde li se alătură un alt Cragmoloid, ceva mai mic. Inclusiv al treilea fiu al meu, Arlumek, care cred că ți-a adus informațiile pe care le-ai cerut – şi pentru care ai plătit acum, în întregime.

În timp ce bătrânul Cragmoloid număra şi îşi băga în buzunar plata, Arlumek plasă un mic emițător în fața lui Typho. Mâinile grele manipulară instrumentul, iar cuvintele apărură în aer între ei. Evident, acestea nu însemnau nimic pentru tânărul Cragmoloid, care se întoarse dezinteresat. Pentru Typho, însă, ele însemnau foarte mult. Înregistrările strict interzise pe care familia hackerului reuşise cumva să le

acceseze indicau că un anume Darth Sidious călătorise până la Mustafar, fusese acolo în acelaşi timp cu Padme şi Anakin Skywalker şi se întorsese la scurt timp după aceea.

Cu mintea învârtindu-i-se, Typho se scuză. Cu toate astea, acum că afacerile lor comune fuseseră încheiate, Boulad era reticent în a-l vedea pe om plecând.

— Rămâi! îl imploră el pe vizitatorul său. Aş vrea să aud mai multe despre excelenta ta familie.

— Îmi pare rău. Typho se îndreptă spre uşă. Am treburi urgente de rezolvat.

— Păcat, strigă jovial Cragmoloidul după el. Dacă ai vreodată ceva asemănător de dat la schimb, ştii unde să mă găseşti.

* * *

Typho îşi petrecu restul nopţii rătăcind prin subsoluri, cu gândurile vuindu-i în cap. De două ori fu abordat de necrofagi, dar o privire la chipul său fu suficientă pentru a-i convinge că erau în altă parte prăzi mai uşoare decât omul pe jumătate nebun.

Padme, Padme, îşi şopti el. *Răzbunarea e la îndemână. Răzbunarea şi dreptatea. Acum ştiu cine te-a ucis.*

Ca orice puzzle, era simplu de rezolvat odată ce aveai toate piesele. Cine ar fi putut pătrunde prin sistemul ei de securitate pe Mustafar? Cine ar fi putut să-l ucidă pe bodyguardul descurcăreţ şi hotărât al Senatoarei şi ar fi suferit mult în lupta care ar fi urmat cu siguranţă oricărei încercări de a-i face rău? Anakin Skywalker nu ar fi cedat uşor. Da, răspunsul era clar acum. Darth Vader îi ucisese pe amândoi.

Prin urmare, Vader trebuie să moară.

Nu era îngrijorat că trebuia să se apropie suficient de mult de Lordul Întunecat pentru a-l omorî, chiar dacă ştia că unul atât de priceput în Forţă cum era Vader ar fi detectat cu siguranţă orice ameninţare. Typho ştia din propria sa activitate de specialist în securitate că, dacă avea suficiente cunoştinţe, determinare şi abilitate, împreună cu un dispreţ total pentru propria viaţă, un asasin putea ajunge la orice personalitate publică. Un soldat ca el avea ambele atuuri. La începutul misiunii sale, îşi dăduse seama că, pentru a o răzbuna pe Padme, era rezonabil să presupună că va trebui să îşi sacrifice propria viaţă şi era pe deplin pregătit să facă asta.

Problema consta în a se apropia fizic suficient de mult de Vader pentru a lovi. Ce l-ar fi atras pe Vader departe de securitatea care îl înconjura, fără îndoială? Ce l-ar putea determina pe Lordul Întunecat să renunţe la precauţia sa obişnuită şi să se întâlnească singur cu un intermediar necunoscut? Ca ajutor al Împăratului, Vader nu avea nevoie de nimic. Asta nu însemna că era lipsit de dorinţă, desigur. Dar ce ar putea dori o asemenea întruchipare a răului?

Brusc, îşi aminti ce spusese Aurra Sing în timpul confruntării lor în ruinele Templului Jedi: *În numele Lordului Vader, speram să găsesc aici dovezi ale unui Jedi pe nume Jax Pavan.* Vader căuta un Jedi supravieţuitor pe nume Pavan. Iar Typho îşi amintea că văzuse numele Jax Pavan pe lista din complexul administrativ Imperial ca fiind posibil să fie încă în viaţă.

Aşa că Lordul Întunecat îl voia pe acest Jedi supravieţuitor suficient de mult încât să trimită după el un vânător de recompense la fel de celebru precum implacabila Aurra Sing. Ea îl căutase local, în ruinele Templului Jedi. Ceea ce însemna că, dacă vânătorul de recompense nu era departe de adevăr – lucru puţin probabil, având în vedere reputaţia ei – Jax Pavan era undeva pe Coruscant. Nu doar pe Coruscant, ci

chiar undeva prin apropiere.

Asta era. Asta era soluția. Jax Pavan va servi drept momeală pentru a-l aduce pe Darth Vader în raza lui de acțiune. Cum anume urma Typho să ducă la îndeplinire asasinatul era ceva ce încă trebuia să planifice, dar nu avea nicio îndoială că va putea găsi un mijloc. Faptul că își petrecuse întreaga viață profesională învățând cum să împiedice ființele să fie ucise îl învățase cum ar putea fi ucise cel mai bine.

Nu exista nicio îndoială în legătură cu asta: Darth Vader urma să moară. Padme Amidala va fi răzbunată, la fel şi Anakin Skywalker. Dar înainte de a începe să pună în aplicare planul final, mai avea de făcut un singur lucru.

Trebuia să-l găsească pe Jax Pavan.

Capitolul 17

Lui Jax i se părea că, indiferent cât de mult munceau, nu puteau reuşi.

Nu era ca şi cum nimeni de pe străzi n-ar fi auzit de Ves Volette. Încă de la devastarea planetei lor natale, fiecare Caamasi proeminent de pe Centrul Imperial era subiect de interviuri în presă, comentarii şi o bună parte din bârfe. Moartea violentă a unuia atât de celebru precum Volette făcuse ca numele său să fie şi mai răspândit.

Dar aici era Centrul Imperial, oraşul mondial, casa a miliarde de miliarde de ființe şi locul de muncă pentru alte miliarde. Aici, uciderea unui artist, oricât de cunoscut ar fi fost, era cel mult o ştire minoră. Dacă nu ar fi existat conexiunea cu Caamas, ar fi fost nevoie de o căutare dedicată din partea celor interesați de astfel de chestiuni pentru a afla că întâmplarea avusese loc.

Jax şi prietenii săi efectuaseră o astfel de căutare şi nu găsiseră niciun indiciu. Idei aveau din belşug; problema era că niciuna dintre ele nu dădea roade. Singura consolare a Jediului era că poliția sectorului nu era mai aproape de rezolvarea crimei decât el. Desigur, dacă prefectul Pol Haus ar fi făcut din această problemă o prioritate şi şi-ar fi dedicat toate resursele pentru rezolvarea ei, departamentul său ar fi făcut fără îndoială progrese mai mari. Dar jurisdicția prefectului cuprindea zeci de niveluri, mii de clădiri şi mai multe specii decât putea numi Jax. Numai rezolvarea crimelor, considerate separat de toate celelalte infracțiuni violente, erau în urmă cu ani de zile.

Cel puțin, gândi Jax, *suntem cinci pentru a ne concentra asupra unei singure infracțiuni*. Asta era încurajator. Doar că nu foarte mult. Lipsiți de resursele unui departament modern de poliție, tot ce aveau la dispoziție erau răspunsurile la cele câteva întrebări pe care le plimbaseră între contactele care, cu puțin noroc, erau în cunoştință de cauză. Până acum, acestea se dovediseră eronate, zadarnice sau nu duceau nicăieri. Jax se temea de fiecare comunicare cu descurajata Dejah Duare, pentru că de fiecare dată era nevoit să raporteze aceeaşi lipsă de progres. Nu ajungeau nicăieri, iar sentimentul său de vinovăție nu făcea decât să crească de fiecare dată când depunea banii Zeltronei în contul lor comun. Îşi spunea că, în cele din urmă, aveau să afle ceva valoros, fie şi numai prin virtutea perseverenței.

În cea mai mare parte, colegii săi îşi îndeplineau misiunile fără prea multe plângeri, dar şi fără prea mult entuziasm. Era îngrijorat în special de Laranth, care părea din ce în ce mai retrasă. Twi'leka fusese întotdeauna morocănoasă, dar chiar şi Rhinann, care nu era senin nici în cele mai bune momente ale sale, avusese ocazia să remarce starea ei. În ultimele zile, începuse să-şi ascundă ciotul lekkuului în spatele celuilalt, în loc să-l lase să atârne liber, cum obişnuia. Jax era sigur că asta însemna ceva. Doar că nu ştia ce. De asemenea, observase că, atunci când îi vorbea, o făcea întotdeauna în silabe scurte, secretoase, fără să spună sau să întrebe mai mult decât era absolut necesar.

Den îşi îndeplinea sarcinile cu o eficiență desăvârşită, dar fără vreun entuziasm vizibil. În loc să-şi ajute tovarăşii, I-5 începuse să petreacă perioade mari de timp conectat la rețeaua HoloNet – cu cheltuieli considerabile. Când Jax îl întrebase care este scopul, droidul răspunsese:

— Nu prea obții rezultate cu tacticile tale, aşa că m-am gândit să încerc şi eu

unele lucruri, la o viteză de date mai rezonabilă. Sincer să fiu, să vă văd pe voi, organicii, procesând informația în mod laborios e ca şi cum ai privi hidrogenul supraîncălzit curgând.

— Ai ceva ce merită raportat?

— Nu încă.

Veni în sfârşit şi ziua în care se părea că norocul lor se va schimba. Rhinann primise plictisit o comunicare de la un avanpost al poliției locale, pe care i-o dădu lui Jax.

— Excelent, spuse Jediul. Ceva de la subalternii lui Haus, în sfârşit. Cercetă fața morocănoasă a Elominului. Ce este? Au prins în sfârşit un suspect viabil? Chiar a mărturisit cineva? Sau este o pistă bună pe care se simt liberi să o împărtăşească cu noi?

— Niciuna din astea. Rhinann îi înmână lui Jax o copie. Citeşte-o dacă doreşti. O să te scutesc de detalii. Esența este că unul dintre noi trebuie să meargă la subpostul de poliție al *Sectorului 186* pentru a scoate pe cauțiune un anumit Sullustan pe nume Den Dhur. Dacă nu cumva – şi acesta este cursul acțiunii pe care ți-l recomand personal – ai prefera să rămână în arest.

Laranth era la masa de lucru, reparând o unitate de comunicații. Nu vorbi şi nu ridică privirea. Nici măcar I-5, vechiul companion al lui Den, nu întrerupse conversația cibernetică tăcută în care era implicat pentru a-şi exprima părerea.

Jax lăsă deoparte exemplarul tipărit. Nu avea rost să îl citească; meticulosul fost birocrat ar fi citit şi analizat deja, după cum spunea el, fiecare aspect al documentului oficial, fie şi numai pentru a-şi alina plictiseala.

— Sub ce acuzație îl rețin?

— S-a dat drept ofițer de poliție. Dar nu vă faceți griji – sunt sigur că o vorbă sau două de la prietenul dumneavoastră apropiat, prefectul, îl va aduce înapoi pe stradă în câteva minute.

— Presupun că nu putem face nimic prin canalele de comunicații?

— Nu. Dacă trebuie să se facă ceva, eliberarea lui trebuie să fie realizată în persoană. Eu te nominalizez pe tine.

Jax îi aruncă o privire supărată, într-un efort irosit din moment ce Elominul se întorsese deja. Jediul se întoarse spre I-5.

— Vrei să vii cu mine? S-ar putea să fie detalii pe care va trebui să le verific rapid. Dar droidul, pierdut în labirintul procesării cibernetice a datelor, nu răspunse. Jax ridică din umeri. Cred că voi merge singur.

Când porni spre uşă, Laranth se uită la el.

— Întoarce-te la noi, îi spuse ea.

Încurajat de tonul ei, el făcu o pauză şi se uită înapoi.

— Vrei să spui că ți-ar fi dor de mine dacă nu aş face-o?

— Nu, răspunse ea, complet impasibilă. Spun că nu avem suficiente fonduri pentru a vă salva pe amândoi şi nu vreau să fiu nevoită să decid care dintre voi va fi eliberat.

* * *

Nerăbdarea îşi avea rostul ei, decise Jax în timp ce el şi Den ieşeau prin fațada puternic blindată şi fără ferestre a subpostului de poliție. Era o stare care depăşea

granițele dintre specii. Era un motiv la fel de bun ca oricare altul pentru care polițiștii trecuseră (sau, oricum, se prefăcuseră) prin interviurile necesare și prin hectarele de hârțoage care îi permiseră în cele din urmă Jediului să-l scoată pe Sullustan din arest. Știa că banii de cauțiunea care fuseseră necesari pentru eliberarea lui Den erau ca și pierduți, din moment ce Den nu avea nicio intenție să se prezinte la proces la data stabilită.

— La ce te-ai gândit? întrebă el în timp ce mergeau pe strada de la *Nivelul 14*, spre cel mai apropiat mijloc de transport în comun.

— Căutam o modalitate de a obține niște informații de la un Vernol anume – un adevărat *cap-de-rahat* numit Shulf'aa. Este un comerciant...

— Am vorbit cu zeci de comercianți, fără niciun rezultat.

— Ah, dar nu în calitate de ofițer investigator de poliție.

Jax se uită la el.

— Spune-mi că ai aflat ceva.

— Shulf'aa este un dealer de artă.

O parte din entuziasmul lui Jax se stinse.

— Lasă-mă să ghicesc: deține câteva dintre sculpturile lui Ves Volette.

— Două piese, mai exact, detalie Den. Sunt încă într-una dintre galeriile sale, pentru că prețul artistului a crescut foarte mult de la moartea sa. Și de fiecare dată când crește, Shulf'aa își mărește prețul cerut. Este o acțiune comercială destul de simplă. Continuă să spere că, într-o bună zi, un cumpărător va plăti la nivelul maxim al ofertei. Dar nu asta mi s-a părut deosebit de interesant.

— Ți-a spus ceva ce nu a spus poliției?

— Mi-a spus ceva, sub înfățișarea mea tranzitorie de reprezentant al poliției, pe care nu a avut ocazia să i-l spună lui Haus și gorilelor sale, pentru că nu l-au întrebat încă. Se pare că cele două sculpturi în lumină Volette pe care *Shulf'aa* le-a achiziționat nu au ajuns la el prin canale normale, adică legale.

— Au fost furate?

Den se bucură de momentul său de triumf.

— Acum mai puțin de un an.

— Dejah nu a spus nimic despre asta, spuse Jax încet.

— De ce ar face-o? sublinie Sullustanul. Nu am întrebat-o. Oricum, l-am presat pe Shulf'aa, l-am amenințat că-l arestez pentru că a încercat să vândă bunuri furate, iar el mi-a oferit mită ca să tac despre toată povestea. I-am spus că o voi face – dar că își poate păstra banii, în schimbul numelui persoanei care i-a furnizat bunurile.

— Care este?

— Spa Fon. Un vânzător de bunuri furate și șantajist Nuknog.

Jax se gândi la asta. Chiar mai scund decât un Sullustan, un Nuknog tipic abia ajungea la talia unui Jedi. Ca specie, ei defineau conceptul de a avea grijă de propria persoană; Nuknogii nu-și riscau gâtul pentru nimeni. Din moment ce gâtul lor era mai lung decât picioarele, aceasta era probabil o idee bună. Erau vicleni, lacomi și total amorali, pe lângă faptul că erau manipulatori pricepuți, cu vederea și auzul ascuțite. O astfel de ființă ar fi fost un hoț bun – cu condiția să nu fie nevoit să alerge prea repede. Jax își putea imagina cu siguranță o astfel de ființă urmărind și, în cele din urmă, jefuind un membru artistic al unei specii încrezătoare precum Caamasi.

— E și mai bine, continuă Den. Fon este de aici.

Jax zâmbi către Sullustan.

— Retrag tot ce am spus despre tine, Den.

— Ce ai spus despre mine? Nu contează, sunt sigur că nu poate fi mai rău decât ce spune I-5 despre mine.

— Retrag şi tot ce a spus el despre tine. Datorită cascadoriei tale imaginative, avem mai mult decât un indiciu, avem un suspect. Care este adresa?

Den spuse un nume de stradă şi un număr. Jax suprapuse informațiile pe o imagine mentală a regiunii apropiate de pe Coruscant. Nu fu surprins să afle că adresa era în apropiere. Majoritatea hoților locuiau în imediata apropiere a victimelor lor. Asta simplifica transportul.

— Să mergem să discutăm puțin cu acest Spa Fon.

Capitolul 18

Adresa pe care brokerul de artă batracian i-o dezvăluise cu reticență lui Den era, în mod surprinzător, situată la *Nivelul 42*, într-un cartier care se putea lăuda cel puțin cu un potențial de gentrificare. Ceea ce însemna că era ceva mai puțin probabil să fii tâlhărit şi jefuit acolo, într-o noapte întunecată, decât pe multe dintre nenumăratele niveluri de mai jos. Cu toate astea, Jax şi Den nu se relaxară în timp ce ieşeau din transportor şi se îndreptau pe jos spre complexul în care, conform informațiilor pe care le primise Den, Nuknogul îşi avea afacerea şi locuința.

Această porțiune a *Nivelului 42* era infuzată cu fotoni, astfel încât iluminatul prin cabluri sau radiant nu mai era necesar. Fațadele magazinelor îşi etalau mărfurile fără obişnuitele bare de securitate sau grinzi de alarmă, iar paznicii din față purtau uniforme în loc să aibă doar expresii dure şi arme. Nu erau nici pe departe *Dealurile Manarai*, dar erau mult mai luxoase decât anticipase oricare dintre ei.

Afacerile trebuie să-i meargă bine, gândi Jax.

Adresa dată lui Den era aproape comic de nedescriptivă – atât de mult încât era imposibil de spus dacă se uitau la fațada unei locuințe sau a unei afaceri. Nu existau ferestre, nici alte uşi. Doar un dreptunghi de la podea la acoperiş din compozit de carbonită gri închis, cu un număr plutind la o jumătate de centimetru lateral de centru.

Jax bătu tare. Timpul de răspuns fu suficient de lung pentru a-l face să creadă că nu auzise nimeni. Dar când ridică pumnul să bată din nou, un portal apăru în centrul peretelui gri, dezvăluind un Lonjair care stătea acolo. De abia jumătate de metru înălțime, slăbuț şi de nuanță indigo, acesta îi privea cu cei patru ochi turcoaz strălucitori, sub un singur smoc de păr albastru pal care îi ieşea din creasta craniului.

Jax nu mai văzuse niciodată un Lonjair. Nu erau prea mulți în această parte a galaxiei. De obicei timizi şi concentrați asupra speciei lor, aveau tendința de a rămâne între ei în cele trei sisteme foarte apropiate, departe pe Brațul de Sud al Inelului Exterior. Ca orice altă specie civilizată, aveau reprezentanți pe Centrul Imperial, dar era neobişnuit să vezi unul în serviciul privat al cuiva. Poate că Spa Fon, fiind de statură modestă, prefera servitori chiar mai puțin impunători fizic decât el.

Cu siguranță, vocea înaltă şi stridentă a Lonjairului nu era tocmai intimidantă.

— Voii avvvessi affacerri cu Spah Fhoon?

Den făcu un pas înainte.

— Avem.

Lonjairul îl privi pe Sullustan de sus în jos.

— Vvoi nuu avvvessi fattssă de affacerrissti.

— Redutabilul Spa Fon judecă perspicacitatea în afaceri după înfățişare? întrebă Jax.

Într-o succesiune rapidă, lină, cei patru ochi clipiră unul după altul la Jedi.

— Euu trrebiee ssttie numme.

Jax furniză două, inventându-le din mers şi sperând că însoțitorul său îl va ține minte pe al său. Profesia anterioară a lui Den îl învățase să rețină amănuntele, aşa că Jediul nu era prea îngrijorat.

Lonjairul le spuse să aştepte şi dispăru într-un coridor. Nu lipsi mult; când se întoarse, îi pofti înăuntru cu un gest.

Când intrară, Den îi şopti lui Jax:

— Nu ți se pare ciudat că Spa Fon nu l-a pus pe servitorul său să ne întrebe ce treabă avem, sau să te dezarmeze?

— Fiecare are un mod diferit de a face lucrurile. Uneori este definit de tradiție şi nu de logică. În lipsă de altceva, indică faptul că Fon nu se teme de noi.

Den dădu din cap în direcția ghidului lor micuț.

— De ce ar trebui să se teamă, cu un bodyguard ca ăsta?

Spa Fon îi aştepta într-o cameră care, din fericire, era suficient de înaltă pentru a-i permite lui Jax să stea drept. Se putea pune la îndoială dacă Nuknogul o aranjase din curtoazie față de clienții şi contactele mai mari decât el sau dacă pur şi simplu reflecta arhitectura existentă.

Spa Fon şedea pe o pernă galbenă groasă, iar micul său servitor albastru stătea lângă el. Ospitalitatea lui Fon putea include un tavan de o înălțime rezonabilă, dar se părea că nu se întindea şi la mobilier. Vizitatorii săi erau obligați fie să stea în picioare, fie să se folosească de perne similare. Den se lăsă cu recunoştință pe una dintre perne. Lui Jax îi trebui o clipă ca să-şi plieze picioarele mai lungi sub el. Poziția îi trezi rapid amintiri: se simțea ca şi cum s-ar fi întors la cursul începător de levitație, încercând să asimileze învățăturile Maestrului Yerem. Senzația acută de nostalgie pentru vremuri atât de simple îl surprinse prin intensitate.

Nerăbdător, aşa cum erau majoritatea celor de teapa lui, Spa Fon se încruntă la ei.

— Erppah mi-a spus că sunteți aici cu afaceri. Nu vă recunosc pe niciunul dintre voi. Dați-mi o referință sau o să vă dau afară.

În acel moment, Lonjairul îşi înclină capul pe spate şi luă un aer de aroganță inconfundabilă.

— Relaxează-te. Den făcu un gest liniştitor. Suntem aici la recomandarea lui Shulf'aa Vernol.

— Ah! Alunecosul ăla viclean. Nuknogul scoase un pufnet de aprobare. Ce pune la cale bătrânul *Față Plină de Negi*?

— Oh, ca de obicei, răspunse Jax cu dezinvoltură. Afacerile merg bine. De fapt, ni s-a spus că, atunci când ne vom întâlni cu tine, ar trebui să solicităm un stoc suplimentar în numele lui.

Capul de pe gâtul lung se clătină apreciativ.

— Nu este uşor să găseşti o asemenea rezervă, aşa cum cere Shulf'aa. Bunurile exclusive sunt la fel de bine păzite pe cât sunt de apreciate de clienții săi. Dar spune-i că voi vedea ce pot face. Acum – îşi mută fundul umflat pe perna luxoasă – ce vă aduce la mine, mai exact?

Den se uită la Jax, care aprobă din cap încurajator. Sullustanul se întoarse apoi spre gazda lor.

— I-ai furnizat lui Shulf'aa două originale Ves Volette. Ar vrea mai multe.

Nuknogul îşi roti ochii în direcții opuse.

— Pun pariu că da, bătrânul mâncător de insecte. Crede că *Volettele* sunt ca nişte raze de soare rătăcitoare, care pot fi adunate oricând cu o plasă fotonică? De când a fost ucis artistul...

Era deschiderea pe care Jax o aştepta. Cu lejeritate, fără să stea pe gânduri,

spuse:

— Da, a fost o treabă bună din partea ta. Sunt curios cum ai reuşit.

— Cum am reuşit? Tonul Nuknogului luă o turnură bruscă spre neplăcut. Lângă el, Lonjairul se crispase. Nu *am reuşit* aşa ceva. De ce m-ai acuza de un asemenea act?

— Ei bine, este intuitiv evident, spuse Den. Ai furat de la artist două dintre lucrările sale, pe care apoi le-ai vândut lui Shulf'aa cu un profit considerabil. Aşa că ai încercat din nou. Dar de data asta Volette se pregătise pentru o spargere similară. Sau poate că nu ai nimerit la timp şi l-ai întâlnit din întâmplare. În lupta care a urmat, l-ai ucis. Nu că ne-ar păsa.

Spa Fon se uită la Lonjair, care clipi în semn de răspuns. Când Nuknogul se întoarse spre oaspeții săi, era clar din îngustarea ochilor săi că acum îi vedea într-o lumină nouă şi nu la fel de favorabilă.

— Cred că vă pasă, foarte mult. Cred că, de fapt, sunteți polițişti, aici pentru a încerca să mă faceți să mărturisesc o crimă pe care nu am comis-o, pentru că nu o puteți rezolva altfel.

— Nu suntem polițişti, începu Jax cu sinceritate. Noi...

— Şi, îl întrerupse Nuknogul, cred că e timpul să plecați.

Ridicând un braț roşiatic şi osos, gazda lor gesticulă. Cortina care acoperea peretele din spate se desprinse şi apăru o siluetă. Când păşi din camera din spatele lui Spa Fon, Jax recunoscu specia – Cathar. Felin la înfățişare, acoperit cu o blană groasă de la auriu la galben-maroniu şi îmbrăcat într-o vestă de piele şi un kilt, era mult mai înalt decât el şi avea probabil de trei ori greutatea lui. Jax putea să vadă că sub blană erau mai ales muşchi.

— Ei bine, spuse Den energic, îndreptându-se înapoi spre ieşire. Este evident că aveți alte întâlniri, aşa că vom...

Den încremeni când Catharul făcu un pas înainte. Pe cap, între urechile ascuțite, purta o diademă din metal argintiu, având în față un singur caboşon[20] de *mangana aqua*. Jax ştia că asta însemna ceva în cultura Cathară. Doar că nu-şi putea aminti ce.

Respiră adânc.

— Nu e nevoie de asta, Spa Fon. Suntem cu toții prieteni aici.

Nuknogul se uită la el.

— Prietenii nu-şi acuză prietenii de crimă.

— Sunt sigur că a fost un accident. Voiai sculpturile lui, nu viața lui. Zâmbind larg, Jediul îşi întinse brațele. Hei, nu e nicio ruşine să recunoşti un accident.

— Mă bucur că gândeşti aşa, răspunse Fon. Aşa că nu veți avea resentimente în legătură cu accidentul care urmează să vi se întâmple amândurora chiar acum.

Catharul se apropie de Jax, ignorându-l pe Den.

— Eu sunt Sele, mârâi el. Îți voi smulge tibia şi o voi folosi să-mi scobesc dinții.

Mârâind, garda de corp a Nuknogului îşi expuse caninii albi şi ascuțiți.

— Ăsta e modul tău de a trata clienții? Când Jax făcu un pas înapoi, mâna dreaptă îi alunecă discret la brâu. Nu poți face afaceri într-o atmosferă ostilă. De ce nu ne relaxăm cu toții şi...

Scoțând un răget care zgudui încăperea, Sele întinse spre Jax o labă uriaşă. Deşi Catharul era mai rapid decât s-ar fi aşteptat cineva de la o creatură atât de mare, Jax era considerabil mai agil. Fugind spre stânga, scoase şi activă sabia energetică

---

[20] Caboşon – piatră prețioasă sau semiprețioasă fără fațete, fixată într-o montură de metal.

Velmoriană dintr-o singură mişcare.

Catharul se opri o clipă la această mişcare neaşteptată; era, totuşi, complet încrezător în capacitatea sa de a supune orice interlop ostil. Având în vedere mărimea şi forța sa, era o siguranță care nu era deplasată. Dar, după toate probabilitățile, nu se mai confruntase niciodată cu un Jedi.

Sele scoase un pumnal la fel de lung şi de greu ca piciorul Jediului. Ferindu-se de o lovitură suficient de puternică pentru a decapita un *reek*, Jax se aplecă înainte într-o împungere lungă care trimise vârful sabiei energetice prin blana Catharului şi la un centimetru adâncime în coapsa acestuia. Urlând, bodyguardul făcu un pas înapoi şi privi fumul care se ridica din blana lui arsă. Când îşi ridică din nou privirea, expresia lui era suficientă pentru a paraliza un adversar obişnuit.

Acum îmi amintesc semnificația diademei, gândi Jax. *Îl desemnează drept cel mai puternic războinic al clanului său. Se vede.*

Sărind în față, Sele coborî lama grea a pumnalului într-o lovitură care l-ar fi tăiat pe Jedi în două, de la cap până la picioare dacă ar fi nimerit, ceea ce nu se întâmplă. De data asta, Jax se feri în dreapta, fandând cu sabia energetică. Adversarul său ocoli spre stânga; Jax se învârti, sări cu ajutorul Forței şi coborî arma Velmoriană. Tresărind, Sele reuşi să blocheze lovitura, dar revărsarea sabiei îi arse o dungă neagră pe umărul drept. Pentru a doua oară, Catharul scoase un urlet de durere.

Deşi îşi rănise uşor adversarul de două ori, Jediul ştia că Sele trebuia să aplice doar una dintre loviturile sale puternice pentru a câştiga lupta. Îşi continuă strategia, folosind Forța pentru a se ține la distanță de adversar şi lăsând legile fizicii să lucreze în favoarea sa. La masa şi mărimea lui, Catharul nu avea cum să se mişte la fel de repede sau de agil ca Jax, chiar şi fără ajutorul Forței.

În cele din urmă, arzând ca o casă în flăcări de la mai mult de o duzină de răni provocate de sabia energetică a lui Jax, Sele nu avu de ales decât să se supună adversarului său. Creatura uriaşă îşi îndoi un picior şi îşi plecă capul, aşezând pumnalul pe podea, între ei.

— Conform regulilor *Vânătorii de Sânge*, zise el cu un mârâit gutural, îți predau tot ceea ce dețin şi tot ceea ce sunt.

— Accept. Respirând cu greu, Jax se întoarse să privească silueta încă aşezată şi acum evident uluită a lui Spa Fon. Lonjairul nu era de găsit nicăieri. Proastă afacere, spuse Jax. Ceva de genul ăsta ți-ar putea ruina reputația dacă s-ar afla. Vânzătorul nu răspunse; doar rămase acolo, holbându-se. Nu eşti de acord, Den? continuă Jax. Den?

Întorcându-se de la Nuknogul aparent paralizat, Jax cercetă camera cu privirea şi cu Forța. Unde era Den?

— Interesant lucru, reputațiile. Sunt adesea nemeritate.

Ieşind din spatele aceleiaşi perdele de separare care îl dezvăluise mai devreme pe bodyguardul acum supus, Sullustanul se alătură tovarăşului său. Lonjairul se zvârcolea sub brațul său drept, dar nu reuşea să se elibereze. Cu un gest, Den îl aruncă în fața Jediului.

— Prietene, fă cunoştință cu adevăratul Spa Fon.

Jax se uită de la presupusa lor gazdă la Lonjairul subțire.

— Tu eşti Spa Fon?

— Nu-mi face rău! se văită Lonjairul.

Pete negre de panică îi apăruseră pe tot corpul. Cei patru ochi i se roteau în atât

de multe direcții deodată, încât Jax aproape că ameți privindu-i.

— Sunt doar un simplu comerciant de bunuri căutate, se plânse Spa Fon. Iau, dar nu fac rău. Nu mă lovi, te rog!

Jax observă că ciripeala stâlcită pe care Lonjairul o folosise mai devreme fusese înlocuită de o Bazică perfect inteligibilă. Într-o parte, Sele mârâi ceva deloc măgulitor în sinea lui. Afişarea neruşinată a laşității din partea fostului său angajator îl obligă pe Cathar să se uite în altă parte pentru a nu împărtăşi ruşinea Lonjairului.

Den făcu un gest spre Jax.

— Prietenul meu a spus adevărul: nu suntem polițişti. Suntem contractori independenți, care fac o treabă. Doar că nu ne ascundem în spatele unui droid deghizat. Se uită dispreţuitor înapoi la falsul Nuknog. Acum, pentru ultima dată, cum şi de ce l-ai ucis pe artistul Ves Volette?

Cei patru ochi disperați se uitau la Sullustan şi la Jedi.

— Nu am făcut-o, nu am făcut-o! Nici eu, nici vreunul dintre servitorii mei! Sigur, am vrut mai multe dintre sculpturile lui în lumină. Sunt bani rapizi şi uşori. Dar jur, eu fur, dar nu ucid!

Jax se aplecă în față şi întinse mâna. Forța pe care o percepea ca extensii liniare ale sale, ca fire de intangibilitate intenționată, atinse creatura jalnică care zăcea în fața lui. Dură doar o clipă.

— Spune adevărul.

* * *

— Ce facem acum? întrebă Den în timp ce se îndreptau spre terminal.

— Mergem înapoi acasă, spuse Jax. Rhinann este implicat în nişte cercetări cu privire la o problemă fără legătură, şi vreau să verific ce a aflat.

Den ridică din umeri.

— În fine. Îşi verifică ceasul. E cât se poate de bine – se apropie *ora veselă.*

Capitolul 19

Rhinann stătea în fața consolei de acces, gândindu-se la următoarea sa acțiune. Cererea lui Jax păruse destul de simplă: să afle tot ce mai exista despre tatăl său, Lorn Pavan, un mic broker de informații, traficant de bunuri furate şi, înainte de asta, asistent de birou, angajat la Templul Jedi. Toate acestea cu două decenii şi mai mult în trecut. O cerere simplă pentru oricine, cu excepția unui Elomin, care era obişnuit să vadă complexități labirintice şi subterfugii sub suprafața a tot ceea ce părea inițial inocent. Faptul că Jax îi ceruse, de asemenea, să nu-i vorbească despre această sarcină lui I-5 nu făcea decât să sporească suspiciunile lui Rhinann.

Făcuse să pară totul destul de dezinvolt, ca un gând rătăcit – *Oh, şi apropo...* –, dar nepăsarea lui studiată nu făcuse decât să-l facă pe Rhinann să se teamă şi mai mult de vreun plan ascuns. Pentru un Elomin, grija nu era niciodată să fie *prea paranoic* – era să fie *suficient de paranoic*.

— Deschide canal, murmură el către consolă.

Holoproiectorul îi răspunse arătându-i poarta de acces către HoloNet. Rhinann îşi împleti degetele şi îşi împinse palmele în afară, întinzându-şi degetele şi trosnindu-şi încheieturile. Apoi se aplecă asupra proiecției.

* * *

Cinci ore mai târziu, îşi împinse înapoi scaunul şi se întinse, simțind cum muşchii săi se desfăceau cu reticență. Era prea adâncit în gânduri pentru a fi conştient de sunetul de tril produs de trecerea respirației sale peste colții vibranți.

Erau multe lucruri la care să se gândească. Ceea ce reuşise să pună cap la cap era fascinant. Tatăl lui Jax fusese un contabil de nivel inferior şi un funcționar pentru Jedi până când se descoperise că fiul său în vârstă de doi ani avea un nivel de midiclorienii peste normal. Lorn Pavan fusese abordat de reprezentanții Consiliului, care îl îndemnaseră ca tânărul Jax să fie luat în Templu ca Padawan.

Rhinann ştia că era considerată o adevărată onoare să i se ofere copilului oportunitatea de a deveni Cavaler Jedi. Chiar dacă asta însemna să renunțe pentru totdeauna la acel copil şi să-l trimită pe coridoarele izolate ale Ordinului, puțini părinți refuzau să-i lase să devină Jedi, pentru că asta însemna, de asemenea, o viață sigură, onorabilă şi cu un scop pentru urmaşul lor, ceea ce era ceva ce toți părinții îşi doreau.

Lorn şi soția sa, Siena, rezistaseră, totuşi. Deşi nu erau bogați, nu erau nici pe departe nevoiaşi, iar gândul de a renunța la singurul lor copil, chiar dacă ar fi fost considerat că este în interesul lui, îi îngrozea. Rapoartele cu privire la ceea ce s-a întâmplat ulterior erau contradictorii. Lorn fie îşi dăduse demisia, fie fusese concediat, iar copilul Jax fie fusese luat de Ordin, fie fusese dat Ordinului – deşi o plângere, depusă de părinți, era înregistrată public, acuzându-i pe Jedi de ceea ce echivala cu o răpire. Rhinann avu impresia că existase o complicitate la nivel înalt pentru a îngropa povestea, chiar înainte ca numele lui Lorn să fie legat de holocronul Neimoidian dispărut. În orice caz, plângerea nu avusese niciun rezultat. Siena Pavan îşi părăsise soțul nu după mult timp, iar Lorn începuse o lungă spirală descendentă, atât la

propriu, cât şi la figurat, care îl adusese în cele din urmă pe străzile rele ale lumii interlope de pe Coruscant. Aici îl întâlnise pe droidul de protocol I-5, iar cei doi îşi începuseră parteneriatul unic.

Toate astea erau de domeniul public – sau fuseseră înainte de curățarea datelor de orice avea legătură cu Jedii. Chiar şi aşa, fusese relativ uşor de aflat. Cu toate astea, următoarea etapă din saga lui Lorn fusese curățată sistematic şi complet. Găsirea, decriptarea şi manevrarea în jurul nenumăratelor *pyrowall*-uri luase mult timp şi răbdare. Rhinann aplicase cu minuțiozitate ameliorarea şi reconstrucția diverselor date, dintre care unele fuseseră scoase din *seifuri*, lăsând doar urme cuantice reziduale. În unele momente trebuise să se bazeze pe algoritmi de căutare nodală pentru a reconstrui şi să ghicească cel mai bine probabilitățile grafice ale conductelor de date. Nu fusese uşor; în mod evident, povestea pe care încerca să o reconstituie cu atâta scrupulozitate fusese complet curățată, la ordinele cuiva foarte sus-pus. Trebuise să se mişte cu prudență, într-adevăr, pentru a evita multitudinea de alarme şi capcane mortale care pândeau după fiecare colț virtual, iar când, în cele din urmă, ieşi din vânătoare, povestea era încă, în mare parte, fragmentată.

Esența problemei era destul de simplă: Lorn Pavan şi partenerul său droid intraseră în posesia unui holocron de date care conținea informații referitoare la embargoul comercial Neimoidian asupra planetei Naboo, care avusese loc cu douăzeci şi trei de ani în urmă. Rhinann nu reuşise să afle natura exactă a informațiilor, dar era evident că erau foarte compromițătoare pentru cel puțin un oficial guvernamental de rang înalt, dacă nu mai mulți. Ca răspuns la acest lucru, Pavan şi, prin extensie, I-5, primiseră o pedeapsă cu moartea pe capul lor.

Până în prezent, reconstrucția sa extensivă şi exhaustivă a evenimentelor trecute nu dăduse prea multe rezultate care să nu fi fost deja spuse de I-5. Ceea ce Jax era cel mai curios să afle era identitatea misteriosului asasin, precum şi a angajatorului său. Aceste date erau îngropate cel mai adânc şi necesitau cel mai mare efort pentru a fi exhumate.

— Nu am găsit decât zvonuri, în esență, îi spuse el lui Jax mai târziu. Biroul Imperial de Securitate condamnă categoric toate aceste speculații ca insinuări şi calomnii, iar cea mai mică suspiciune de interes ilegal este suficientă pentru a justifica o anchetă a Inchizitoriului. Faptul că am trecut pe lângă *pyrowall*-urile lor nu a activat nicio alarmă, şi aşa intenționez să păstrez situația. Ceea ce am descoperit este tot ce pot obține fără a ne pune pe toți în mare pericol. Nu-mi cere să investighez mai departe; nu voi risca o cădere cerebrală pentru tine sau pentru oricine altcineva. Îți voi spune acest lucru o singură dată, iar apoi intenționez să-l uit. Fă ce vrei, dar să ştii că nu ai aflat nimic de la mine. Sunt, în cel mai bun caz, zvonuri. Un fragment dintr-un comunicat al poliției de sector, datat, din câte pot stabili, cu aproximativ douăzeci şi trei de ani în urmă, din momentul embargoul comercial al Naboo, menționează moartea unui proprietar Hutt de club de noapte şi şarlatan local, împreună cu mai mulți dintre slujitorii săi, de mâna unui asasin Zabrak. Se pare că țintele asasinului au fost un bărbat uman, cel mai probabil de origine Corelliană sau Alderaaniană, şi un droid de protocol.

— I-5 şi tatăl meu, murmură Jax.

— Aproape sigur, fu de acord Rhinann. Au fugit şi au fost urmăriți de Zabrak.

— Asta se corelează cu ceea ce mi-a spus I-5. Lucrul pe care refuză să îl precizeze este identitatea asasinului.

— Dacă bănuielile mele sunt corecte, spuse Elominul, a avut un motiv întemeiat pentru a nu face acest lucru.

Făcu o pauză.

— Spune-mi, zise Jax.

Simțea cum părul de pe brațe şi de pe ceafă i se ridică în aşteptare.

— Arma folosită de Zabrak a fost o sabie de lumină cu două lame. zise Rhinann, O sabie roşie.

Jax se holbă la el.

— Un Sith?

Elomin îl privi impasibil.

— Tu să-mi spui.

— Dar…

Jax îşi simțea mintea învârtindu-se. Conform tradiției Templului, sabia unui Lord Sith era întotdeauna roşie, construită după o formulă veche şi secretă. Aşa fusese de când Darth Bane instituise *Regula celor Doi*, cu mai bine de o mie de ani în urmă. În plus, Jedii evitaseră în mod tradițional să folosească săbii cu două lame. Prin urmare, stilul şi culoarea armei Zabrakului îi garantau identitatea ca fiind cea a unui Sith.

Tatăl său fusese ucis de un Sith. Iar I-5 ştia asta.

Capitolul 20

Când se întoarseră la *Poloda Place,* Den observă imediat că I-5 încă era conectat la HoloNet. Conectat, cuplat, pornit, pe fir: oricum ar fi ales un organic să descrie starea, aceasta era starea minții mecanice de unitate cu alte inteligențe artificiale.

Den ştia că, în această stare, droidul putea schimba informații instantaneu, fără să fie nevoit să le traducă în Bazică şi înapoi. Putea primi răspunsuri cu aceeaşi viteză, în loc să aştepte echivalentul cibernetic al orelor pentru ca un organic să termine câteva propoziții. Droidul îi spusese de mai multe ori că nu avea niciun rost să încerce să explice astfel de lucruri organicilor. Chiar şi cei cu care se înconjurase, care erau mai deştepți şi mai empatici decât majoritatea, nu puteau, în cel mai bun caz, decât să dea din cap politicos şi să-şi declare înțelegerea – când, în realitate, era clar că nu înțelegeau nimic şi că înțelegerea lor era iremediabil restrânsă de limitările impuse proceselor lor de gândire de însăşi natura conexiunilor lor sinaptice bazate pe proteine. Totuşi, le dădea credit pentru că încercau – în special lui Den, care, la fel ca majoritatea celor de felul lui, avea mintea ascuțită la fel ca şi limba.

Jax se întâlni imediat cu Rhinann, iar cei doi dispărură într-o anticameră pentru a discuta. Câteva momente mai târziu, Jax reintră în cameră, cu o expresie sumbră. Traversă până la peretele unde droidul era conectat la interfață.

— I-5, spuse el apăsat, trebuie să vorbim.

Ceva în tonul lui îl făcu pe Den să fie atent. Ajunse, de asemenea, şi la I-5. Droidul îşi scoase degetul din priza interfeței şi se întoarse cu fața la Jax.

Jediul se uită la Laranth şi Den.

— Ne puteți lăsa singuri în cameră, vă rog?

Laranth aprobă din cap şi plecă. În drum spre ieşire, îl apucă pe Den de umăr.

— Haide, spuse ea.

Den se gândi pentru scurt timp să opună rezistență, dar numai pentru scurt timp; Twi'leka era mult mai puternică decât el.

— Nu e corect, protestă el slab. Dacă este vorba despre caz, nu ar trebui să fim şi noi acolo?

— Nu este vorba despre caz, spuse Laranth.

— Cum poți să ştii?

— Eşti reporter, spuse ea. Cum poți tu să nu ştii?

* * *

— Cu ce te pot ajuta, Jax? spuse I-5 blând.

Jax îşi reprimă impulsul de a-l apuca şi scutura pe droid, ştiind că n-ar folosi la nimic.

— Cel care mi-a ucis tatăl a fost un Sith. De ce nu mi-ai spus?

— Ce bine ți-ar fi făcut?

— Ce rău mi-ar fi făcut? Ca Jedi în special, aveam dreptul să ştiu.

— Şi acum că ştii, spuse droidul cu o compasiune înnebunitoare, ce ai de gând să faci?

— Ei bine, eu... Jax făcu o pauză, dându-şi seama că nu-şi formase un plan de acțiune real. O să aflu dacă Sithul ăsta mai trăieşte, spuse el, oarecum lamentabil, şi...

— Şi, fără îndoială, vei fi arestat şi torturat de Inchizitori, încheie I-5. E o Nouă Ordine acolo, îți aminteşti? Dacă asasinul este încă în viață – o probabilitate scăzută, având în vedere rata de uzură în genul lui de muncă – nu el este vânat. Tu eşti.

— A acționat la ordin, spuse Jax. Ordine de foarte sus. Ordine care ar fi putut veni chiar de la Palpatine.

— Şi? Când Jax nu răspunse, droidul continuă: Visezi să te lupți cu Împăratul? Nu tu ai fost cel care mi-a spus, nu cu mult timp în urmă, că simplul concept e aproape de nebunie? Faci tot ce poate face o formă de viață, Jax. Mult mai mult decât fac majoritatea. Ai renunța la tot pentru a răzbuna pe cineva pe care nici măcar nu l-ai cunoscut? L-am cunoscut pe Lorn Pavan mai bine decât oricine, îndrăznesc să spun. Pot să-mi trezesc amintiri despre el care par la fel de reale ca şi tine. Şi sunt sigur că ți-ar fi spus să laşi trecutul să aibă grijă de cei morți.

— Deci nu mi-ai spus că ucigaşul lui era un Sith pentru că ştiai că m-aş simți obligat de onoare, atât ca fiu al lui, cât şi ca Jedi, să pun capăt la toate astea? Jax clătină din cap, neîncrezător. Cum? Nici măcar nu mă cunoşteai la vremea aceea.

— L-am cunoscut pe tatăl tău, spuse I-5. Şi am ajuns să îi cunosc pe Jedi de-a lungul anilor. Şi l-am văzut pe Zabrak. Nimic nu-l putea opri. Lorn nu ar fi vrut să fii doborât aşa cum a fost el.

Lui Jax i se învârtea capul. Dacă exista cea mai mică posibilitate ca Sithul să mai existe, era de datoria lui de Jedi să-l vâneze. La asta se adăuga şi dorința de a-şi răzbuna tatăl pe care nu-l cunoscuse niciodată. Dar trebuia să recunoască faptul că I-5 avea dreptate. Ca Jedi, prima lui datorie era să ajute pe alții, nu să urmărească răzbunări personale. De asemenea, galaxia se schimbase: să fii identificat drept Cavaler Jedi nu mai era un bilet automat spre respect şi admirație, aşa cum fusese odată. Dar nu putea să renunțe pur şi simplu...

— Am greşit că nu ți-am spus totul, Jax, spuse I-5 liniştit. Nu e dreptul meu să-ți aleg calea. Dar acum că ştii, dacă te hotărăşti să investighezi mai departe, pot cel puțin să te ajut să egalezi terenul de joc. Spunând asta, deschise trapa unui compartiment mic ascuns în platoşa toracică, în ceea ce ar fi cadranul superior stâng al trunchiului unui om. Băgă mâna în compartiment şi scoase un mic flacon. După o clipă, Jax recunoscu tubul transparent, de mărimea şi lungimea degetului său arătător, ca fiind fiola de vaporizare a unui injector epidermic neinvaziv.

— Asta este, din câte pot determina, singura mostră de extract de *bota* rămasă în galaxie, spuse droidul. *Bota* a fost o plantă ergogenă[21] cu spectru larg, originară de pe Drongar.

— Am auzit de ea, spuse Jax. A fost motivul pentru care Separatiştii şi Republica au luptat acolo... până când a suferit mutații şi a devenit inutilă.

— Da. Este – a fost – ceea ce se numeşte în mod obişnuit un adaptogen: un panaceu cu efecte variate, de cele mai multe ori benefice asupra diferitelor specii. Pentru Neimoidieni este un narcotic, pentru Hutti un psihedelic, pentru oameni un antibiotic şi aşa mai departe. În timpul serviciului ei de vindecătoare, Jedi Barriss Offee a descoperit accidental că o doză de distilat îi sporea foarte mult legătura cu Forța. Ea a descris-o ca fiind legată de toate ființele, toate locurile şi toate timpurile. Droidul

[21] Ergogenă – care creşte performanța.

ezită, apoi adăugă: Jedi Offee nu era genul care să se complacă prea mult în hiperbole, aşa că presupun că evaluarea ei a fost una directă, oricât de metafizică ar părea.

— Te cred, răspunse Jax. Cum ai intrat în posesia ei?

— Când am terminat în sfârşit de reconstruit legăturile rețelei mele sinaptice, mi-am amintit că i-am făcut cândva o promisiune lui Lorn. Mi-a cerut să am grijă de tine, dacă îți aminteşti.

— Greu de uitat, cu tine amintindu-mi la fiecare ocazie.

— Jedi Offee mi-a oferit statutul privilegiat de trimis al Templului, transportând distilatul cu mine înapoi pe Coruscant. Când Den şi cu mine am ajuns, totuşi...

— Nu a existat niciun Jedi căruia să i-l livrezi – până când m-ai găsit pe mine.

Jax se uită la fiolă, ținând-o la lumină şi admirându-i transluciditatea. Îi amintea, nu ştia de ce, de pepita de *pyronium*.

— Dar de ce nu mi-ai dat-o când ne-am întâlnit prima dată?

Din nou, I-5 ezită într-un mod neobişnuit.

— Pentru că, zise el în cele din urmă, eşti unul dintre ultimii Jedi supraviețuitori. Trebuia să mă asigur...

— Că sunt demn. Că nu voi folosi *bota* în slujba părții întunecate.

— Iartă-mă. Trebuia să fiu sigur. Conform lui Barriss Offee, conexiunea îmbunătățită cu Forța este potențial atât de puternică încât, dacă ar cădea în mâinile cui nu trebuie, rezultatele ar putea fi cataclismice. Ea a simțit că a deschis un canal către ceea ce ea numea *Forța Cosmică*. Presupun că ştii la ce se referea.

Jax aprobă din cap, pierdut în gânduri. Majoritatea filozofilor şi studenților Forței, inclusiv mulți membri ai fostului Consiliu, credeau că Forța era mai presus de conceptele intelectuale de bine şi rău şi că termenii parte luminoasă şi parte întunecată nu constituiau decât un merism[22]. Cu toate astea, mulți considerau, de asemenea, că s-ar putea ca Forța, aşa cum era în general înțeleasă şi utilizată, să fie privită ca un subset al unui principiu unificator mai mare şi atotpătrunzător.

Această *Forță Vie* era aspectul cu care erau familiarizați majoritatea Jedilor şi majoritatea celor din Ordinul Sith. Dacă conexiunea cuiva cu ea era suficient de puternică, putea realiza ceea ce majoritatea ființelor considerau a fi miracole: telechinezie, abilități de vindecare, forță, viteză şi rezistență supranaturale, chiar şi un anumit grad de precogniție. Dar, conform vechilor învățături, acesta era doar un aspect al unui întreg mai mare – la fel cum o suprafață plană reprezenta doar o fracțiune din minunile multidimensionale ale unui hipergem –, cunoscut sub numele de *Forța unificatoare*, cosmică sau mai mare. O persoană se conecta la *Forța Supremă* doar printr-o viață întreagă de meditație şi sacrificii, dar recompensa era, se spunea, o unificare cu tot spațiul şi timpul, capacitatea de a manipula materia şi energia la cele mai elementare niveluri... chiar, se spunea, capacitatea de a renunța la lanțurile cărnii în favoarea unui corp nemuritor de energie.

Dacă extractul de *bota* se ridica la nivelul descrierii lui Barriss Offee, ar putea să ofere o scurtătură către iluminarea *Forței Superioare*. Dacă putea într-adevăr să potențeze efectele midiclorieniilor corpului său la un asemenea nivel fără precedent şi dacă putea să pună o asemenea putere la dispoziția oricărui sensibil la Forță – ei bine, atunci *cataclismic* era cu siguranță un eufemism.

Dacă Vader ar afla cumva despre asta... Jax nu putu să-şi termine gândul. Dar

[22] Merism – figură de stil în care o combinație a două părți contrastante ale unui întreg reprezintă întregul.

apoi un alt gând, şi mai înfricoşător, îi veni în minte: *Dacă ştie deja?*

Dacă Vader ştia, cumva, că Jax urma să fie destinatarul extractului? Poate că nu ştia ora exactă sau vectorul livrării acestuia, poate că nu bănuia că fusese adus pe Centrul Imperial de un simplu droid de protocol. Dar dacă ştia ceva, fie prin intermediul Forței, fie pur şi simplu prin informații normale, despre proprietățile distilatului miraculos, acesta era cu siguranță un motiv suficient pentru urmărirea neîncetată a lui Jax.

I-o spuse şi lui I-5. Droidul fu de acord, adăugând:

— Poate că ar fi mai bine să o ascundem – ideal de altcineva, într-un loc necunoscut de tine, astfel încât o scanare a adevărului nu ar dezvălui locul unde se află.

Jax se uită din nou la lichidul chihlimbariu limpede din fiolă.

— Trebuia să alegi un moment ca acesta ca să-mi spui despre ea.

— Şi un moment mai bun ar fi fost...?

Jax nu avu răspuns niciun pentru asta.

Capitolul 21

Sala de şedinţe nu era mare. Era ascunsă în spatele unui perete fals, în bucătăria unei organizaţii caritabile care hrănea persoane fără adăpost şi reprezentanţi înfometaţi ai mai multor specii. Totuşi, era surprinzător de aglomerată. Jax se trezi în picioare, lipit de peretele din spate, în timp ce liderul celulei vorbea de la tribuna improvizată din faţa sălii. Faptul că partizanii erau pasionaţi şi determinaţi nu putea fi negat. Pasiunea şi determinarea erau, totuşi, înlocuitori slabi pentru Distrugătoarele stelare şi diviziile de trupe de şoc.

Vorbitorul era un Gossam, îmbrăcat elaborat în stilul preferat de poporul său. Tonul său era ascuţit, iar cuvintele sale, elocvente. Pasiunea lui era uşor de înţeles. Dintre speciile non-umane, Gossamii fuseseră în mod special aleşi de Împărat pentru o persecuţie continuă.

— Ascultaţi-mă bine, mase nemulţumite. Mai întâi, trupele de şoc vor veni după non-umanii paşnici, cum ar fi Gossamii şi Caamasii. Apoi vor veni după non-umanii sfidători. Apoi după oamenii care se opun şi, în cele din urmă, se vor întoarce împotriva lor şi se vor devora pe ei înşişi într-o orgie de distrugere fără minte şi dezgust de sine, până când galaxia se va întoarce la barbarie şi orice aparenţă de bunătate, decenţă şi civilizaţie se va pierde!

Continuă astfel pentru o vreme, membrii audienţei murmurându-şi frecvent acordul. Nu existară aplauze; cuvintele vorbitorului erau prea solemne pentru a fi aplaudate. Jax asculta cu jumătate de minte, cealaltă jumătate fiind ocupată cu studierea celor prezenţi. Pe lângă oameni, se afla şi un grup reprezentativ de simţitori din întreaga galaxie, precum ştiuse că vor fi. *Whiplash* atrăsese sprijin chiar şi din partea unora dintre acele specii aparent favorizate de guvern.

În calitate de membru al organizaţiei subversive, venea la reuniunile clandestine ori de câte ori putea, pentru a reîntâlni feţe cunoscute şi pentru a cunoaşte altele noi.

O femeie înaltă şi în vârstă preluă podiumul de la Gossamul care era epuizat, şi începu să vorbească despre organizaţiile similare cu *Whiplash* care se formau pe alte lumi. Jax se îndreptă de spate. Asta era o noutate pentru el, aşa cum ar fi fost, fără îndoială, şi pentru mass-media în general. Guvernul era la curent cu aceste mişcări?

Dacă da, ar fi bine ca autorităţile Imperiale să păstreze tăcerea. Un grup de nemulţumiţi pe o lume era uşor de monitorizat. Grupurile individuale de contestatari erau, fiecare în parte, uşor de stăpânit. Totuşi, femeia nu vorbea doar despre grupuri cu idei şi scopuri similare, ci şi despre primele fire de cooperare între ele. Despre faptul că *Whiplash* nu doar vorbea cu facţiuni din alte lumi care împărtăşeau aceleaşi idei, ci se şi asocia cu ele. Nu era doar despre *a vorbi*, ci şi despre *a acţiona.*

Ceea ce descria ea era mai profund şi mai larg decât rezistenţa. Ea promova rebeliunea organizată. Nu pentru acum, nici măcar pentru mâine; susţinătorii rezistenţei erau prea împrăştiaţi şi prea puţini pentru a risca ceva asemănător unei confruntări directe cu guvernul. Dar primele noţiuni, indiciile preliminare, erau acolo, împrăştiate de-a lungul discursului ei. Unii din public erau emoţionaţi până la lacrimi, alţii strigară să ia imediat armele. Vorbitoarea îi linişti pe aceştia din urmă, chiar dacă îi descuraja. Nu era încă timpul. Trebuiau făcute pregătiri. Trebuiau luate măsuri.

Trebuia să fie puse bazele.

Jax asculta – fascinat – fiecare cuvânt, cu atenție. În mod clar, *Whiplash* devenea mai mult decât o simplă cale de a-i aduce pe disidenți în siguranță în afara lumii. Exista un scop în spatele organizației, şi indivizi care erau dedicați şi împuterniciți.

Doar indivizi? se întrebă el. Sau erau şi anumite guverne planetare, dezamăgite de direcția pe care o lua Palpatine, care se gândeau dacă merita să se alăture nou proclamatului Imperiu?

După ce femeia termină de vorbit, întâlnirea se întrerupse. Unii participanți plecară în linişte şi în grabă. Alții rămăseseră, adunându-se în grupuri mici pentru a discuta în continuare ideile care fuseseră prezentate.

Vorbitorii se îndepărtaseră rapid, plecând pe rând şi în direcții diferite, astfel încât, dacă se întâmpla ca vreunul dintre ei să fie urmărit şi ridicat pentru interogatoriu, acuzarea sa să nu îi pună în pericol pe colegii lor.

Jax se pregătea să plece şi el, când un om mai în vârstă, cu o constituție robustă, îi traversă calea şi ridică o mână.

— Pardon, cetățene. Privirea bărbatului căzu pe arma dezactivată parțial ascunsă la talia Jediului. Nu m-am putut abține să nu observ arma neobişnuită pe care o ai. Dacă nu mă înşel, e o sabie energetică Velmoriană. O armă neconvențională, dar care poate fi totuşi foarte eficientă.

— Ai un ochi bun pentru tradiție, prietene.

Jax îşi reluă mersul. Bărbatul veni alături de el.

— Armele sunt un fel de pasiune a mea, declară el. Sunt puțini în afara lumii Velmor care ar putea mânui o astfel de armă cu pricepere. Îl privi atent pe tânărul din ce în ce mai incomodat. Tu nu eşti Velmorian.

— Nu, nu sunt.

Jax îşi mări pasul. Străinul insistent ținu pasul cu el.

— Te rog să nu-mi interpretezi greşit curiozitatea. Indică sala de şedințe din spatele lor. Suntem cu toții aici pentru acelaşi motiv. Împărtăşim acelaşi scop: o nemulțumire față de felul în care stau lucrurile. Suntem cu toții renegați.

Jax încetini uşor. Sondarea cu Forța nu dezvălui nimic ostil în străin. O intensitate extraordinară, da, dar nimic care să sugereze că ar putea fi un inamic. Totuşi, era mai bine să fie precaut. Se opri şi se uită la interlocutorul său. Deşi era îmbrăcat în haine civile banale, avea un aer inconfundabil de militar. Arăta de parcă ar fi ştiut cum să se descurce într-o luptă, iar bandajul învechit de pe ochi nu făcea nimic pentru a risipi acea impresie.

— Ai vrut ceva de la mine, cetățene, sau ai vrut doar să mă complimentezi pentru gustul meu în materie de armament personal?

— Nu, răspunse bărbatul scuzându-se. Nu am vrut să deranjez. Sabia mi-a atras atenția, asta a fost tot. Asta şi o curiozitate recunoscută de a şti ce fel de persoană ar putea mânui eficient un astfel de dispozitiv. În afară de un Velmorian antrenat în folosirea lui încă din copilărie, cineva ar crede că doar un Jedi ar putea avea asemenea abilități.

Jax se încordă, dar deşi sondă adânc cu Forța, tot nu găsi nimic amenințător la acest interogator insistent. Cu siguranță nimic care să sugereze că ar putea fi un agent guvernamental sau un reprezentant al poliției sectorului.

— M-ai înțeles greşit, prietene. Sunt doar un amator care a luat această lamă de la un vânzător din piață. Nu prea ştiu cum să o folosesc, dar îmi place cum îmi stă la

brâu, iar vederea ei este suficientă pentru a-i speria pe cei care ar putea încerca să mă înşele.

— Înțeleg. Bărbatul păru dezamăgit, dar dispus să accepte explicația tânărului om la valoarea nominală. Cu ce ar încerca să te păcălească, de ai simți nevoia unei astfel de arme pe care să o fluturi spre ei?

Jax gândi rapid. Se apropiau de ieşirea pe stradă, iar această conversație se apropia de sfârşit.

— Sunt jucător, aşa că am adesea sume mari de credite asupra mea. Întinse o mână. Mi-a făcut plăcere să cunosc un coleg disident, dar chiar trebuie să plec.

— Şi eu la fel, mărturisi străinul. Aş putea să-ți ştiu numele, tinere jucător?

După o clipă de îngrijorare, Jax decise: *De ce nu?* Nu avea să-l mai vadă niciodată pe tipul ăsta. Peste o clipă, subsolurile Centrului Imperial îi vor înghiți pe amândoi.

— Jax Pavan. Şi tu eşti..?

Bărbatul păru să ezite, dar nu îndeajuns pentru a-l tulbura pe Jax. La fel ca înainte, nu exista în el niciun sentiment de ostilitate sau amenințare. Când îşi strânseră mâinile în semn de rămas bun, el spuse:

— Sunt Căpitanul Typho, fost membru al Forțelor Regale de Securitate Naboo ale Majestății Sale.

Capitolul 22

Droidul era rapid, Den trebuia să recunoască asta. Rapid şi viclean. Apăru brusc din spatele unei grămezi de moloz, trăgând patru focuri rapide în Laranth. Totuşi, cu toată viteza sa, Paladina era mai rapidă.

Ea se învârti, blasterele ei părăsind tocurile chiar în timp ce se întorcea şi se ghemuia, trăgând cinci focuri ca răspuns. Fiecare dintre primele patru blocă o rază de particule încărcate. A cincea lovitură nimeri droidul chiar între fotoreceptori.

— Şi mulțimea este înnebunită, spuse Den.

El se relaxa pe un divan dărăpănat, cu picioarele sprijinite pe o consolă veche, urmărind-o pe Twi'lekă cu un interes politicos în timpul ritualului ei.

— Dacă vom fi vreodată atacați de un droid de antrenament, nu-mi fac griji cu privire la rezultat.

Laranth îl ignoră. Reglă scara de intensitate a blesterelor ei gemene înapoi în zona letală înainte de a le pune iar în tocuri. Apoi reactivă droidul de antrenament şi îl trimise înapoi la nişa sa de încărcare.

Den căscă.

— Crezi că Jax s-a întors deja de la întâlnire?

— Când se va întoarce, vom şti, răspunse ea. Sau mai degrabă, eu voi şti.

— Mi-aş dori să fi avut intuiția asta atotcuprinzătoare care este Forța pe vremea când eram reporter. Mi-ar fi fost extrem de la îndemână în unele...

Laranth făcu o mişcare laterală rapidă de tăiere cu mâna stângă, intensitatea ei făcând ca *Shhh!*-ul să devină de prisos. Den tăcu din gură, privind-o pe Twi'lekă. Ea stătea dreaptă, într-o atitudine de ascultare. Pasiunea cu care căuta să se conecteze la Forță era atât de evidentă, încât aproape se aşteptă ca tentaculele cărnoase pe care specia ei le purta în loc de păr să se ridice ca nişte antene organice, ajutând-o în căutare. Ea rămase pe loc un moment lung, ca şi cum ar fi fost sculptată în jad, apoi se uită brusc la el şi spuse:

— Spune-i lui Jax că a trebuit să investighez ceva.

Fără să aştepte vreun răspuns, păşi înapoi în complexul rezidențial, ieşind o clipă mai târziu îmbrăcată într-o mantie cu glugă.

— Eşti sigură că vrei să mergi acolo singură?

Den ştia că întrebarea era prostească; dacă ar fi existat vreodată o creatură concepută pentru străzile dure al Coruscantului, dacă selecția naturală urbană ar fi produs vreodată un prădător mai bun decât Laranth Tarak la pânditul junglelor de duracretă ale oraşului-planetă, Sullustanul nu voia să fie în acelaşi univers cu el. Totuşi...

— Aşteaptă-l pe Jax, o îndemnă el. Indiferent despre ce vorbesc la întâlnirea *Whiplash*, nu poate fi la fel de important precum pare să fie ceea ce pui tu la cale.

Laranth scutură din cap.

— S-ar putea să nu fie nimic. Mă voi întoarce în seara asta, cel mai probabil, spuse ea.

Apoi, înainte ca el să mai poată spune ceva, ea plecă în noapte.

* * *

Nările Aurrei Sing se deschiseră, aproape ca şi cum şi-ar fi putut mirosi prada. Într-un fel, putea, dacă se putea atribui Forţei ceva din acel simţ. *Aici*, îşi spuse ea în tăcere, *şi destul de aproape*. Făcându-şi loc în mod constant, dar discret, prin mulţime, ea îşi zâmbi zâmbetul ei sălbatic. Nu era sută la sută sigură că era Jax Pavan cel pe care urma să-l întâlnească, dar era cineva care cunoştea foarte bine Forţa. De asta nu avea nicio îndoială.

Traseul o duse la un parc de distracţii aflat într-unul dintre subnivelurile mai adânci. Aici erau săli de jocuri tridimensionale, plimbări virtuale, expoziţii din cele mai îndepărtate colţuri ale galaxiei – sau cel puţin se pretindeau a fi – şi alte atracţii. Sing se lăsă purtată de mulţimea polimorfă, păstrându-şi conştiinţa extinsă.

Unde eşti, tinere Jedi? Unde te ascunzi în acest cuib de suflete murdare şi inutile? Vin după tine. Lordul Întunecat te vrea. Asta e uşor pentru mine. Să nu crezi că ai vreo şansă să mă învingi; am ucis Jedi mult mai pricepuţi decât tine.

Iubitoare de haos şi confuzie, Sing era încântată de împrejurimile parcului de distracţii, unde zgomotele asurzitoare şi iluminarea orbitoare, împreună cu amestecul variat al speciilor, se îmbinau pentru a produce un balamuc pe care ea îl găsea plăcut.

Multe dintre atracţii erau cu adevărat ingenioase. Era vorba de *Corrobor*, unde nu aveai doar ocazia să te întreci cu nave stelare sau să participi ca membru al echipajului, dar puteai deveni chiar nava. Într-o cabină de stimulare neurală, te simţeai ca şi cum te-ai fi transformat temporar într-un lucru din metal şi compozit, circuite şi lumini, arme şi motoare. În *Domul Droid*, realităţile virtuale similare ofereau oricărui simţitor aspectul temporar şi personalitatea unui droid, de la securitate la construcţii, de la traducător la inginer. Droizii adevăraţi considerau această distracţie uşor obscenă, dacă nu chiar nerealistă. Cele mai rele experienţe pe care le putea trăi un client nu se extindeau la necazurile droizilor din lumea reală, cum ar fi distrugerea sau dezmembrarea întâmplătoare.

Existau jocuri de luptă multi-specii de înaltă tehnologie, cu mulţi jucători, mâncare şi băutură care puteau fi gustate de la un capăt la altul al galaxiei, spectacole în direct pe care o specie le-ar fi găsit extrem de seci, iar alta extrem de amuzante, precum şi simulări de schimbare a corpului care permiteau experimentarea fizicalităţii, sexului sau simţurilor altei specii. Distorsiunile de mărime ofereau perspectiva de a fi un gigant sau un germen. Simulările de transport pentru multe planete cunoscute îţi permiteau să mergi, să pluteşti sau să zbori pe suprafaţa unei multitudini de lumi.

Sing ignoră totul. Cu epiderma ei albă, salopeta mulată, silueta suplă şi şuviţa de păr roşcat care ţâşnea din craniul ei, de altfel chel, atrăgea multe priviri intenţionate de la alţi clienţi, unii din specii foarte diferite. Fiecăruia, ea îi răspundea într-unul din două moduri: ignorându-i sau aruncându-le o privire la fel de dură, intensă şi arzătoare ca miezul deschis al unui reactor nuclear.

Unde eşti, tinere Jedi? Unde eşti, Jax Pavan?

Ignoră diversiunile tentante prin care trecea. Ignoră mâncarea, băutura şi stimulentele de alte tipuri oferite. Îndemnuri ignorate şi invective fără sens, mâini întinse şi asigurări de bogăţie instantanee promise cu voce tare. Nimic nu o putea distrage de la sarcina ei.

Sunt aproape, îşi spuse ea. Practic îşi putea *gusta* prada, putea vizualiza şocul care îi va îngheţa expresia când îi va gâdila buricul cu vârful sabiei sale de lumină. Nu

că ar fi avut nevoie de ceva pentru a-şi încuraja urmărirea, dar împrejurimile claustrofobice, subterane şi pline de reprezentanţi din numeroase specii care se împingeau şi se îmbrânceau, nu-i aminteau de nimic altceva decât de minele de zeniu de pe Oovo 4.

Foarte aproape, acum...

Un sărbătorit ocazional îi zări chipul, privirea din ochii ei şi se grăbi să se îndepărteze cât mai mult posibil din calea umanoidei albe care se mişca rapid. Şi apoi, brusc, se trezi în faţa intrării uneia dintre principalele distracţii ale târgului: o *Casă Holo*. Oricine ar fi fost sensibilul la Forţă pe care îl urmărea – şi era aproape sigură că era prada ei; Forţa îi spunea că asocierea cu entitatea Jax Pavan era într-adevăr foarte puternică – era undeva în clădire. Ar fi putut pur şi simplu să dea buzna înăuntru prin simplul procedeu de a îndepărta capul umanoidului care verifica intrările. Dar asta ar fi atras o atenţie nedorită şi, atât de aproape de prada ei, acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea Sing. În ciuda nivelului ei crescând de excitare, ea se forţă să-şi reducă ritmul cardiac şi respiraţia.

Arată normal, îşi spuse ea. Relaxată, calmă... doar o femeie singură care lucrează şi a ieşit să se distreze într-o seară. Ceea ce nu era prea departe de adevăr. Plăti taxa de intrare, fu asigurată că nu era aglomerat în clădire şi intră.

Atracţia era ca o casă a oglinzilor, doar că fără oglinzi. În locul lor, linii laser străbăteau mai multe niveluri. La intersecţia oricăror două, apărea o holoimagine a unuia sau a altuia dintre vizitatorii de oriunde din casă. Fiind o holoproiecţie, imaginea nu era inversată în oglindă; nu exista nicio modalitate de a o deosebi de realitate. Dacă întindeai mâna, aceasta trecea prin imagine, fie ea a ta sau a altcuiva. Puteai să treci prin ea şi să ajungi pe o altă cale sau nivel – cu excepţia cazului în care, desigur, nu era o imagine, ci o fiinţă reală. Rezultatul era confuzie, uimire, identitate greşită şi – ideal – ilaritate generalizată. Totuşi, orice urmă a ultimei emoţii era absentă în vânătorul de recompense în timp ce se deplasa cu hotărâre prin labirint.

Râsetele şi conversaţiile altor vizitatori îndepărtaţi răsunau pe coridoare. Sing îşi scosese sabia, dar nu o activă. Nu era nevoie să-i alarmeze pe clienţii plătitori – sau să-şi alerteze ţinta. Strânsă în pumnul drept înmănuşat, o mare parte din metalul strălucitor era ascuns vederii. Dacă era necesar, o putea activa în mai puţin de o clipă.

Trecu pe lângă un cuplu de tineri chipeşi care se distrau sărutându-şi imaginile respective şi simţi cum i se încreţeşte buza. Vieţi nebuneşti, irosite acolo pentru câteva secunde scurte şi apoi dispărute într-o clipă, dispărând fără să fi influenţat vreodată structura civilizaţiei. *Nu ca mine*, îşi spuse Sing. Ea avea un efect. Făcea diferenţa.

Poate nu una care să le facă plăcere celor care o întâlneau, dar cu siguranţă una de care ei şi cei din jurul lor îşi vor aminti mult timp – presupunând că supravieţuiau.

Găsirea cuiva în acel loc era aproape imposibilă fără ajutorul Forţei. Multitudinea de niveluri, rute şi imagini ofereau prea multe opţiuni pentru majoritatea fiinţelor. Cu toate astea, Aurra Sing ar fi fost capabilă să îşi urmărească prada prin acel labirint chiar dacă ar fi fost oarbă şi surdă. Forţa era ghidul ei. O atingere a părţii întunecate era tot ce era necesar pentru a o conduce prin multiplele imagini, niveluri şi coridoare, până când...

Acolo! Chiar în faţa ei, la nu mai mult de cinci metri distanţă, se afla ţinta, îmbrăcată în mantie şi glugă şi privind în direcţia opusă. Degetele lui Sing se strânseră în jurul mânerului sabiei sale. Mişcându-se în tăcere, se apropie. În timp ce făcea acest lucru, mai multe imagini replicate ale ei apărură în stânga, în dreapta şi deasupra ei.

Fiecare era la fel de hotărâtă, fiecare la fel de sumbră.

Era prea uşor. Sing ezită. Simţea Forţa emanând de la ţinta ei, dar nu simţea nicio suspiciune, nicio teamă. De ce nu-i simţea *el* apropierea? Instruire insuficientă, poate. Nu era acordat corespunzător. Vader îi spusese că Pavan nu era un maestru al disciplinei. Nu contează; Forţa era clar prezentă aici. Dacă aceasta era de fapt prada ei, îl va aduce viu Lordului Întunecat; dacă nu, atunci era doar un alt Jedi rătăcitor sau un sensibil la Forţă, şi oricum i se va permite plăcerea uciderii. Dar nu va lovi fără să vadă mai întâi faţa victimei sale. Pentru femela vânător de recompense nu era vorba de etică, ci de satisfacţie personală.

Ţinând sabia în mâna dreaptă, presiunea degetului mare fiind aproape de a o activa, ea se întinse cu Forţa peste cei câţiva metri care îi despărţeau şi *atinse* uşor individul din faţa ei. Oricât de uşor ar fi fost îndemnul mental al lui Sing, personajul se răsuci la acea senzaţie. Gluga acoperitoare îi căzu înapoi, iar privirea lui Sing o întâlni pe a celeilalte persoane. Avu suficient timp să observe că în faţa ei se afla o femelă Twi'lek. Apoi, înainte să-şi dea seama, sabia ei fusese activată şi para loviturile de la cele două DL-44 gemene din mâinile ei.

Sing se aruncă în lateral. O jumătate de duzină de replici ale ei dublară mişcarea cu o precizie nefirească. Cu sabia învârtindu-se, ea nu numai că devia focul care venea, dar şi riposta, aruncând proiectilele înapoi spre adversara ei.

Folosind Forţa, Twi'leka sări în sus, la următorul nivel al structurii. Imaginile multiple cu ea însăşi care însoţiră saltul nu oferiră nicio protecţie în faţa unui ucigaş ai cărui ochi puteau fi înşelaţi, dar căruia Forţa îi vorbea clar.

Sing era chiar în spatele ei. Învârtindu-se, rotindu-se, sărind, ea devia fiecare foc tras în direcţia ei. O licărire a uneia dintre dublurile ei îi arătă sabia mişcându-se atât de repede, încât părea să fie cuprinsă de o sferă de foc verde.

Dar ţinta femelei Twi'lek era mai bună decât ar fi avut dreptul să fie; era la acelaşi nivel de îndemânare ca al cuiva învăţat în Templu. Un proiectil de la unul dintre blastere trecu pe lângă sabia învârtită a lui Sing şi îi arsese umărul stâng. Vânătorul de recompense strânse din dinţi şi tăie o deschizătură într-unul dintre pereţii plastiformaţi. Mai mulţi clienţi surprinşi fugiră ţipând, văzând silueta înfricoşătoare şi o serie de imagini cu ea apărând prin perete.

Nu mergea bine. Combinaţia dintre imaginile caleidoscopice şi civilii panicaţi o făcură să piardă pentru scurt timp controlul asupra Forţei. Dură doar o fracţiune de secundă, dar fu suficient timp pentru ca adevărata Twi'lekă să îi aplice un pumn în maxilar, care făcu lumea să se întunece momentan.

Destul cu asta, hotărî Sing. Avea o misiune de îndeplinit şi, deşi adversara ei nu era Jediul după care fusese trimisă, Twi'leka tot era cumva legată de prada ei. Trebuia să fie luată în viaţă şi interogată. Era însă mai uşor de spus decât de făcut. Evitând o mişcare complexă a sabiei sale, Twi'leka reuşi pentru o clipă să treacă pe sub garda lui Sing, trăgând. Sing simţi căldura proiectilului şi abia reuşi, ajutată de Forţă, să se arcuiască suficient în spate pentru ca proiectilul să nu-i atingă faţa. Obrazul ei stâng căpătă instantaneu o arsură solară de patru centimetri pe un centimetru.

Eşecul periculos de aproape fu suficient pentru a o determina să facă ceva ce nu mai făcuse de ceva vreme. Îşi scoase propriul blaster. Manevrând sabia cu mâna dreaptă, trase câteva rafale cu blasterul ţinut în mâna stângă. O rafală o prinse nepregătită pe Twi'lekă, făcând o gaură în podeaua de sub picioarele ei.

Când praful se risipi, Twi'leka nu mai era de găsit. Cu reticenţă, Sing decise că

era timpul să întrerupă confruntarea. În depărtare auzea sunetele de avertizare al skimmerelor poliției care se apropiau. Deşi identitatea sa Imperială ar fi scos-o din orice confruntare cu oficialii minori, nu dorea ca Lordul Vader să afle ceva ce ar fi putut fi perceput ca un eşec. Deşi nu se îndoia de capacitatea ei de a o prinde vie pe Twi'lekă, realizase acum că adversara ei era cel mai probabil membră a *Paladinilor Gri.*

Blasterele erau indiciul. Asta însemna că era Jedi şi nu era probabil să fie foarte comunicativă cu privire la locul în care se afla colegul ei Jedi, chiar şi sub tortură.

Adaugând la asta posibilitatea foarte probabilă ca, dacă Sing era suficient de circumspectă, să poată urmări Paladina înapoi la Pavan fără să trezească suspiciuni, îi mai rămăsese o singură alegere rezonabilă.

Adunându-se, Aurra Sing îşi împins sabia deasupra capului şi sări drept în sus, spărgând două etaje. Ateriză pe acoperiş, apoi sări din nou, şi din nou, folosind Forța pentru a-şi spori puterea muşchilor, până când depăşi limitele târgului.

Apoi se opri şi aşteptă. Simțea conexiunea de Forță a femelei Twi'lek, putându-şi da seama dacă acesta venea spre ea în loc să plece. Timp de câteva minute, punctul de pe radarul ei mental rămase în mare parte în aceeaşi zonă – fără îndoială pentru că Paladina o căuta prin *Casa Holo*. Dar apoi începu să se îndepărteze încet de ea.

Sing începu să o urmeze. De data asta avea să fie mai circumspectă; avea să aştepte până când situația va fi mai puțin *aglomerată*, cu mai multe şanse de succes.

Vânătoarea se apropia rapid de sfârşit.

Capitolul 23

Jax primi apelul de la Laranth chiar când el, I-5 şi Den plecau să se întâlnească cu Dejah Duare. Twi'leka fu laconică, aşa cum era de obicei:

— Cineva te vrea mort.

— Cum...?

— Foarte mort.

— Nu, am vrut să spun cum de ştii asta?

Şi oricine ar fi, adăugă Jax în tăcere, *spune-i să stea la rând*.

— Pentru că tocmai am terminat de dansat cu asasina care te caută. Am simțit-o de la mai mult de un kilometru distanță, de aceea m-am dus să investighez. Nu a fost cea mai bună idee pe care am avut-o în ultima vreme.

Jax aprobă din cap.

— Să înțeleg că încă e vie.

— Şi letală. Eşti vânat de cei mai buni, Jax, dacă asta te consolează. Unde eşti acum?

— *Strada Sari*, lângă *Bulevardul Caspak*.

— Aşteaptă-mă acolo, spuse Laranth.

* * *

În timp ce o asculta pe Twi'lekă povestindu-şi aventura, Den realiză încă o dată că nu era o formă de viață fericită.

— Aurra Sing? întrebă el. Aurra Sing?

Laranth aprobă încruntată încet din cap.

— Doar dacă nu ştii pe altcineva care să corespundă descrierii.

Vocea ei era uscată ca un an pe Tatooine.

— Măgulitor, într-un fel, spuse I-5. Am citit despre ea în timp ce eram conectat la rețeaua poliției. E infamă şi nu e ieftină.

Jax aprobă din cap. Ştia că nu era nevoie să se întrebe cine ar fi pus pe urmele lui un vânător de recompense cu reputația lui Sing. Doar o singură persoană şi-ar fi putut permite creditele pentru a o angaja.

Mă bucur să ştiu că îi atrag pe cei mai buni, gândi el ironic.

Den îşi apucă urechile într-un gest Sullustan de exasperare.

— Cred, spuse el, că a trecut de mult vremea să luăm următorul cargobot care îşi eliberează docul şi să plecăm, Jax. Adică, *Dulce Sookie!* clătină el din cap. Dacă Sing e după tine, nu se va odihni până când majoritatea, dacă nu chiar noi toți, nu vom fi morți – şi nu-mi cere să calculez şansele. Trebuie să ieşim din groapa asta suprapopulată de perversiuni. Nu că aş avea ceva în special împotriva perversiunii, desigur. Doar că mă supără când *o parte din perversiuni* încearcă să mă omoare.

— I-am dat cuvântul nostru lui Dejah Duare.

— Tu ne-ai dat cuvântul, Jax. Sigur, creditele ei sunt generoase şi utile, dar nu le putem cheltui dacă suntem morți. Trebuie să ne mutăm într-un cartier nou. Pe o planetă nouă. Într-o galaxie nouă.

— Linişte, îi admonestă Laranth pe amândoi. Avem musafiri.

În acelaşi timp în care ea vorbi, Jax auzi vâjâitul în creştere al repulsoarelor. O clipă mai târziu, primul dintre cele trei skimmere ale poliției se aşeză pe strada de lângă ei. Ceilalți pietoni se feriră rapid de polițişti, iar vehiculele civile care fuseseră prin apropiere găsiră brusc alte locuri mai atractive.

Contingentul de poliție era condus chiar de prefectul sectorului. Jax putea vedea că nu părea fericit să-i vadă, dar se îndoia că Pol Haus părea vreodată fericit să vadă pe cineva în domeniul său de activitate.

— Deci ne întâlnim din nou. Făcu o pauză, remarcându-i pe Jax şi I-5. Ce puneți la cale voi doi acum?

— Am ieşit doar pentru o seară de distracție, spuse Jax şi zâmbi.

— Corect, răspunse prefectul. Şi de ce genul de distracție pe care îl preferi pare să implice întotdeauna încălcarea legii? Văd că Zeltrona nu este cu tine, continuă el, fără să aştepte un răspuns. În mod interesant, totuşi, tocmai am primit o plângere de la o sală de jocuri locală, descriind două umanoide de sex feminin care au făcut o cantitate considerabilă de distrugeri acolo în ultima oră. Se uită cu atenție la Laranth, care îi înfruntă privirea direct. Una dintre ele, se pare, era o Twi'lekă.

— Îmi cer scuze pentru specia mea, spuse ea. Putem fi uneori turbulenți.

— Există, de asemenea, continuă Haus, o plângere la dosar de la un negustor de artă foarte respectat pe nume Shulf'aa, care afirmă că un anume Sullustan...

Den făcu tot posibilul să se micşoreze în spatele picioarelor lui Jax.

— ...a pretins că este ofițer de poliție în încercarea de a obține informații de la respectivul comerciant de artă, sub pedeapsa închiderii afacerii sale.

— O neînțelegere, spuse o voce mică din apropierea coapselor lui Jax. Uşor de explicat, sunt sigur.

— Fără îndoială, murmură Haus. Nu la fel de uşoară este acuzația unui alt broker, un Lonjair care îşi spune Spa Fon, că voi doi – se uită la Jax şi Den – ați intrat în incinta afacerii sale sub pretexte false, după care l-ați amenințat intenționat şi cu răutate în timp ce l-ați bătut fără milă pe unul dintre foştii săi angajați neajutorați şi complet nevinovați, care...

— Stai puțin, îl întrerupse Jax. În primul rând, acel *broker* Lonjair este un hoț profesionist. În al doilea rând, *fostul său angajat neajutorat şi complet nevinovat* era o subspecie de Cathar care probabil cuprindea un sfert de tonă metrică de răutate pură şi care a dat primul pumn, şi al treilea...

— Nu contează. Prefectul suspină în timp ce respingea cu mâna indignarea lui Jax. Nu sunt chiar interesat. Dar când inelele voastre de localizare au apărut lângă această ultimă perturbare, m-am gândit că ar fi potrivit să verific, de dragul vremurilor trecute. Tonul lui deveni sever. Nu ştiu exact ce se întâmplă aici, Pavan, dincolo de încercările tale de amator de a o ajuta pe Dejah Duare în speranța ei de a-l identifica pe ucigaşul partenerului ei, dar ştiu că devii o pacoste. Am destule iritații zilnice din poziția mea, fără să am una semi-permanentă pe mine. Spun *semi-permanent* pentru că nu va persista. Nu va persista pentru că dacă ceva de genul ăsta ajunge din nou în atenția mea, tu – arătă spre Jax – şi voi ceilalți de asemenea, vă veți găsi explorând numeroasele şi variatele delicii culturale ale închisorii sectorului. M-am făcut înțeles, la fiecare capăt al spectrului?

— Perfect, îl asigură Jax.

Prefectul se încruntă din nou şi, însoțit de echipa sa, se îndepărtă prin mulțime.

Den ieşi cu paşi timizi din spatele lui Jax.

— Spa Fon, Pol Haus, iar acum infama Aurra Sing. Pe al cui cap de listă vom mai fi, Jax? A lui Darth Vader? Sullustanul pocni din degete în semn de realizare falsă. Oh, stai, am uitat – suntem deja acolo.

Jax îşi privi în tăcere prietenii. Era mândru de ei toți, mândru de felul în care se strânseseră ca o echipă. Mândru de felul în care făcuseră față tuturor pericolelor şi problemelor care le fuseseră puse în față de când erau cu el. Avea dreptul să le ceară să îndure mai mult, să suporte riscuri poate mai mari? Ce ar fi făcut Maestrul Piell?

Ştia că Laranth ar fi rămas pe partea urâtă indiferent de situație – mişcarea de rezistență era tot ceea ce avea pentru a-şi da un sens vieții. Dar avea el dreptul să le ceară lui Den şi lui I-5, precum şi lui Rhinann, să-şi pună viețile în pericol în fiecare zi pentru el?

Respiră adânc.

— În regulă. Voi mai avea o întâlnire cu clienta noastră, iar pe baza acesteia vom decide cum să procedăm. Poate că este timpul să ne căutăm norocul în altă parte.

— Bine zis.

Den era vizibil uşurat. În spatele lui, însă, tăcerea continuă a lui Laranth îl deranjă uşor pe Jax. Dar apoi, îşi aminti că ea fusese mai morocănoasă decât de obicei în ultima vreme. Nu avea nevoie de Forță să-i spună asta.

* * *

Conştient de îngrijorarea prietenilor săi, precum şi de propriile sale interese, Jax se hotărî să fie cât mai ferm şi mai direct posibil în cursul a ceea ce ar putea fi ultima sa întâlnire cu Dejah. Era o hotărâre pe care şi-o pusese în minte înainte de a pleca la întâlnirea din după-amiaza următoare, pe care o menținu în timpul călătoriei până la reşedința ei şi pe care continuă să o mențină până în momentul în care fu admis în domiciliul pe care ea îl împărțise cu răposatul Ves Volette.

În acel moment, determinarea dispăru ca o pânză într-o erupție solară.

Zeltronii erau cunoscuți pentru extravaganța ținutelor lor, dar ceea ce purta Dejah când îl întâmpină părea şocant chiar şi pentru specia ei. O draperie argintie strălucitoare, mai mult nor decât pânză, i se lipea de corp în timp ce rămânea într-o mişcare constantă şi revelatoare. Era ca şi cum ar fi alunecat printr-o ceață perlată care acoperea țărmul unei plaje luminate de lună. Curgea în toate direcțiile, menținând forma corpului ei şi lăsând în acelaşi timp să se întrevadă fragmente sugestive din el. Un colier şi o brățară din *scoici sequat* Alderaaniene asortate completau ansamblul.

Cu siguranță nu era o imitație pe care o luase de la magazinul local de reduceri. Probabil costase mai mult decât făceau majoritatea ființelor într-un an. Sau în zece.

— Intră, te rog, Jax. Urmează-mă.

El o făcu, forțându-se să examineze în detaliu pereții şi tavanul până când ajunseră în camera de conversație. Era o zonă de şedere circulară scufundată, cu o fântână înconjurată de pietre de râu în centru, care putea împrăştia apă, foc sau oricare dintr-o duzină de alte îmbunătățiri vizuale distractive, în funcție de capriciile ocupanților locuinței. În acest moment, pulveriza un lichid portocaliu închis. La capătul îndepărtat al camerei se aflau trei *Volette*, acum aproape neprețuite, fiecare dansând şi contorsionându-se după propria codificare individuală. Ele asigurau toată iluminarea de care avea nevoie camera.

Lumina schimbătoare îi îngreuna gândirea. Norul de feromoni ameţitori pe care îi emana ea – ca să nu mai vorbim de factorul de intoxicare al subtanţei asemănătoare norului pe care o purta – nu-l ajuta deloc să se concentreze. Folosind tehnicile în care fusese antrenat, îşi recăpătă echilibrul. Dar chiar şi cu ajutorul Forţei, nu fu uşor.

Ea nu făcu să fie mai uşor, stând chiar lângă el.

— Deci, începu ea, despre ce voiai să vorbim, Jax? Ai spus că e important.

— Este. Dejah – ai putea să-ţi atenuezi, ăăă, emisiile?

Ea se distanţă de el – dar numai puţin.

— Ai fi putut s-o spui puţin mai subtil, spuse ea cu o uşoară încruntare furioasă. De ce? Ţi se par neplăcute emanaţiile mele personale?

— Nu. Dimpotrivă. Asta e problema. Mi-e greu să mă concentrez într-o atmosferă atât de… puternică.

— Oh, bine atunci, dacă te nelinişteşte.

Ea nu făcu nimic care să se vadă, dar brusc camera păru să se limpezească şi el fu capabil să gândească din nou rezonabil de limpede fără să invoce bariera Forţei. Zâmbetul ei nu lăsa nicio îndoială că nu o deranja câtuşi de puţin să îl perturbe.

— Mulţumesc, îi spuse el. I-ar fi ajutat şi mai mult concentrarea dacă ar fi putut face ceva şi în legătură cu ceea ce purta, dar dacă i-ar fi cerut să elimine asta, cel mai probabil nu ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Sunt aici din cauza slujbei.

Expresia ei trecu la o bosumflare în toată regula, care, deşi era menită să transmită un sentiment de dezamăgire, nu reuşi decât să o facă şi mai atrăgătoare.

— Ce s-a întâmplat, Jax? Nu este suficient avansul pe care ţi-l plătesc ţie şi prietenilor tăi? Dacă este inadecvat, presupun că aş putea…

— Nu e vorba de bani, o asigură el rapid. Doar că au intrat în joc alţi factori. În primul rând, prefectul sectorului este din ce în ce mai iritat de cercetările noastre, până la punctul în care ne-a ameninţat indirect, dar fără echivoc, cu încarcerarea dacă vom persista în investigaţiile noastre.

Ochii ei străluciră. În contrast cu pielea ei roşie palidă, efectul fu de-a dreptul destabilizator.

— Spune-mi numele lui. Îi voi face o vizită. Îţi garantez că după aceea nu te va mai ameninţa.

După aceea, probabil că va fugi dezbrăcat pe aleea paradei Imperiale, dacă îl inviţi, gândi Jax din ce în ce mai neliniştit.

— Mai bine stai departe de poliţie. Asta e ceea ce încercăm să facem. Dar există şi alte complicaţii. De exemplu, există o femeie…

— Acea Twi'lekă cu lekkuul rănit? îl întrerupse ea.

— Nu, nu Laranth. *De ce s-ar gândi ea la Laranth?* se întrebă el. Altcineva. Cineva foarte periculos. Sunt îngrijorat pentru bunăstarea prietenilor mei.

— Aş putea să-i fac şi ei o vizită.

Sugestia ei îl ajută pe Jax să-şi amintească de ce se afla aici.

— Este o fiinţă pe care cred că nici măcar abilităţile tale de persuasiune nu ar putea-o afecta. Mă tem, Dejah, că va trebui să încheiem acordul dintre noi. Eu şi prietenii mei vom face tot posibilul să te scoatem în siguranţă de pe Coruscant. Dar, în aceste noi circumstanţe, continuarea căutării ucigaşului partenerului tău reprezintă pur şi simplu un pericol prea mare. Atât pentru tine, cât şi pentru noi.

Dejah îşi îngropă faţa în mâini şi începu să plângă. O nouă explozie de feromoni izbucni din ea, diferită de cele care îl învăluiseră mai devreme, dar nu mai puţin

afectantă. În ciuda rezistenței pe care el o opuse imediat, proiecțiile ei empatice, combinate cu *buchetul* disperat pe care îl emana, amenințau să-i submineze hotărârea reînnoită. Începu să se întindă spre ea, să o țină în brațe şi să o liniştească. Apoi, realizând ce greşeală ar fi făcut, rămase pe loc şi o lăsă să plângă. Asta îi frânse inima.

După câteva momente, ea îşi ridică privirea, îşi şterse ochii cu dosul mâinilor şi apoi şi le încleştă în poală. Chiar şi acest gest simplu era plin de suficiente implicații pentru a-l deranja, dar el tot nu se mişcă.

— Nu pot face nimic ca să te răzgândeşti, Jax? Dacă nu mai mulți bani, atunci ce?

Promisiunea care strălucea în ochii ei şi atârna aşteptând în aerul dintre ei era aproape suficient de puternică pentru a deplasa un mic corp planetar de pe orbita sa.

El se simți clătinându-se. *Trage de timp, la naiba!*

— Doar că, începu el, jucându-se cu timpul pentru a-şi stăpâni din nou emoțiile, se pare că nu facem niciun progres. Sau cel puțin, nu progresăm cum trebuie. Am aflat câteva lucruri, dar astea ne trimis pe diferite piste. Ceea ce ne trebuie este un nou început. Un unghi nou. Poți să ne spui ceva ce nu ne-ai spus până acum, ce nu ai spus nici poliției?

— Ei bine, spuse ea, am făcut o mică cercetare a mea. Asta este o zonă rezidențială destul de exclusivistă, iar ființele de toate speciile de aici tind să nu vrea să aibă nimic de-a face cu autoritatea actuală. Dar mie mi s-au destăinuit.

Şi un rockrender[23] *Sullustan ți s-ar destăinui*, gândi Jax.

— Şi ce ai aflat?

— Probabil nimic. Dar... există un bătrân Drall care locuieşte la câteva domicilii mai departe de aici. Îi ştii pe Dralli – sunt atât de absorbiți în bibliotecile lor că nu prea socializează. Din această cauză, nu ştiu dacă poliția l-a interogat vreodată pe acest bătrân. Dar femela Drall este renumită şi pentru bijuteriile sale, iar ea obişnuia să discute uneori cu Ves despre modul în care arta traversează granițele dintre specii. A trecut pe aici acum câteva zile pentru a-şi prezenta în sfârşit condoleanțele. A spus că ar fi făcut-o mai devreme, dar că era ocupată cu o parte importantă a catalogării. Am invitat-o înăuntru şi i-am făcut un ceai de *dianoga* pe care îl adusese. Dejah zâmbi cochet. Ei bine, ştii ce poate face chestia asta. Ne-am simțit bine. Zeltrona se aplecă spre Jax, iar de data asta descărcarea ei feromonică fu riguros atenuată. În cursul conversației noastre, i-a scăpat că a văzut un Vindalian mare în cartier înurmă cu câteva nopți.

Jax se încruntă. Putea fi o pură coincidență faptul că un Vindalian fusese văzut în apropiere când fusese ucis Volette. La urma urmei, nu era ca şi cum Baronul şi partenera lui ar fi fost singurii doi Vindalieni de pe Coruscant, sau chiar locuind în regiunile mai bune ale Sectorului Imperial.

Dar dacă nu era o coincidență? Dacă exista un fel de legătură? În timp ce se gândea la asta, se auzi soneria surdă care indica o prezență la intrare. Recunoscător pentru întrerupere, Jax trimise tentacule ale Forței pentru a investiga.

Ceea ce întâlni fu mai mult un motiv de surpriză, decât de nelinişte. Entitatea care solicita audiență nu era nimeni altul decât Sele, bodyguardul Cathar al lui Spa Fon – sau fostul bodyguard, înainte ca Jax să-l facă de ruşine prin înfrângere. El şi

---

[23] Rockrender – creaturi mari care trăiesc în peşterile planetei vulcanice Sullust. Sunt atrase de gustul mineralelor dense – inclusiv cele găsite în armurile trupelor de şoc. Au două gheare extrem de lungi pe fiecare picior din față şi o coadă lungă.

Den lăsaseră uriaşa creatură felină la Spa Fon, unde, presupuse el, războinicul şi-ar fi ispăşit ruşinea prin ritualul *Gi-an-ku'rii*. În schimb, el era aici. Cum îl găsise pe Jax?

Căuta o revanşă? Jax oftă şi desfăcu sabia de foc din teacă.

— Aşteaptă aici, îi spuse el lui Dejah.

Apoi ieşi afară pentru a-l înfrunta din nou pe uriaş, realizând cu o ironie sinistră că, într-un fel, un meci pe viață şi pe moarte împotriva unei ființe de două ori mai mare decât el era preferabil decât să fie singur cu Dejah şi feromonii ei.

Totuşi, înainte de a putea spune ceva, Catharul scoase un mârâit scăzut, supus.

— Dacă este pe placul cuceritorului meu, spuse el cu capul plecat, am auzit anumite bârfe şi zvonuri pe străzi care ar putea avea legătură cu căutarea ta.

Făcu o pauză, aşteptând permisiunea de a continua.

— Continuă.

— O cunoştință de-a mea, un Geroon, are un droid pe care îl închiriază uneori ca ajutor casnic unor membri ai nobilimii extraterestre. Acest droid i-a spus că a văzut un skimmer purtând sigiliul Casei Umber parcat lângă conaptul artistului Ves Volette în noaptea morții sale. Creatura impunătoare îşi coborî ochii. Mă rog ca această informație să-ți fie de vreun mic folos.

— Într-adevăr, îmi este, spuse Jax. De fapt, îți cumpără eliberarea. Îți înapoiez autonomia. Du-te în pace.

Sele ridică ochii în semn de surpriză şi recunoştință, şi nu pierdu timpul în a se face nevăzut.

Jax se întoarse în camera de zi a lui Dejah, unde Zeltrona îl privi curioasă.

— Cine a fost?

— Cred, spuse Jax, că s-ar putea să fi fost răspunsul pe care îl căutam.

Capitolul 24

Îi luase ceva timp, dar instinctele şi căutările lui – toată munca lui grea – dăduseră în sfârşit roade. La urma urmei, unde să caute un Jedi renegat mai bine decât la o adunare a renegaților? Totuşi, când cele câteva întâlniri la care participase nu dăduseră niciun rezultat, nici măcar o pistă, Typho fusese pe punctul de a renunța şi de a se concentra pe alte direcții de cercetare. Şi apoi, la ultima adunare la care se hotărâse să participe... succes. Perseverența era întotdeauna cheia victoriei.

Desigur, tânărul putea fi un alt Jax Pavan cu acelaşi nume, şi nu Jediul pe care Aurra Sing fusese însărcinată să-l găsească pentru Darth Vader. Dar, având în vedere că Typho îl găsise la o întâlnire *Whiplash*, această posibilitate i se părea cel puțin îndoielnică. În timp ce îl urmărea pe tânăr de la distanță, căpitanul îşi folosise toate abilitățile pe care le învățase în forțele de securitate pentru a-şi ascunde prezența de prada sa. Mental, se lupta să-şi mențină atenția pe orice altceva: aroma în derivă a mâncării gătite, trecerea unui umanoid atrăgător, o ceartă, o ofertă, o şoaptă auzită. Dacă individul care îl urmărea prin mulțime era într-adevăr Jedi, Typho ştia că trebuia să depună toate eforturile posibile pentru a nu crea o perturbare în Forță care l-ar fi putut alerta pe Pavan că este urmărit.

Cel puțin, prada lui nu se întoarse şi nu se uitase în urma lui în timp ce îşi croia drum cu încredere prin mulțimea biodiversă. Poate că excesul de emanații emoționale din mulțime îl împiedica să-şi identifice urmăritorul. Sau poate că, simțindu-se în siguranță într-un mediu familiar, pur şi simplu nu era atent. Motivele nu îl interesau în mod deosebit pe căpitan, atâta timp cât anonimatul celui din urmă era păstrat.

În cele din urmă, îl văzu pe Pavan intrând într-un bloc de locuințe dintr-o fundătură. Deşi sistemul automat de securitate al locuințelor îl împiedică pe Typho să-l urmărească pe obiectul atenției sale înăuntru, fu totuşi convins că acum ştia locația domiciliului bărbatului. Era suficient pentru scopurile sale. În spatele singurei intrări securizate se puteau afla o duzină de locuințe individuale, sau o sută. Nu conta. Era suficient că îl localizase pe Jedi. Pentru că, chiar dacă evenimentele decurgeau aşa cum plănuise şi Vader nu reuşea să-i prindă gândurile cu ajutorul Forței, Typho tot voia un as în mâneca sa. Nu avea nicio remuşcare să dezvăluie locația lui Pavan, dacă în felul acesta îşi păstra avantajul pentru câteva clipe în plus. Norocul îi favoriza pe cei pregătiți – fiecare soldat ştia asta. În plus, plănuia să-i trimită tânărului Jedi un cadou care, dacă lucrurile nu mergeau bine, cel puțin l-ar fi făcut pe Pavan să fie ceva mai pregătit să înfrunte un Lord Sith. Era tentant să cedeze ironiei inerente în a-l folosi el însuşi, dar ştia că trebuia să îşi maximizeze şansele de succes.

Vader îl voia pe renegatul Jedi Jax Pavan – atât de mult, încât o trimisese după el pe infama Aurra Sing. Păcat, deci, pentru Sing, pentru că Typho îl găsise primul. Zâmbi sumbru. Cum ar fi putut un funcționar planetar minor necunoscut să obțină o audiență la *şoimul de pe încheietura Împăratului*? Oferindu-i ceva ce el dorea cu disperare. Fără ştirea lui, Jax Pavan era biletul lui Typho pentru o întâlnire cu Lordul Întunecat. Ultima întâlnire pe care Vader ar fi avut-o vreodată.

* * *

Existau modalități de a aranja astfel de lucruri. Modalități de a lua legătura, chiar şi cu Împăratul însuşi, dacă cineva ştia cum să lucreze pe canalele birocratice adecvate. Statutul lui Typho ajuta, desigur. Nu era ca şi cum comunicatul ciudat şi întortocheat ar fi venit de la un cetățean amețit de pe stradă cu un sentiment exagerat al propriei importanțe. Pe măsură ce Typho îl urmărea, văzu că mesajul său făcea progrese constante către destinatarul desemnat. Avea puține îndoieli cu privire la reacția pe care o va avea când va ajunge acolo.

Vader îl va contacta direct. Nu ar fi trecut printr-un intermediar pentru ceva care era evident suficient de important pentru a angaja un vânător de recompense de calibrul lui Sing. Şi Typho avea să-i răspundă, desigur, dar nu fără să ia măsurile de precauție necesare. Se spunea că Lordul Întunecat putea citi de la mare distanță adevăratele intenții ale unui simțitor. S-ar putea să nu fie decât o prostie – dar, ca profesionist în securitate, căpitanul nu voia să rişte. Prin urmare, pregătirile sale, pe lângă aflarea locului în care se afla Pavan, includeau şi o vizită la un anumit farmacist cu o reputație mai puțin onorabilă. Cu cele două, avea să fie suficient de pregătit.

Localul era situat pe o stradă întunecată, într-o secțiune deosebit de prost iluminată a *Subnivelului 20*. Asta nu pentru că era un cartier deosebit de rău – dimpotrivă, de fapt. Pur şi simplu, non-umanii care locuiau în zonă tindeau să fie membri ai unor specii care preferau lumina slabă. Chiar şi aşa, femela Kubaz încă purta ochelarii de difuzie preferați de poporul ei atunci când locuiau pe planete cu sori mai strălucitori decât cel al lumii lor natale. Firele negre de pe cap i se zbârleau şi botul lung i se flexa în sus în echivalentul unui zâmbet onctuos în timp ce îl întâmpina pe noul client cu o multitudine de gesturi ale mâinilor.

— *Krsft*. Cu ce vă pot fi de folos, *sor*?

Sub lumina de deasupra abia adecvată, pielea negru-verzuie a chimistei părea aproape lipsită de culoare.

— Vreau să cumpăr un nod de piele de taozin.

Degete delicate trasau deja notații relevante în holoproiectorul care plutea în aer între ei.

— *Dzzt*. O curiozitate rară. Scumpă.

— Prețul nu contează, spuse Typho. Ai unul?

— *Hmm-ezz*. Posibil. Desenând imagini şi simboluri în aer, femela Kubaz îşi verifică inventarul. Am unul în stoc. Calculă costul. Va fi... *mfft-zza*... nouă sute de credite în total.

Într-adevăr scump, gândi Typho, apoi ridică din umeri. Nu era nimic de făcut; taozinul, cunoscut şi sub numele de *dragonul Forței*, era o nevertebrată gigantică transparentă extrem de rară, originară din jungla lunii Va'art. De asemenea, se zvonea că unii trăiau în cavernele abisale subterane ale Coruscantului. Ceea ce făcea creatura de interes pentru Typho era invizibilitatea sa pentru cei sensibili la Forță. Conform legendei, excrescențele sferice de pe pielea creaturii produceau un gol ciudat în simțurile acordate unora de către Forță. Aşa se spunea, în orice caz. Căpitanul spera ca legenda să fie adevărată; avea o singură şansă să-i testeze eficacitatea.

Femela Kubaz îi înmână un plic transparent care conținea o sferă cam de mărimea pumnului său, colorată în nuanța galbenă slabă a colților unui rancor. Căpitanul o privi pentru o clipă. Ciudat, într-adevăr, să te gândeşti că un talisman atât de mic îl poate doborî pe marele Lord Vader. Dar acesta era lucrul special la talismane,

nu-i aşa? Întotdeauna promiteau mai mult decât păreau capabile să ofere. La urma urmei, aşa funcționa magia.

Typho se întoarse şi ieşi din clădire, cu talismanul strâns în mână. Mai avea o ultimă sarcină: să livreze pachetul pentru Jax Pavan.

După aceea, avea să fie gata.

Capitolul 25

Droidul de protocol argintiu nu putea păru surprins, dar reacția sa la prezența lor fu transmisă prin vocea sa.

— Cetățean Pavan. Uitându-se dincolo de Jax, mecanicul îi observă pe cei adunați în spatele lui. Şi prietenii tăi. Privirea droidului se opri asupra unei persoane ceva mai familiare. Dejah Duare, eşti, ca întotdeauna, binevenită în această casă.

Den făcu un pas înainte.

— Dar noi ceilalți?

Droidul păru momentan confuz.

— Nu v-ați anunțat venirea. Nu figurați pe lista mea.

— Baronul şi perechea lui sunt înăuntru? întrebă Jax.

— Sunt în reşedință, da. Lentilele strălucitoare îl priviră pe Jedi. Pot să presupun că apariția ta aici concomitent cu cea a prefectului Haus nu este o coincidență?

— Ai putea presupune asta, zise Den, din moment ce am aranjat să ne întâlnim aici.

— Te rugăm să ne anunți, spuse Jax.

Droidul ezită, apoi se întoarse şi se îndepărtă pe covorul de pluş. Jax şi însoțitorii săi aşteptară în afara intrării oficiale. Mecanicul nu absentă prea mult.

— Vă rog să intrați. Baronul este nerăbdător, ca întotdeauna, să audă ce aveți de spus. Şi, ca întotdeauna, sunt sigur că va fi încântat că Dejah este cu voi.

— Baronul nu este singurul curios. Pol Haus păşi în foaier. Abia aştept să aflu motivele pentru care m-ai târât aici la ora asta.

Încă o dată fură impresionați de opulența împrejurimilor Baronului. De data asta, Umber îi întâmpină cuviincios. Partenera sa apăru la scurt timp după aceea.

Pol Haus, care era acolo cu un asistent droid, îi privi încruntat.

— Să auzim, mârâi Zabrakul.

Jax încuviință din cap. Den şi I-5 se mutară în colțuri opuse ale camerei. Atitudinea lor era imperturbabilă, dar simțurile lor erau în alertă. Toți ştiau ce urma să spună Jax, chiar şi Dejah. Discutaseră în prealabil şi toți fuseseră de acord.

Acum că venise momentul, Jax lăsă firele Forței să se extindă dinspre el, pentru a-i cuprinde pe toți cei din cameră. Efortul său de a oferi o confirmare interioară pentru ceea ce urma să anunțe fu dezamăgitor. Dar, pe de altă parte, se aşteptase să fie aşa.

— Foarte bine, îi răspunse el prefectului. Ştiu cine l-a ucis pe Ves Volette.

Îi aruncă o privire rapidă Zeltronei care stătea în apropiere. Fiind pregătită pentru această dezvăluire, ea nu arătă nicio reacție, nici hormonală, nici telepatică. Mulțumit, îşi întoarse atenția la gazdele lor şi la poliție.

— Un skimmer Vindalian purtând stema Baronului Umber a fost văzut în apropierea atelierului artistului în noaptea în care a fost ucis. În timp ce Baronul deschidea speriat gura, Jax ridică o mână pentru a preîntâmpina obiecția pe care o intuise. Ştiu că n-ai fost tu, Baroane. Sunt cât se poate de sigur de asta. Te-am verificat şi nu există nimic care să sugereze că ai avut vreo implicare în crimă. Dimpotrivă.

— Investigațiile mele indică acelaşi lucru, dacă interesează pe cineva, adăugă Haus ironic.

Umber se aşeză.

— Nu ştiu dacă să fiu ofensat sau uşurat de cuvintele tale, Pavan.

— Eşti un adevărat pasionat al artei lui Volette. Există modalităţi de a confirma aceste lucruri. Îi iubeşti opera şi în mod clar erai foarte ataşat de el.

— Amândoi am fost, declară Umber.

Jax simţea cum firele Forţei pe care le lăsase să curgă se întorceau la el. Da, era cu siguranţă un sentiment de nelinişte în cameră, de nelinişte crescândă. Asta nu făcea decât să confirme ceea ce ajunsese să bănuiască.

— Da. Dar cu siguranţă tu eşti mult mai ataşat decât perechea ta. Ridicându-şi privirea, se uită dincolo de nobil. Nu-i aşa, Baroneasă Umber?

Ea se uită direct la el. Nefamiliarizat cum era cu specia ei, nu-i putu citi cum trebuie expresiile. Dar nu se putea înşela asupra furiei care curgea prin Forţă.

— N-aş nega asta.

— Droidul nostru – şi Jax îl arătă pe I-5 care privea – a reuşit să obţină acces la înregistrările voastre bancare.

Se uită la Haus. Zabrakul nu spuse nimic, dar îl urmărea foarte atent pe Jax.

— Serios, Pavan! Asta e prea mult!

De data asta, Umber nu îşi mai putu stăpâni indignarea.

Jax îi întâlni privirea iritată fără să clipească.

— În ultimii trei ani standard ai cheltuit o sumă considerabilă pe lucrările lui Ves Volette. Atât de mult, de fapt, încât ratingul tău de credit şi capacitatea ta de a cheltui şi de a împrumuta au fost afectate.

Umber nu putu decât să arate indignare.

— Am avut totul sub control. În orice moment. În afară de afrontul adus vieţii mele private, nu văd ce legătură are asta cu identitatea ucigaşului lui Volette. Se întoarse spre Haus. Domnule prefect, cu siguranţă aceasta este o contravenţie la vreo procedură de investigaţie.

Haus îşi scutură încet capul cornut.

— Să vedem unde vrea să ajungă cu asta.

— Mai era şi altcineva îngrijorat şi de finanţele tale, Baroane, continuă Jax. Cineva care se pare că avea altă părere despre cât de bine aveai totul sub control. Cineva care nu era la fel de copleşit de creaţiile Caamasi cum eşti tu.

Din nou, Jax îşi îndreptă atenţia către partenera Baronului. Acum nu mai era nicio îndoială cu privire la neliniştea şi furia care curgeau prin Forţă. Continuă să vorbească.

— Tu eşti cea pe care cunoştinţa de cartier a lui Dejah a văzut-o lângă studioul lui Volette în acea noapte, Kirma Umber. Martorul a spus că persoana pe care a văzut-o era mai mare decât majoritatea Vindalienilor. Încă nu ştiu prea multe despre specia voastră, dar ştiu că femela este întotdeauna mai mare decât masculul. Ţi-ai urmărit partenerul pentru că te temeai că urma să cumpere încă o lucrare a lui Volette, afectându-ţi astfel şi mai mult poziţia fiscală. După ce Baronul a plecat, l-ai confruntat pe Volette şi l-ai ameninţat. Probabil că i-ai ordonat să nu-i mai vândă nimic Baronului sau cel puţin nu până când nu reuşeaţi să restabiliţi finanţele familiei.

Ea se holbă la el.

— Mulţi oameni au o imaginaţie bogată. Trebuie să spun că a ta, Pavan, este mult mai bogată decât a majorităţii.

Tonul ei era calm, dar ceea ce simţea de la ea era cu totul altceva.

— Fiind vocea şi artistul independent care era, Volette a refuzat, iar tu l-ai atacat. Poate nu cu intenția de a-l ucide, dar cu suficientă forță încât să-l înjunghii. Apoi ai fugit.

Baronul Umber se holbă la partenera sa. Era clar că voia să spună ceva, dar nu-şi găsea cuvintele. Kirma se uită la el, apoi iar la Jax.

— Tu ştii ceva. Nu ştiu cum, dar... ştii. L-am urmărit pe partenerul meu şi l-am confruntat pe Ves. L-am rugat să nu ne mai vândă munca lui. Dar nu a avut nimic de-a face cu finanțele. Când Baronul spune că le are sub control, ştiu că e adevărat. Îi plac lucrările lui Volette, dar nu ar risca niciodată stabilitatea financiară a familiei pentru a arta cuiva. Un astfel de lucru ar fi în mod clar ne-Vindalian.

— Atunci de ce?

— Ar trebui să ştii. Făcând un pas înainte, femela Vindaliană ridică un braț şi arătă. A fost din cauza ei.

Pe neaşteptate, atenția tuturor celor din cameră se îndreptă imediat spre Zeltrona surprinsă. Dejah rămase cu gura căscată la Vindaliană, se uită la Baron, apoi se întoarse la Jedi.

— Jax, eu... nu ştiu despre ce vorbeşte.

Baronul Umber luă cuvântul fără să fie nevoie să fie îndemnat.

— A existat... o atracție între noi, recunosc. Se întoarse spre partenera sa. Dar asta a fost tot. Nu s-a întâmplat nimic. Kirma, nu îmi puteam controla reacțiile când eram în locuința lui Volette şi ea era de față. Gesticulă neputincios. Este Zeltronă.

— Mai bine ai fi stat departe de prezența ei, murmură partenera lui.

— Cum aş fi putut face asta? protestă el. Era mereu acolo. Când alegeam o sculptură, ea era acolo. Când Ves şi cu mine discutam despre plată, ea era acolo. Când se încheiau negocierile sau se discuta despre artă, ea era acolo. Era partenera lui.

Kirma Umber privi dincolo de partenerul ei. Emoțiile ei erau acum foarte diferite de cele pe care le percepuse Jax mai devreme.

— Şi este o Zeltronă. Asta explică, dar nu scuză.

— Nu s-a întâmplat nimic, reiteră Umber, cu toată forța pe care o putu aduna fără să țipe.

Seriozitatea lui se răspândi prin Forță, iar Jax îl crezu. Partenera lui îi întâlni privirea, i-o susținu şi, în cele din urmă, se întoarse spre Jedi.

— L-am confruntat pe Ves Volette. Am plecat furioasă, dar l-am lăsat în viață. Se întoarse cu privirea iar spre Jax. Trebuie să mă crezi! Nu l-am ucis eu.

O voce nemaiauzită până atunci îşi făcu în sfârşit apariția. Era calmă, controlată, metodică. Era, de asemenea, de la ultima *persoană* pe care Umberii şi Haus se aşteptau să o audă.

— Eu l-am ucis.

Capitolul 26

Mâinile lui Typho nu tremurară în timp ce introducea adresa electronică. După ce termină, se aşternu tăcerea, în afară de susurul slab al staticii. Îşi imagină un ajutor vorbindu-i cu deferenţă celui de-al doilea la comandă după Împărat: *Lord Vader, comunicarea pe care aţi cerut să vă fie adusă imediat la cunoştinţă este reţinută pentru atenţia dumneavoastră pe canalul şase.* Sau ceva în acest sens. Typho se întreba în ce fel de umor îl lăsase pe Lordul Întunecat încercarea sa de a-l contacta pe Vader. Ochiul minţii sale îl vedea pe Vader singur într-o cameră întunecată, înconjurat de tehnologie care zumzăia şi clipea, fără îndoială mult mai confortabil într-un astfel de mediu decât în prezenţa unor organici servili. Ajutoarele sale erau, după toate probabilităţile, incapabile să se abţină de la a se angaja în cel mai evident tip de linguşire în speranţa de a obţine o mică parte din favoarea stăpânului lor.

Oricât de enervante ar fi fost astfel de persoane, uneori erau necesare; Vader nu putea face totul de unul singur, nu putea fi peste tot în acelaşi timp, iar organizarea şi consolidarea Imperiului îi solicita, fără îndoială, fiecare clipă din timpul său conştient. Cu excepţia acestei singure întreruperi. Pentru aşa ceva îşi va face timp.

Holoproiectorul pâlpâi şi luă formă. Typho privi cum imaginea tridimensională a Lordului Întunecat se rotea într-un scaun masiv de control negru-albastru şi îl privea gânditor. Din punctul de vedere al lui Vader, Typho era doar un bărbat uman, cu faţa mascată. Deşi nu simţea nimic, ştia că Lordul Întunecat se întindea cu Forţa, încercând să ghicească entitatea din spatele deghizării. Îşi putea imagina frustrarea lui Vader când îşi va vedea încercarea blocată în mod misterios. El miza totul pe faptul că nodul de piele al taozinului funcţiona cum trebuie.

Dacă era blocat în încercarea sa de a-l citi, Lordul Întunecat nu dădu niciun semn în acest sens.

— Ştii cine sunt, spuse el. Cine eşti tu, cel care îmi ceri atenţia?

— Numele meu este pentru familia mea, răspunse Typho. Am ceva ce vrei.

Vader aprobă din cap, casca grea clătinându-se uşor.

— Aşa spui tu. Rămâne de văzut dacă spui adevărul.

— Atunci vezi şi crede.

Proiecţia oscilă uşor când o imagine mai mică fu suprapusă peste prima. Aceasta arăta sfârşitul unei întâlniri care tocmai se încheiase, înregistrată în mod clar de un dispozitiv camuflat. Adunarea şi scopul ei nu-l interesau pe Lordul Întunecat. Typho ştia că ceea ce i-ar fi atras atenţia era figura unui tânăr care se apropia de obiectivul înregistratorului. Reglându-se automat în funcţie de distanţă, dispozitivul păstră omul în centrul atenţiei şi la dimensiunile potrivite. Nu exista nicio îndoială cu privire la identitate. Vocea imaginii – cea a proprietarului înregistratorului era ştearsă cu grijă şi profesionalism – furniză confirmarea necesară.

— Ah. Mulţumit, Vader se relaxă în scaunul său de comandă. Trădătorul Jedi Jax Pavan.

— Îl vrei. Ţi-l pot da.

— Şi ce vrei în schimb?

Vader părea nerăbdător. Lumi întregi aşteptau, fără îndoială, deciziile lui.

— Nu prea mult. Cinci milioane de credite Imperiale.

— Eşti îndrăzneț, spuse Vader, cu o notă de amuzament în vocea sa profundă. Ingenios, de asemenea, în încercarea de a-ți ascunde mintea de Forță. Sunt... intrigat. Creditele vor fi transferate, conform directivelor pe care mi le vei da. Voi autoriza ca plata să aibă loc în momentul în care Jediul renegat va fi în mâinile mele.

Vader nu se mânjea cu târguiala, remarcă Typho cu uşurare. Totuşi, jocul trebuia jucat pentru a nu stârni suspiciunile Sithului.

— De unde ştiu că pot avea încredere în tine, Lord Vader?

Vader nu păru câtuşi de puțin ofensat.

— Nu ştii, şi nicio garanție pe care ți-aş putea-o oferi nu te-ar linişti. Dar banii nu înseamnă nimic pentru mine. Îl vreau doar pe Pavan.

— Atunci îl vei avea. Diseară, la primul întuneric. Există un hangar de transport în *Sectorul 4-G2*. Vino singur la etajul şase. O duzină de trupe de şoc m-ar putea face nervos şi ar pune capăt prematur tranzacției noastre.

— Nu am nevoie de escortă. Voi fi acolo. Şi ține minte: îl vreau în viață.

— Nu îți face griji, spuse Typho. I-am câştigat încrederea şi, când va fi cu garda jos, îi voi umple băutura cu o doză dublă de *praf de vise*. Până când noi trei ne vom întâlni diseară, va fi atât de fericit încât vei putea să-i spui chiar că eşti Maestrul lui Jedi de mult pierdut şi te va crede.

— Un plan bun.

Fără un alt cuvânt, Vader întrerupse legătura. Imaginea implodă şi dispăru.

Aşadar, întâlnirea era stabilită. Darth Vader, ucigaşul fără conştiință pe care venise pe Coruscant ca să-l înfrunte, urma să fie prezent în persoană la locul stabilit.

— Nu va mai dura mult, Padme, murmură el.

* * *

— Eu am făcut-o, spuse vocea blândă.

Toți ochii se întoarseră spre sursa vocii – droidul de protocol al familiei Umber. Baronul şi Baroneasa se holbară şocați la mecanicul domestic, care le întorcea calm privirea.

— Da, tu ai făcut-o, spuse Jax. Prin Forță, citi surprinderea şi curiozitatea lui Haus. Se uită la Vindalienii uimiți. Îmi pare rău, Baroneasă, că v-am acuzat pe nedrept. A fost singura modalitate de a vă determina droidul să mărturisească.

— Dar cum? De ce? întrebă Umber.

— Droidul tău este în serviciul aceleiaşi familii de foarte mult timp, zise Jax. De cele mai multe ori, noi, organicii, nici nu observăm droizii. Ne-am dezvoltat abilitatea de a le ignora prezența chiar şi în situații intime. Zâmbi uşor. Vorbesc din experiență. Ştim că sunt acolo, dar nu îi recunoaştem decât atunci când avem nevoie de ei. Totuşi, asta nu înseamnă că sunt lipsiți de automotivație. Se uită la I-5. Ia-l pe I-5, de exemplu.

— Dar el este o excepție, sublinie Den. Programarea ta socială şi interactivă, şi circuitele aferente au fost modificate ilegal, adăugă el pentru droid.

I-5 se uită în jos la prietenul său.

— Deci, în mod firesc, ai presupune că sunt singurul care poate fi sau a fost astfel modificat?

În cealaltă parte a camerei, Kirma Umber se îndepărta încet de droidul ei. Se îndepărta de maşina care fusese în serviciul familiei Umber de mai mult timp decât îşi

putea aminti.

— Nu este posibil, spuse ea. Nu a existat niciun motiv...

— Ți-am văzut suferința. Droidul argintiu de protocol vorbea calm. Am perceput-o în tăcere mult timp, în timp ce Baronul își făcea vizitele frecvente la artistul Volette și la partenera sa, Zeltrona Dejah Duare. Am stat în tăcere, fără să comentez, în timp ce tu îți strigai cu voce tare temerile și grijile în intimitatea camerei tale. În ultima noapte în care te-ai dus să-l vezi pe Volette, te-am urmărit. La urma urmei, securitatea face parte din programul meu. Nu am văzut nevoia să te îngrijorez cu prezența mea. Am observat cearta ta cu artistul. Ți-am înregistrat limbajul trupului, emoția brută a tonului tău, conductivitatea crescută a răspunsului galvanic al pielii. Am determinat atunci modul cel mai bun de a-mi îndeplini programarea și obligația față de familia Umber. L-am înfruntat pe Caamasi și am încercat să îndeplinesc această programare prin cuvinte. Am fost ignorat, desigur. Am decis în acel moment că era necesară o acțiune suplimentară în numele proprietarului meu. Prin urmare, l-am înjunghiat pe Ves Volette în plexul anterior cu asta.

Droidul ridică pumnul drept și unul dintre degete se ridică, transformându-se într-o țepușă scurtă, cu aspect letal. Kirma Umber oftă.

— Portul tău de recuperare a datelor, murmură Jax. Ai avut forță mai mult decât suficientă ca să penetrezi cartilajul de protecție.

— Adevărat. Cum nu au existat martori direcți, odată ce Baronul a fost exonerat de orice implicare, m-am gândit că problema, oricât de deplorabilă ar fi fost, ar putea dispărea. Privirea lui era concentrată în cealaltă parte a camerei, pe Jax și pe I-5. Simt ceva ce organicii ar numi curiozitate – o dorință de extrapolare euristică. Cum ai ajuns să mă suspectezi?

Îi răspunse I-5.

— În timp ce Jax și Den îl interogau pe Spa Fon...

Haus tuși discret, la care Den oferi un zâmbet bolnăvicios.

— ...eu eram angajat într-o căutare de date în spațiul cibernetic. Se uită la Jax. Dacă îți amintești, eram încă în același mod când v-ați întors. Studiam detaliile crimei. În cursul investigației mele, m-am folosit bine de accesul la anumite înregistrări ale poliției sectorului.

Den se holbă la însoțitorul său, apoi se uită la Haus.

— Și tu ai crezut că ceea ce am făcut eu a fost ilegal.

— Când am fost la locul crimei, continuă Jax, am observat că mulți dintre droizii criminaliști erau DN-724, despre care cercetările lui I-5 au indicat că sunt destul de asemănători cu modelul tău. Se uită la droidul de protocol, care îl privi calm. Aveau tendința de a se târî pe covorul de pluș, lăsând urme distinctive – același tip de urme pe care le lași tu pe acest covor. Asta a fost ceea ce mi-a trezit primele suspiciuni. Investigațiile ulterioare ale I-5 au arătat că modelul tău avea un vârf de date perfect potrivit pentru provocarea rănii care l-a ucis pe Volette.

Nu menționă cel mai mare indiciu dintre toate, care era, în mod ironic, lipsa unui indiciu. Incapacitatea lui de a detecta vinovatul, combinată cu citirile negative pe care le avea despre Umberi, îl îndreptau direct spre droidul lor. Mecanismele erau în mod notoriu greu de citit prin Forță. Nu-i putea spune asta lui Haus, desigur.

Baronul începu să vorbească.

— Dacă a fost droidul nostru, atunci o reprogramare ar trebui să fie suficientă pentru...

Droidul, în mod uimitor, îl întrerupse pe stăpânul său.

— O astfel de acțiune ar aduce ruşine familiei. Sunt pregătit să execut soluția potrivită. Este cel mai rațional lucru.

Lentilele strălucitoare se întunecară vizibil. Câteva pâlpâiri de lumină scânteiară de la baza craniului droidului. În timp ce mirosul de ozon începea să contamineze încăperea şi ultimele scântei se stingeau, I-5 păşi printre organici, oprindu-se când ajunse la un braț de droidul argintiu nemişcat. În timp ce ceilalți îl priveau, îşi întinse mâna stângă. Din penultimul deget se telescopă o mică sondă, pe care I-5 o introduse într-un receptor din partea laterală a celuilalt droid. O clipă mai târziu, aceasta se desprinse şi se retrase înapoi în degetul său.

I-5 se întoarse către organicii care îl priveau.

— Şters. Rețeaua neurală a fost prăjită. Nu poate fi reparată de niciun specialist, oricât de talentat ar fi. Bătu pe partea laterală a droidului de protocol. Probabil că valorează ceva ca fier vechi.

Jax, care o privea pe Dejah, văzu o singură lacrimă rostogolindu-se pe obrazul ei.

— Ei bine, asta e minunat, spuse Pol Haus. Ce ar trebui să le spun celor de sus, care au cerut o concluzie în privința artistului lor preferat? Că l-a ucis un droid? Oh, da, asta va merge bine.

— Dacă îmi permiteți să fac o sugestie, spuse Dejah, cu siguranță nu există o lipsă de criminali pe străzi, care au fost eliberați din lipsă de dovezi. Aş crede că această crimă ar putea fi adaptată pentru a se potrivi unuia dintre ei. Observă că ceilalți se uitau la ea surprinşi şi ridică din umeri. După cum a subliniat prefectul Haus, nu există niciun sentiment de dreptate în ceea ce priveşte moartea lui Ves, aşa cum stau lucrurile. Dacă poate ieşi ceva bun din asta, poate că va ajuta.

Haus rumegă pentru o clipă, apoi se întoarse spre asistentul său droid.

— Adună speciile obişnuite, îi spuse el. Poate că putem scoate ceva bun din asta, până la urmă.

Kirma Umber se holba la mecanicul înghețat definitiv, apoi întâlni privirea soțului ei. Baronul îi zâmbi liniştitor soției sale.

— Vom obține altul. Era doar un dispozitiv şi se învechise.

— Da, murmură ea. A fost doar un dispozitiv. O lacrimă îi curse pe obraz. Dar unul loial.

Capitolul 27

Naveta neagră nu avea şofer, ci doar un singur pasager.

Typho privea din ascunzătoarea sa. Se părea că Vader acceptase condiţiile sale. Foarte bine. Vehiculul blindat şi automatizat ajunse exact la nivelul indicat şi se opri exact la locul specificat în hangarul de transport, la un minut după ora stabilită pentru întâlnire. Vader era un adept al preciziei.

Typho se încordă. Ştia că nu avea decât o singură şansă. Nu-şi făcea iluzii cu privire la acţiunea pe care o avea în vedere. Nu avea nimic de-a face cu onoarea, cu o luptă dreaptă. Era o crimă, pur şi simplu. Va trebui să lovească din spate, rapid şi letal, şi de la distanţă, cu un blaster. Era crimă, şi asta pentru cel mai murdar dintre motive – răzbunare. Ridică din umeri. Se împăcase cu luni în urmă cu ceea ce făcea şi de ce. Sufletul lui putea fi pătat iremediabil de acţiunea din seara asta, dar sufletul lui Padme avea să-şi găsească pacea. Asta era tot ce conta.

— Am venit aşa cum ai specificat. Întinzându-şi larg braţele, Vader îşi ridică mantia. Întunericul păru să învăluie întreaga podea a hangarului. Singur şi neînarmat.

Era timpul să se încreadă în micul mănunchi de celule de piele mumificate care i se odihneau în buzunar. Era timpul să o răzbune pe femeia pe care o iubise.

Era timpul să lovească.

Typho ieşi repede din ascunzătoarea sa de la etajul de deasupra lui Vader. Îşi alesese locul cu grijă. Chiar în faţa lui se afla o gaură lată de şase metri, în care era încadrat exact spatele Lordului Întunecat. Căpitanul Typho îşi ridică blasterul şi trase.

La început crezu că proiectilul cu gaz ionizat din blasterul său explodase în interior. Fu ca şi cum o mână uriaşă, invizibilă, l-ar fi smuls şi l-ar fi aruncat cu o forţă distructivă în peretele îndepărtat. Uimit, în stare de şoc, privi silueta lui Vader levitând prin gaura din podea. Cizmele negre aterizară lângă trupul vătămat al lui Typho.

— Cât de patetic, comentă Lordul Întunecat. Stătea deasupra adversarului său. Chiar ai crezut că ai cea mai mică speranţă să mă asasinezi? Au încercat asta alţii mult mai buni decât tine.

Typho tuşi, simţindu-şi măruntaiele zdrobindu-se ca sticla spartă. Sângele îi păta cămaşa.

— Ai minţit, spuse el, simţind cum cuvintele i se blochează ca nişte pietre în gât.

— Am minţit? Ţi-am spus că voi veni neînarmat, şi iată-mă, spuse Vader. Ai confundat partea întunecată cu o armă – ceva străin. Nu este – este intrinsecă. Nu aş putea să mă lipsesc de ea mai mult decât aş putea să mă deplasez fără costumul meu. Apoi făcu un pas mai aproape. O să-ţi mai dau o şansă, mormăi el, să încetezi orice joc ai juca şi să-mi dai locaţia lui Pavan.

— Sau ce? Typho scuipă o gură plină de sânge roşu aprins. M-ai ucis deja.

— Adevărat. În orice caz, nu vei rezista mult. Dar nu subestima puterea părţii întunecate. Îţi poate uşura trecerea. Mai este încă puţin timp – dacă nu-l iroseşti. Vader se apropie şi se aplecă să privească faţa lui Typho. De ce ai făcut acest atentat prostesc la viaţa mea? Vocea profundă sintetizată răsună prin nivelul gol al hangarului. Nu că ar fi necesar sau aşteptat un motiv anume. Dar aş vrea să ştiu. Cei care îşi spun ultimul cuvânt ar trebui să spună ceva de valoare.

Se aplecă mai aproape la îndemnul lui Typho, pentru a-i auzi ultimele cuvinte.

Typho pălea repede. Îşi concentrase fiecare fibră a ființei sale pentru a rămâne conştient pentru un ultim act.

— Asta... e pentru Padme, şuieră el.

Şi, cu un efort suprem, scuipă o gură plină de sânge direct în masca surprinsă a Lordului Întunecat. Reacția lui Vader nu fu cea la care se aştepta. După o clipă încremenită, ignorând scuipatul însângerat care curgea pe obrazul de plasteel, acesta îngenunche şi îl apucă pe Typho de păr, ridicându-i capul şi provocând un strigăt de durere reînnoit din partea acestuia.

— Ce?

Flacăra Forței care străbătu hangarul fu suficientă pentru a zgudui din temelii clădirea. Lordul Întunecat părea chiar să crească, să se extindă şi să devină mai teribil în furia sa decât ar fi crezut Typho că este posibil.

— Padme, mormăi Typho. Padme Amidala. Femeia pe care am iubit-o timp de ani de zile, de la distanță. Tuşi din nou, simțind cum i se rupe şi mai mult sânge în piept. Ea... n-a ştiut niciodată. Era prea ocupată, prea implicată în... slujirea poporului ei pentru a mă observa. O altă floare stacojie îi răsări din gură. Iar eu îmi făceam datoria – eu, Typho, Căpitan de pe Naboo. Dar... o iubeam. Şi acum... acum e moartă. Moartă. Apoi, cu un avânt extraordinar de hotărâre, Typho reuşi să se ridice uşor, exercitându-şi forța de voință împotriva furiei lui Vader. Tu ai ucis-o, Vader. Tu! Ştiu asta!

Vader era din nou tăcut şi nemişcat. Când vorbi, vocea lui avea aceeaşi inflexiune profundă, acelaşi tunet sintetizat – şi totuşi era cumva diferită.

— Nu ştii nimic. Vader se îndreptă de spate, lăsând capul lui Typho să cadă. Nu eşti demn să-i rosteşti numele.

Ridicându-şi brațul, îşi flexă degetele spre neajutoratul Typho. Gura căpitanului se deschise şi ochii i se măriră uşor în timp ce fluxul de aer către plămâni îi era oprit. În adâncul minții sale, o parte îndepărtată din el comentă fără pasiune că acesta fusese fără îndoială modul în care îşi găsise sfârşitul iubita sa. În mod uimitor, constată că încă mai putea să spună înăbuşit o ultimă propoziție.

— Şi tot tu eşti responsabil... pentru moartea Jedilor... şi a lui Anakin Skywalker!

Strânsoarea invizibilă şi inexorabilă de pe gâtul lui Typho se relaxă momentan, în timp ce Vader se trase înapoi uşor surprins. Acea scurtă pauză fu urmată de sunetul oribil al râsului unui Lord Sith. Trei niveluri mai jos, o pereche de umanoizi intoxicați auziră doar ecoul şi fură rapid şocați până la sobrietate – luciditatea înspăimântătoare care vine odată cu realizarea faptului că o teroare de nedescris pândeşte în apropiere.

Când Vader îşi întinse brațul în jos a doua oară, controlul său fu mai precis şi mai deliberat.

— Da, spuse Lordul Întunecat, pe un ton de amuzament sinistru. Da, l-am ucis pe Anakin Skywalker. L-am privit murind. Skywalker era slab. În cele din urmă, nu s-a putut stăpâni pe sine, nu şi-a putut controla emoțiile umane josnice. Mai presus de toate, nu a înțeles sau nu a apreciat adevărata forță a părții întunecate. Şi aşa a murit. Galaxiei îi este mai bine fără el.

Lumea se destrăma rapid pentru Typho. Durerea dispăruse, în sfârşit, revărsându-se din el la fel de repede ca sângele său. Dar muri cu zâmbetul pe buze, pentru că, deşi nu înțelegea cum sau de ce, ştia că a muri cu numele lui Padme pe buze era o răzbunare mai fină şi mai profundă asupra lui Darth Vader decât ar fi putut

spera prin confruntare. Era ca şi cum ar fi putut simţi inima bărbatului şi ar fi ştiut că i-o sfâşiase cumva doar cu numele ei. De asemenea, ştia că viaţa era o soartă mult mai rea pentru Vader decât moartea.

Era mulţumit. Acum se putea duce s-o găsească pe Padme...

Capitolul 28

Pachetul sosi prin curier exact când Jax, I-5, Laranth şi Den plecau din *Poloda Place* pentru a se întâlni cu Dejah şi a o escorta la nava ei. *Whiplash*, ajutat de puterile de prognosticare ale Cephalonului, reuşise în cele din urmă să-i asigure un loc la bordul *Asteroidului Verde*, un cargobot din *Liga Polesotehnică*[24]. Acesta avea să o ducă, în următoarele câteva luni şi pe o rută ocolitoare, pe planeta Zeltros, cea plină de plăceri. Dejah Duare mergea acasă.

Rhinann alese, ca de obicei, să rămână în urmă, invocând *cercetări neterminate*.

Jax acceptă pachetul, care avea cam treizeci de centimetri pe doi, de la droidul de livrare. Nu exista nicio adresă de retur. Se uită la prietenii lui, care păreau la fel de nedumeriţi ca şi el. Apoi ridică din umeri şi începu să îl deschidă.

Den se dădu înapoi în grabă.

— Eşti sigur că e o idee bună?

— Nu simt nimic negativ sau periculos în legătură cu asta.

De fapt, nu era în întregime adevărat. Enigmaticul pachet avea vibraţii clare, deşi nimic din ele nu indica un pericol iminent. În schimb, părea impregnat în rău, marinat în sânge. Orice ar fi fost, moartea nu fusese departe de el. Când deschise pachetul, înţelese de ce. Era o sabie de lumină. Un holocard proiectă un mesaj inscripţionat într-un limbaj cursiv: *UN JEDI NU AR TREBUI SĂ SE BAZEZE PE O ARMĂ INFERIOARĂ. MULT NOROC.* Era semnată, *UN PRIETEN REVOLUŢIONAR*.

Jax examină arma. Designul mânerului era elegant de simplu, constând într-un mâner ambidextru din duraluminiu argintiu turnat, cu un activator de blocare similar cu cel pe care îl pierduse în *Districtul Fabricii*.

Bine, gândi el ironic, *pentru că nu ştii niciodată când va trebui să supraîncarci un alt reactor nuclear*. Se întrebă ce culoare avea lama. Nu avea de unde să ştie fără să o activeze, ceea ce, având în vedere că se aflau pe o stradă publică, părea un pic cam pripit. Totuşi, ştia că era funcţională. Putea simţi Forţa încolăcită în ea.

Den, stând pe vârfuri, reuşi să citească misiva.

— Ei bine, spuse el. Ce coincidenţă. Nu tocmai încercai să construieşti una din astea?

I-5 luă cardul şi se uită la el.

— Un cip holoproiector standard pentru o singură utilizare, spuse el. Nimic remarcabil în ceea ce priveşte stilul de scriere sau mecanismul de livrare. Înclină un fotoreceptor spre Jedi. Presupun că asta e o generozitate neaşteptată?

— Ai putea spune asta. Nu-mi pot imagina cine ar fi putut... Jax se opri brusc, amintindu-şi de omul pe care îl întâlnise ieri la adunarea *Whiplash*. Care fusese numele lui – *Typhon*? Tot ce-şi amintea Jax despre acel om era că purta un bandaj pe ochi. Să fi venit asta de la el? La urma urmei, se arătase interesat de arma Velmoriană. Am întâlnit ieri un om, spuse el încet, care ar putea fi...

Se opri brusc, izbit momentan în tăcere de o tulburare bruscă în Forţă. Originea ei era un psihic pe care îl mai întâlnise înainte, de asta era sigur, chiar dacă îl

---

[24] Liga Polesotehnică – organizaţie comercială galactică.

experimentase doar indirect. Niciun Jedi – nimeni, de fapt, cu mai mult de un strop de midiclorienii – nu putea uita impactul unei voințe atât de puternice.

— Vader e prin apropiere, spuse Jax,

Den se uită nervos de-a lungul străzii aglomerate, ridicându-şi gâtul într-o încercare zadarnică de a vedea mai bine.

— Unde?

— În apropiere este un termen relativ, spuse Laranth. Dar aş pune probabilitatea ca el să fie pe o rază de zece kilometri pătrați ca fiind destul de mare. Apoi făcu un gest spre sud. În acea direcție.

— Bine, spuse Den. Deci noi vom merge în direcția aia, nu? arătă el spre nord.

Jax şi Laranth rămaseră amândoi nemişcați; apoi Jax spuse:

— E destul de supărat. Nu se deranjează deloc să-şi ascundă sentimentele.

— Intrigant, spuse Laranth.

— Nu e un cuvânt pe care să vrem să-l folosim acum, spuse Den. Nu ar trebui să ne retragem antenele şi să căutăm o stâncă metaforică sub care să ne târâm? Sau poate chiar o stâncă reală? În loc să stăm aici şi să ieşim în evidență ca o adunătură de Jawa goi?

— Nu vă faceți griji, spuse Jax. Nu noi îl deranjăm. Iar el e mult prea tulburat ca să ştie de noi. Ezită, apoi adăugă: Mă face să mă întreb ce l-ar putea deranja atât de tare pe Lordul Întunecat.

— Bine, spuse Den. Întreabă-te în timp ce noi rătăcim spre nord.

* * *

După ce ucigaşul lui Volette fusese în sfârşit identificat – şi, în mod convenabil, se autodistrusese – Den aştepta cu nerăbdare ca evenimentele să ia un ritm mai lent, cel puțin pentru o vreme. O presiune foarte mare fusese deja înlăturată de pe ei pentru viitorul previzibil: Dejah insistase să le continue alocația pe termen nedeterminat.

— Insist, îi spusese ea lui Jax, preîntâmpinând orice protest pe care acesta ar fi fost pe cale să-l facă. Mi-ai uşurat gândurile în ceea ce priveşte uciderea lui Ves. Mi-a lăsat mai multe credite decât ştiu eu cum să cheltuiesc – şi venind de la o Zeltronă, asta spune ceva. Ar fi o onoare pentru mine să te subvenționez pe tine şi munca pe care o faci.

Jax, ca de obicei, făcuse tot posibilul să o convingă să renunțe, dar Dejah, binecuvântată fie, fusese de neclintit. Şi când se confrunta cu puterea de convingere a arsenalului ei biochimic şi telepatic, recunoştea că rezistența lui era destul de patetică. Aşa că ea se întorsese la *conapt* pentru a-şi face bagajele înainte să se întâlnească cu ei la portul spațial local, iar Jax se întorsese la ceilalți cu o expresie uimită pe față.

Deci aveau *crediti şi ad'post*, cum spuneau Ugnaughtii, pentru viitorul apropiat. Şi aveau mai mult decât suficient de lucru pentru a-i ține ocupați, între *Whiplash* şi investigațiile în care Jax avea, fără îndoială, să continue să-i implice. Den suspină. Şansele ca Vader să-l localizeze pe Jax şi să se năpustească asupra lor erau încă mult mai mari decât şi-ar fi dorit Sullustanul, ceea ce însemna că singura opțiune rezonabilă era să se distanțeze cât mai curând posibil. Dar îşi dăduse seama cu reticență că, deşi se lăudau cu rațiunea lor, oamenii se simțeau cel mai bine trăind în bârlogul *nexului. De fapt*, gândi el, *mai bine zis în gura nexului.* El se împăcase cu stilul lor de viață – cel puțin în cea mai mare parte – şi nu era ca şi cum nu ar fi avut ceva

putere de foc de partea lor. I-5 şi Laranth încă erau letali cu laserele şi blasterele lor, iar Rhinann, trebuia să recunoască, putea să treacă prin orice bază de date, Imperială sau nu, şi să nu lase nicio urmă de ioni, fiind mai alunecos decât condensatul de Tibanna supraîncălzit. Poate că nu era cel mai prietenos dintre camarazi, dar Den îi putea trece cu vederea asta.

Şi apoi mai era Jax. Trebuia să recunoască faptul că Jediul se maturiza destul de bine în rolul de erou. Dacă va continua să supravieţuiască atenţiei intermitente a lui Vader, ca să nu mai vorbim de celelalte o mie şi una de pericole care îl pândeau în fiecare zi şi noapte, ar putea deveni o forţă – fără jocuri de cuvinte – de luat în seamă. Avea un grup de sprijin destul de bun, deşi se părea că în ultimele două zile avuseseră loc schimbări subtile în dinamica generală a grupului, între el şi ceilalţi. În special în ceea ce o privea pe Laranth, deşi Jediul era orb ca un *melc spaţial* dacă nu putea vedea ce simţea Twi'leka pentru el. Dar şi între el şi I-5 exista o anumită tensiune care era nouă.

Ce mai e acum, se întrebă Den. Era greu de spus dacă era ceva diferit în ceea ce-l privea pe Rhinann; Elominul morocănos ţinea la minimum interacţiunile dintre el şi ceilalţi. Iar în ultima vreme se cufundase şi mai mult decât de obicei în HoloNet.

Den ridică din umeri. Ei bine, la urma urmei, ce familie nu avea certurile şi supărările ei? Era important să ţii minte asta, pentru că asta erau ei – o familie, deşi uneori era destul de disfuncţională. Important era că se uniseră atunci când era nevoie pentru a forma o echipă bună.

* * *

Jax o urmări pe clienta lor apropiindu-se de intrarea în spaţioport, observând cu uşurare că îşi pusese haine de călătorie, care erau mult mai puţin incitatoare la revoltă decât cele de aseară. Pe măsură ce se apropia, îşi dădu seama că îşi amortizase şi feromonii şi momelile mentale.

Bun. Acum hai s-o urcăm la bord şi s-o scoatem de pe planetă înainte să meargă ceva prost. Se simţea puţin ruşinat de atitudinea lui – dar numai puţin. Deşi se ataşase de Dejah, era mai mult decât fericit că ea pleca. Sincer vorbind, era o pacoste, chiar şi fără provocările ei chimice şi psihice.

Spaţioportul Nouă era o masă mare de fiinţe care se agitau, se împingeau, se iritau, se grăbeau, erau frenetice şi reprezentau toate speciile obişnuite să călătorească printre stele. Ceea ce însemna că nu era diferit ca design de oricare dintre celelalte multe porturi spaţiale mari de pe lumea capitală. Ceea ce făcea ca navigarea prin *Nouă* să fie mai confuză, mai dificilă şi considerabil mai frustrantă decât navigarea prin, să zicem, *Spaţioportul Opt* sau *Zece*, era faptul că *Nouă* trecea printr-o transformare completă sub supravegherea *Autorităţii Imperiale a Spaţioporturilor*. Vechile structuri erau demolate, altele noi erau ridicate, traficul fiind redirecţionat, iar ceea ce rămăsese trebuia să funcţioneze, cumva, ca un port complet operaţional.

În astfel de circumstanţe, nevoile maşinilor aveau invariabil prioritate în faţa celor ale organicilor. Lucrătorii de pe staţie, din echipaj şi de la întreţinere – ca să nu mai vorbim de călători – se trezeau cu toţii înghesuiţi în coridoare din ce în ce mai mici şi forţaţi să primească indicaţii de la programe sau de la droizi de serviciu care, la rândul lor, erau actualizaţi minut cu minut. Toate astea făceau ca găsirea propriei destinaţii să fie un exerciţiu asemănător cu negocierea celor mai joase subsoluri ale

oraşului însuşi.

Înconjurat şi întârziat de vorbăria agitată în zeci de limbi, de mirosul inevitabil al corpurilor prea apropiate şi de cacofonia dominantă a construcției neîntrerupte, grupul mic hotărî să continue să-şi croiască drum spre una dintre capsulele de lansare mai îndepărtate. I-5 folosi un impuls hipersonic direcționat pentru a se asigura că vorbele sale vor fi auzite peste vacarmul mulțimii.

— Coborâm pe coridorul din stânga, spuse droidul. E o cale de acces temporară supraînălțată care ne va permite să ocolim o mare parte din construcțiile majore.

Jax observă litere strălucitoare plutind deasupra intrării, împreună cu un semn multilingvistic pentru *pericol*.

— Scrie *NUMAI PERSONALUL DE CONSTRUCȚII*, spuse el.

— Ăştia suntem noi, răspunse droidul. Construim o cale rapidă spre destinația noastră.

Jax ezită, dar numai până când intrară pe coridor. Era aproape pustiu şi, pentru prima dată de la sosirea în port, puteau avansa nestingheriți. Jax respiră adânc şi se relaxă. Sau, mai degrabă, încercă să o facă. Acum că ocoliseră haosul temporar, îşi dădu seama că Forța încerca să-i spună ceva. De fapt, asta era o expresie mult prea blândă. Era mai degrabă ca şi cum ar fi fost apucat de rever şi scuturat violent. Înainte să-şi dea seama, mânerul sabiei sale de lumină nou achiziționate era în mâna lui. Totuşi, nu o aprinse încă; se aflau încă într-un loc mult prea public.

O privire rapidă spre Laranth confirmă că şi ea fusese avertizată; ambele mâini îi erau în preajma celor două DL-44 aflate în tocurile de pe fiecare şold. Jax se uită cu îngrijorare în jur, dar nu văzu nimic în neregulă. Câteva alte specii – mai ales Nikto – mergeau sau călăreau şi ele pe rute mobile, dar era perfect logic ca el şi prietenii lui să nu fie singurii care riscau o amendă folosind calea de acces a construcției.

— Acum ce mai e? spuse Den pe un ton pe care de obicei îl auzeai doar de la mirii H'nemthe în noaptea nunții.

— Taci!

Era ceva amenințător – asta era sigur. Dar unde era sursa?

Liniştea relativă a căii de acces fu brusc spulberată de un zgomot puternic de pulsații şi fluturat. Apoi un ornithopter se ridică în apropiere, cu aripile bătând aerul. În acelaşi timp, Laranth strigă *Ai grijă!* şi îl împinse într-o parte. Jax abia evită să fie lovit de o lamă de smarald.

Dar Laranth nu o făcu.

Capitolul 29

Jax ateriză pe o parte, se rostogoli şi se ridică în picioare dintr-o singură mişcare lină, lăsând Forța să facă cea mai mare parte a muncii. La un moment dat, în timpul mişcării, activă sabia, deşi nu ar fi putut spune când. Lama – purpurie, observă o parte îndepărtată a minții sale – ajunse la toată lungimea ei într-o clipă.

Apoi era în picioare şi o înfrunta pe Aurra Sing.

Deşi nu o mai întâlnise niciodată, înfățişarea ei nu-i lăsă nicio îndoială cu privire la identitate. În orice caz, nu avea timp să se îndoiască, pentru că lama ei şuiera deja spre el. Era o sabie verde, iar strălucirea ei vopsea totul în aceeaşi nuanță de alamă corodată. Totul, cu excepția pielii verzi a Paladinei Twi'lek pe care o reda în verdele-cenuşiu închis al *nucilor chee* coapte.

Jax avu suficient timp să observe că Laranth era fie grav rănită, fie deja moartă, şi că se afla direct în calea celui de-al doilea arc descendent al lamei, înainte să se arunce într-o încercare disperată de a o bloca. Reuşi, dar la limită. Lamele se ciocniră trosnind, aerul se umplu de ozon, iar cele două săbii ricoşară. Lama lui Sing fu deviată suficient cât să nu o atingă pe Laranth. Străpunse podeaua suspendată a pasarelei supraînălțate, tăind suporturile. Jax sări pe spate şi coborî pe secțiunea încă susținută, sabia lui fiind pregătită pentru un nou atac.

În spatele lui, camarazii săi cădeau în abis.

Nu avu timp nici pentru cea mai scurtă reacție, pentru că Sing sărea din nou spre el. Câțiva metri mai jos, un câmp tractor de urgență activat automat de dezintegrarea coridorului îi prinse pe tovarăşii săi care se prăbuşeau. Aveau să cadă încet, dar el nu avea timp să privească; abia mai avea timp să respire.

Ea ploua asupra lui o furie de lovituri aproape la fel de zgomotoase ca şi jurămintele şi blestemele care le însoțeau.

— Teme-te de mine, Jedi! Eu sunt Aurra Sing, Nashtah, flagelul celor ca tine! Îți bântui cele mai întunecate vise! Beau sânge de Jedi; mă cuibăresc în măruntaiele lor! Coşmarurile tale au acum un nume, hierofantule[25], şi acel nume este Aurra Sing!

El simțea Forța curgând în jurul ei. Avea o forță considerabilă, dar era sălbatică şi indisciplinată şi, ca atare, greu de anticipat. Nu mai simțise niciodată aşa ceva şi cu siguranță nu mai auzise aşa ceva.

În cele din urmă, ea se opri pentru o clipă din tirada ei. Ridicându-şi sabia, el îşi lăsă piciorul drept în spate şi ridică raza zumzăitoare deasupra capului.

— Tu eşti vânătorul de recompense, deci, spuse el.

Ridicându-şi propria armă, femeia îi zâmbi cu un rânjet sălbatic. În exterior, era frumoasă; chiar şi fără vreun avantaj endocrin, i-ar fi putut da lui Dejah o bătaie de cap pentru creditele ei. Cu toate astea, ceea ce simțea Jax în interiorul ei ştergea cu desăvârşire orice impresie exterioară. Avea un suflet urât.

— Te descurci bine cu sabia, pradă.

Brusc, se aplecă în față, iar ochii ei purpurii se îngustară. Apoi, furia îi umplu ochii – sau cel puțin, crezu el, acoperi ultima fărâmă de sănătate mintală; nu era ca şi

---

[25] Hierofant – persoană, în special un preot, care interpretează misterele sacre sau principiile ezoterice.

cum ar fi fost foarte multă la început – şi ea mârâi.

— De unde ai asta? indică ea sabia lui.

El îi spuse adevărul:

— Mi-a trimis-o o cunoştinţă. El ridică din umeri. Cred că nu a mai vrut-o.

Ea atacă şi fu incredibil de rapidă; mai rapidă decât oricine întâlnise el vreodată. Doar Forţa îi permise să-i anticipeze reacţiile; altfel şi-ar fi pierdut cu siguranţă membrele în primul minut de acţiune. Făcu tot ce putu pentru a para uraganul de lovituri pe care ea îl dezlănţui asupra lui: taie-taie-taie-împinge-diagonală-taie...!

Sări în spate ca să scape, simţi cum căldura sabiei ei îi ustură piciorul drept când îi tăie cizma şi o parte din călcâi. Poate că a o face să-şi piardă controlul nu era un plan atât de bun până la urmă. În timp ce zbura înapoi, Jax tăie în spatele său cu arma. Un geam din oţel transparent proaspăt instalat se sparse sub impactul sabiei sale, la timp pentru a trece nevătămat prin el. Ateriză în picioare pe acoperiş.

Într-o clipă, îl urmă şi Sing. Zbură prin deschizătură, cu ochii îngustaţi şi braţele larg deschise pentru echilibru. Sabia ei avea o lamă albastru-verzuie în semiîntuneric.

Ea lovi în jos, tare şi atât de repede! Fără Forţă, el ar fi fost tăiat în două. În schimb, înainte să poată gândi, corpul lui se mişcă singur, înfăşurat în liniile de Forţă.

Fără să vrea, mâna lui se ridică brusc pentru a bloca lama ei cu a lui. Fulgerele stacojii şi de smarald îi orbiră din nou pe amândoi pentru o clipă. Împreună cu forţa coborârii ei, lovitura îl aruncă din nou înapoi, peste construcţia acoperişului. Aproape căzu de pe marginea îndepărtată.

În spatele lui, câteva automate masive se ocupau din greu de demolări şi construcţii. Undeva, la o staţie de control confortabilă, un supraveghetor simţitor era probabil relaxat într-un fotoliu, privind cum maşinile gigantice făceau toată treaba. Dacă ar fi aruncat o privire pe un ecran, observând lupta din mijlocul utilajelor grele, ar fi pus deoparte inevitabila ceaşcă de cafea şi ar fi anunţat securitatea? Oare lupta avea să dureze suficient de mult pentru ca să sosească ajutoarele?

Ea veni din nou spre el. Era rapidă, puternică şi bună, dar şi nechibzuită. O spusese chiar ea: pasiunea ei era să vâneze Jedi, nu să lupte cu ei. Era obişnuită să lovească tare şi rapid, o dâră stacojie în noapte. Nu era obişnuită să lupte cu adversari pricepuţi pentru o perioadă lungă de timp.

Jax se tot dădea înapoi, parând şi lăsând Forţa să-l controleze complet. O mişcare greşită şi ar fi fost doborât. Cea mai bună şansă a lui era să aştepte, să o lase să se epuizeze înainte să încerce să o doboare. Presupunând că putea rezista mai mult decât ea. Era umanoidă, dar nu umană; s-ar putea să existe reguli diferite pentru specia ei. Era deja sigur că procentul ei de muşchi cu contracţie rapidă era mult mai mare decât al lui. El începuse să obosească, iar ea părea la fel de rapidă şi puternică ca la început.

Acum erau printre maşini. Aparatele de ridicat greutăţi şi depozitele de materiale compozite, verificatoarele de legături, emiţătoarele şi sintetizatoarele zumzăiau şi zbârnâiau şi bubuiau în jurul lor. Sing continua să îl împingă înapoi, mereu înapoi. Jax se lăsă dus de val. Voia ca ea să fie sigură că învinge. Poate că era...

Cel puţin s-a oprit din vorbit. Începusem să cred că încerca să mă convingă să mor.

— Nu e nevoie să mori, spuse ea, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Ea aruncă o serie rapidă de atacuri tăioase, niciunul menit să producă daune majore, ci mai degrabă să-l pregătească pentru lovitura ucigaşă.

— Serios? Ce crezi că intenţionează să facă şeful tău cu mine? Să-mi cumpere

prânzul?

— Nu e treaba mea, Jedi. Predă-te şi poate că vei putea negocia ceva cu el. Dacă nu, te omor acum. Un viitor incert e mai bun decât niciunul, nu eşti de acord?

Ea atacă fără să aştepte vreun răspuns, iar secvența atacului ei fu prea rapidă pentru ca el să o poată urmări conştient. Forța îi răspunse, sforile ei manipulându-l ca pe o marionetă, dar corpul nu mai putea ține pasul mult timp. Blocă, contraatacă, fu parat şi se feri exact la timp când ea încercă să-i ia capul.

Nu mergea deloc bine. Trebuia să facă ceva, şi încă repede, sau...

* * *

Sing devenea tot mai nerăbdătoare. Blestematul de Jedi refuza să capituleze, chiar dacă Forța era tot ce-l mai ținea în picioare în acest moment.

Nu era sigură cum ajunsese sabia ei la el; cel mai probabil, avusese un fel de întâlnire cu Typho. Detaliile nu o interesau – intenționa să o recupereze, şi nu era prea pretențioasă în privința modului. Dacă asta însemna să o smulgă dintre degetele reci şi moarte ale mâinii lui tăiate, era sigură că Lordul Vader ar fi înțeles.

Dar voia să se termine, şi repede. Rezistența ei ar fi ținut mai mult decât la majoritatea simțitorilor umanoizi, dar când dispărea, dispărea repede. Chiar şi recunoaşterea posibilității unui eşec nu era o opțiune. Îl va învinge pe acest Jedi începător. Orice altceva era de neconceput.

* * *

O mişcare din colțul ochiului drept îi atrase atenția lui Jax. Energiile săbiilor lor se ciocniră şi sfârâiră din nou, iar el lăsă ca lovitura să îl trimită clătinându-se înapoi spre activitatea pe care o simțise. Nu avu timp decât pentru o privire rapidă.

Nu putea lupta mai tare. Trebuia să lupte mai inteligent.

Maşina era o fabrică. Mesteca o materie primă care semăna cu nisipul dintr-un buncăr, apoi întindea o foaie de tablă translucidă pe acoperiş într-un strat dur, rezistent la intemperii. Buncărul cu materie avea un câmp de siguranță care strălucea într-un albastru deschis, pentru a preveni căderea diverselor lucruri în containerul de materii prime. Înțelept, pentru că maşinăria ar fi ingerat orice ar fi căzut în ea şi ar fi restructurat materialul în extrudarea sa.

Un plan disperat îi trecu prin cap. Încercă un atac, o serie de Formă a II-a simplă, de bază, pe care o învățase de timpuriu. Nu era chiar o amenințare; mişcările erau concepute ca apărare împotriva unei săbii adverse.

Sing făcu exact asta, blocând cu uşurință atacurile şi râzând.

— O apărare nedemnă de un Padawan? Haide, poți face mai mult de atât, nu-i aşa?

— Nu chiar, spuse el.

Dar tot ce îşi dorise era puținul spațiu de alergare, pe care i-l dăduseră mişcările. Se întoarse, sprintă trei paşi şi sări cu toată Forța de care era în stare, reuşind să aterizeze pe bara de control de deasupra maşinăriei, cu brațele învârtindu-se într-o mimică de căutare a echilibrului. Ştia că Sing va fi chiar în spatele lui; nici măcar nu ar fi avut timp să se întoarcă şi să o înfrunte, iar ea ar fi folosit câmpul care păzea depozitul de materii prime ca o treaptă înainte de a se lansa într-un atac care l-ar fi

dezechilibrat cu uşurinţă de pe poziţia lui fragilă.

El simţi, folosind Forţa. Butonul roşu intermitent de pe panoul de control era chiar lângă cizma lui avariată. Jax aşteptă până când o simţi pe Sing aterizând pe câmp, apoi apăsă pe buton. Câmpul se opri, iar Sing ţipă atunci când căzu în nisipul învolburat. Sabia ei tăie o fâşie de energie topită prin el, prefăcând nisipul în sticlă verde cu cocoloaşe – apoi se stinse când ea pierdu strângerea mânerului.

Sing se uită în sus la el în timp ce se scufunda sub nisip. Acesta se agita în timp ce era aspirat în maşină. Ultimul lucru pe care îl văzu din ea fu o pată de păr roşcat.

Se întoarse şi porni spre un tub de coborâre din apropiere, dându-şi seama că prietenii lui ar fi trebuit să ajungă la sol până acum…

Capitolul 30

Lui Jax îi fură livrate două bombe la rând, la scurt timp după ce ajunse la centrul medical. Prima fu de la Dejah. Ea se simțea bine, scanarea ei medicală nearătând niciun efect secundar al căzăturii.

— Noi, Zeltronii, suntem o rasă rezistentă, spuse ea cu un zâmbet.

Părea mult mai veselă – atât de mult, de fapt, încât Jax o întrebă ce veşti bune trebuia să fi primit în timp ce se afla sub îngrijire.

— E o decizie pe care am luat-o, răspunse ea. Rămân aici pe Coruscant în loc să mă întorc la Zeltros. Vreau să fac parte din mişcarea de rezistență.

— Ce? Pentru o clipă, el nu fu sigur că o auzise corect. Vrei să spui că, după toată munca şi riscurile pe care membrii *Whiplash* şi le-au asumat pentru a-ți asigura plecarea în siguranță, tu...?

— Eu rămân. Da. Regret problemele pe care le-am cauzat, dar cred că, dacă te gândeşti la ceea ce am de oferit, vei realiza că este cea mai bună alegere. Bifă motivele pe degete în timp ce vorbea. Sunt o umanoidă de bază, ceea ce înseamnă că, având un minim de deghizări cosmetice şi profilactice, pot fi om, Mirialan sau chiar Twi'lek. Am toată chestia feromono-telempatică, care îmi permite să manipulez o cameră plină de ființe fără ca ei să bănuiască ceva. Şi sunt bogată şi frumoasă, ceea ce îmi dă acces la unele coridoare ale puterii. Recunoaşte, Jax – grupul tău are nevoie de mine.

El nu putea contrazice asta. Era încăpățânată, obişnuind să facă cum voia ea; pe scurt, o adevărată pacoste – şi avea dreptate. Ar putea fi un avantaj, fără îndoială.

Spera că Laranth nu se va supăra.

După cum se dovedi, nu avu ocazia să întrebe. Observă cu surprindere că se afla într-o sală de recuperare privată; neobişnuit pentru cineva fără referințe în rețea. Bănui că Dejah îşi folosise deja banii şi abilitățile de manipulare pentru a-i oferi Paladinei cea mai bună îngrijire posibilă. Era conştientă când intră el, tocmai fusese supusă unei ample regenerări în rezervorul bacta. Brațul drept îi fusese secționat aproape complet, iar sabia îi provocase o rană gravă şi în partea dreaptă, afectându-i ficatul şi pancreasul. Dacă nu ar fi fost cauterizarea cauzată de căldura intensă a lamei energetice, ar fi sângerat până ar fi murit înainte de a ajunge la pământ.

Îi privi din nou fața şi fu surprins să o vadă trează şi privindu-l. Privirea ei părea chiar mai sumbră decât de obicei. Ea nu răspunse la salutul lui; în schimb, spuse simplu:

— Plec.

— Pleci?

— Din grup. Am decis că pot realiza mai multe pe cont propriu, fără distragerea atenției încercând să rezolv mistere care sunt mai bine de lăsat pe seama poliției de sector. Îşi ridică mâna bună pentru a preveni orice obiecții sau întrebări. Voi fi în continuare prin preajmă, Jax. Sunt sigură că drumurile noastre se vor mai intersecta. Dar cred că e mai bine să ne vedem de drumurile noastre.

Jax, încă amețit mental de vestea pe care tocmai i-o dăduse Dejah, se trezi total în pană de cuvinte. Stătea acolo, cu gura căscată, ca un Padawan care tocmai văzuse prima sa demonstrație a Forței. În cele din urmă, fiind incapabil să se gândească la o

altă cale de acțiune, își trimise liniile Forței către ea, căutându-i sentimentele și așteptându-se la nimic mai mult decât obișnuita armură impenetrabilă în care se ascundea ea.

Spre șocul lui, găsi ușa larg deschisă. Ezitant, împinse mai departe. Ea tot nu opuse rezistență. *Nici nu prea mă primește cu brațele deschise*, gândi el. Totuși, știa că Paladinei îi trebuise un curaj enorm să meargă atât de departe.

O asemenea încredere cerea reciprocitate. Se deschise, își expuse sentimentele interioare, secretele, cât putu de bine; nici el nu avusese prea multă practică în autoexaminare și autorealizare. Erau precepte pe care le învățase ca parte a pregătirii sale de adult, înainte ca Templul să fie sfărâmat. Cu toate astea, acum stătea în fața Forței cât se poate de gol. O simțea cum îl sonda, îi simțea mintea înăuntrul lui; ezitantă la început, dar apoi cu mai multă încredere și, în cele din urmă, cu un abandon nesăbuit. Căuta ceva...

Își dădu seama ce căuta, la fel cum întâlni aceeași emoție la ea. Totuși, ea nu o ascundea. Cu precauție, cu timiditate, o afișa, ca un fanion de război în vârful unor creneluri. Dezvăluirea îl uimi.

Nu m-am gândit niciodată la tine în felul ăsta, spuse el mental, lăsând Forța să transmită esența mesajului fără cuvintele inutile.

Nici eu la tine. Dar lucrurile se schimbă. Ea se uită la el și, chiar dacă tonul gândurilor ei era rece și controlat, senzația pe care el o primi prin Forță era orice altceva. Avea tot adevărul și intensitatea pasiunii ei pentru libertate și dreptate. Și chiar dacă îi simțea căldura, o simțea cum începe să scadă, simțea cum focurile ei erau ținute sub control.

Așteaptă, spuse el, dar era prea târziu. Apărările ei se trântiră din nou la locul lor – armura acea mentală grea, proiectată să conțină echivalentul emoțional al unui detonator termic, era din nou aliniată și fără cusur. Ea își întoarse privirea de la el.

— Așa cum am spus, zise ea, voi fi prin preajmă. Acum, dacă mă scuzi, sunt obosită.

Capul ei se lăsă pe pernă și ochii i se închiseră.

Jax ieși din cameră și rătăci o vreme, încercând să facă față schimbării de personal. Se simțea ca un prost – dar cum ar fi putut să știe? Viața lui în interiorul Templului îi oferise puține ocazii de a investiga sexul frumos și, în timp ce viața lui afară îi oferise oportunități din belșug, clasa de ființe cu care umbla acum fie nu era interesată, fie folosea sexul la fel cum folosea orice altceva: ca pe o monedă de schimb sau ca pe o armă.

O privise pe Laranth Tarak ca pe un camarad de arme, dar nu în toate sensurile posibile ale expresiei. Jax înțelese brusc toanele și antipatia tot mai mari ale Twi'lekei față de Dejah Duare. Nu avea cum să concureze cu cealaltă femeie; chiar și fără arsenalul ei psihochimic extins, Zeltrona era un adversar formidabil. Avea bani, frumusețe și un simț al modei care îi făcea pe cei mai buni croitori de pe planetă să se lingă ca niște *nexu* înfometați.

În comparație cu Dejah, Laranth era surclasată la toate nivelurile. Tot ce putea face era să lupte. Tot ce avea de oferit era o inimă eroică. Tot ce dădea era – totul.

— Te preocupă ceva, Jax?

Vocea lui I-5 pătrunse în gândurile lui.

— Vrea să spună, interveni vocea lui Den, că arăți mai ciudat decât de obicei.

Jax clipi. Se afla în sala de așteptare, care, în acel moment, conținea o jumătate

de duzină de oameni şi umanoizi care aşteptau – fie tratament, fie veşti despre alții aflați într-o stare mai proastă decât ei. Den scăpase doar cu o tăietură lungă la urechea dreaptă, iar droidul nu suferise nicio leziune.

— Tocmai le-am văzut pe Dejah şi Laranth, spuse Jax. Ele..

— Am auzit veştile surprinzătoare de la Dejah, spuse I-5. Cum se simte Laranth?

— Trăieşte şi se face bine, spuse Jax. Asta e vestea bună.

În timp ce continua să le povestească despre decizia lui Laranth, o realizare îl lovi cu atâta forță încât se opri la mijlocul frazei şi râse.

— Este ceva amuzant care ne scapă? vru să ştie Den.

— Ai putea spune asta, zise Jax. Îşi reveni, apoi spuse pe un ton sonor: *Prioritizează vigilența discretă în legătură cu operațiunea de recuperare a fugarului.*

— Îmi sună cunoscut, gândi Den. Hei, stai puțin – ăsta e ultimul lucru pe care ni l-a spus Cephalonul.

— Exact, spuse Jax. Scutură din cap. Încerca să ne avertizeze despre vânătorul de recompense. Despre Aurra Sing. Ne-am dat seama doar puțin după aceea.

Râse din nou.

— Credeam că asta ar trebui să fie o slujbă sumbră şi lipsită de veselie, spuse o voce feminină din spatele lor.

Se întoarseră ca unul singur şi o văzură pe Dejah Duare ieşind dintr-un tub de ridicare din apropiere. Ea ateriză şi se îndreptă spre ei. Purta o rochie care avea ceva în comun cu rochia de nori de aseară, doar că era mai mult în stare lichidă. Era albastră, iar mici valuri începeau de la umărul drept şi se unduiau pe toată lungimea ei, pentru a se opri la şoldul stâng şi a începe imediat înapoi.

— În schimb, continuă Dejah, aud râsete. Văd zâmbete. Trebuie să recunosc că, fiind Zeltronă, asta mă bucură.

Se opri lângă Jedi şi îi zâmbi.

— Frumoasă rochie, spuse el.

— Face parte dintr-un set. Aşteaptă să o vezi pe cea finală – e făcută din foc.

El zâmbi. Nu era sigur dacă feromonii ei acționau asupra lui acum, şi nici nu-i păsa. Tot ce ştia sau îi păsa să ştie era că se simțea minunat. Adevărat, încă mai erau probleme de rezolvat. Mai era misterul continuu al urmăririi lui de către Vader şi acțiunile pe care le va întreprinde pentru a-şi răzbuna tatăl ucis de Sith. De asemenea, nu uitase acea constatare, prin Forță, că Anakin Skywalker era încă în viață. Dacă era aşa, asta însemna că va trebui să-l găsească într-o zi pe tânărul Jedi şi să-i returneze pepita de *pyronium*. Şi trebuia să decidă ce măsuri să ia în privința distilatului de *bota*.

Toate acele decizii aveau să fie luate în timp. Pentru moment, însă, era suficient să asculte râsul lui Dejah, să-i vadă zâmbetul şi să-i simtă atingerea.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Den clătinând din cap şi murmurând ceva care semăna cu *se'lahn*, iar pe I-5 dând din cap în semn de aprobare. Simți o izbucnire de enervare momentană înainte să-şi dea seama că ei nu înțelegeau. Atitudinea era totul în asta. Era ceea ce te trezea dimineața, ceea ce te făcea să treci peste acea zi în viață. Ar fi preferat să aibă alături de el pe cineva ca Dejah decât pe Laranth, sumbră şi stăpână pe sine. Într-o zi vor vedea asta. Până atunci...

— Să mergem, spuse el. Rhinann e de unul singur – ar fi bine să ne asigurăm că nu a scos la totul licitație pe net până acum.

* * *

Era droidul, îşi dădu seama Rhinann. Droidul era cheia, cumva. Doar el fusese prezent la toate evenimentele. Le lega pe toate între ele: misterioasa urmărire şi măcelul de pe Coruscant, cu douăzeci de ani în urmă; evenimentele de pe planeta Drongar, cu Jedi Barriss Offee; şi recuperarea datelor referitoare la misterioasa *bota*.

Droidul era legătura. O ştia; o putea simţi.

Haninum Tyk Rhinann se lăsă pe spate în scaun şi zâmbi. Era un puzzle formidabil, cu unele piese vechi de mai bine de două decenii şi împrăştiate prin jumătate de galaxie. Şi multe dintre acele piese erau ascunse în locuri care nu erau doar greu de găsit, ci şi periculoase de accesat. Cu toate astea, merita. Dacă măcar o fracţiune din ceea ce începea să pună cap la cap era adevărat, ar fi meritat fiecare efort şi cheltuială. Cu puterea pe care o promitea, şi-ar fi putut recâştiga gloria de odinioară şi chiar mai mult – l-ar fi putut provoca pe Împăratul însuşi.

Un puzzle dificil, fără îndoială. Dar Elominii erau buni la alcătuirea puzzle-urilor.

Foarte buni, într-adevăr.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus

această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost

înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată Guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinţe pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei Senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor Rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat

capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre.”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

